

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

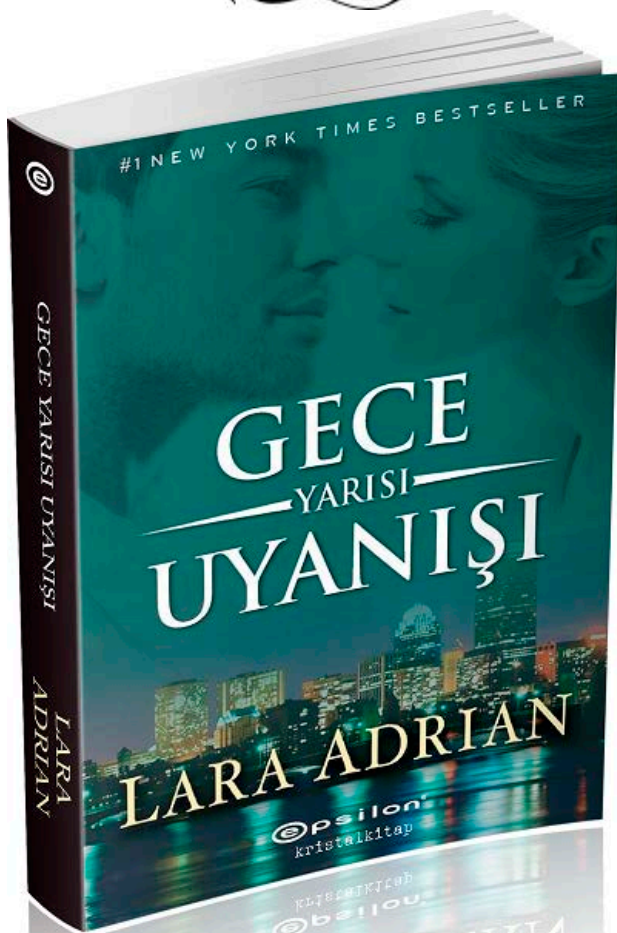
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lara Adrian - Gece Yarısı Uyanışı

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

BİRİNCİ BÖLÜM

Onların arasında fark edilmeden yürüyordu; Şubat ayının ferah, karlı bir gününde, kalabalık bir saatte işten eve dönmek için tren istasyonuna giden yolculardan biriydi yalnızca. Kimse kapüşonlu, bol parkanın içinde, yüzünü kapatan atkısıyla dolaşan zarif kadına pek dikkat etmiyordu; yalnızca gözleri açıkta kalmıştı ve bu gözler yayaları büyük bir ilgiyle izliyordu. Fazlasıyla büyük bir ilgi, biliyordu ama elinde değildi.

Dışarıda, onların arasında olduğu için tedirgin, avını bulma konusunda sabırsızdı.

MP3 çaların minik kulaklıklarından gelen yüksek rock müziğinin sesi beyninde çınladı. MP3 ona ait değildi. Delikanlılığa yaklaşmış oğlu Camden'ındı. Dört ay önce ölen, artık Elise'in de içinde olduğu yeraltı dünyası savaşının kurbanı olan tatlı Cam'indi. Burada, Boston'ın kalabalık sokaklarında, paltosunun cebinde bir bıçak ve kalçasına bağlanmış, titanyumdan yapılmış bir kılıçla sinsice dolaşmasının nedeni oydu.

Caniden, şimdi her zamankinden daha çok yaşamasını nereden miydi.

Ölümü cezasız kalamazdı. Elise trafik ışıklarından geçti ve istasyona doğru yürüdü. Yanından geçen insanların konuştuğunu görebiliyordu. Dudakları sessizce hareket ediyordu, sözcükleri – daha onenlisi düşünceleri – Elise'in kulaklarına dolan ve kemiklerini titreten bas vuruları, haykırın gitar sesleri ve öfkeli sözlerle bastırılıyordu. Ne dinlediğini tam olarak bilmiyordu, buna aldırımıyordu da. Tek ihtiyacı olan, av yerine gidene kadar yeterince yüksek ve uzun bir gürültüydü.

Binaya girdi, dalgalanan insan nehrinde bir kişi daha. Tavandaki flüoresanlardan şiddetli bir ışık yayılıyordu. Sokakın pisliğinin, rutubetinin ve pek çok beden kokusu, atkımdan sızarak burnuna doluyordu. Elise biraz daha ilerledi, istasyonun ortasında durakladı. Etrafındaki kalabalığı yarmaya çalıştı, iki yanından da insan seli akıyordu, çoğu ona çarpıyor, bir sonraki treni yakalama telaşı içinde onu itekliyordu. Sel akarken birçok öfkeli göz üzerine dikildi, yollarının ortasında aniden duruverdiği için küfrediyorlardı.

Tanrım, tüm bu temastan ne denli nefret ediyordu ama bu zorunluydu. Derin bir nefes aldı, ardından cebine uzandı ve müziği kapattı. İstasyonun gürültüsü bir dalga gibi sarmaladı onu. Ses karmaşası, ayak sesleri, dışarıdaki trafik ve yaklaşan trenin metalik gıcirtısı onu yuttu. Ama bunlar, üzerine çullanan diğer seslerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Çirkin düşünceler, kötü niyetler, gizli günahlar, açık düşmanlıklar – tümü şiddetli bir fırtına gibi etrafında do-

lanıyor, insan yozlaşması onu arayıp buluyor ve duygularını eziyordu. Onu boğan hasta rüzgarın ilk dalgası, her zamanki gibi sersemletti. Sallandı. Yükselen mide bulantısıyla boğuştu ve psikik saldırıyı savuşturmak için elinden geleni yaptı.

Lanet kalsın, umarım onu kovalarlar...

Kahrolası taşrahi turistler, neden ait olduğunuz yere geri dönüyorsunuz?

Sersem! Yolumdan çekil yoksa o kemikli kısım...

Ne olmuş eşimin kız kardeşiyse? Sanki bunca zamandır peşimde değil...

Elise'in soluk alış veriş her saniye daha da hızlanıyor, şakaklarına bir baş ağrısı yerleşiyordu. Zihnindeki sesler aralıksız, neredeyse ayırt edilmez bir gürültüye dönüşüyordu fakat kendini, tren yaklaşıp kapıları açılınca platforma akan yeni insan seline hazırlayarak dayandı. Etrafına dağıldılar; içini lime lime eden kakofoniye daha da fazla ses eklendi.

Dilemciler de bir işe girmek için aynı çabayı göstermeli...

Yemin ederim, eğer bana bir kez daha dokunursa o onun bunnun çocuğunu öldürecek...

Koşun taş kafalar! Ağıklarınıza koşun! Zavallı yaratıklar, efendim haklı, köle olmayı hak ediyorsunuz...

Elise'in gözleri irileşti. Zihni bu sözcükleri algıladığı anda, kanı damarlarında buza dönüştü. Duymayı beklediği ses buydu.

Avlamak için geldiği buydu.

Avının adını ya da neye benzediğini bilmiyordu ama o olduğunu biliyordu: Bir köle. Türünün diğer üyeleri gibi, o da bir zamanlar insandı, şimdiyse bir insandan daha azı. İnsanlığı, güçlü bir vanipir ve Issızların lideri olan, efendi

dediği biri tarafından emilmişti. Elise'in tek oğlunun ölmesinin nedemi onlardı: İssızlar ve vampir ırkı içinde bünvnen savaş onlara yol gösteren meşum vampir.

Beş yıl önce dul kaldığından beri Cami elinde kalan, yaşamında önemli olan tek şeydi. Onun kaybiyla yemi bir anış edinimişti. Sarsılmaz bir karar. Yoğun kalabalıkta, Cami'in ölümi için bu kez cezalandıracağı kişiyi ararken avaklarına yön veren de bu karardı.

Beş yıl süren acılı, şirkin düşünceler bombardımanı altında hüküldü ama sonunda köleyi seçmeyi başardı. Bir-kaç metre ilerisinde yavaşça yürüyordu, kafasında siyah bir bere, üzerinde yırtık pırtık, solgun bir kamuflaj ceketi vardı. Üzerinden, asit gibi kötülük akıyordu. Öyle yozlaşmış ki Elise, bunu safra gibi boğazında hissediyordu. Ona yakın durup hamle şansını beklemekten başka seçeneği yoktu.

Köle istasyondan ayrıldı ve çabuk adımlarla kaldırıma yöneldi. Elise, parmakları cebindeki hançere sıkıca sarılı biçimde onu izledi. Dışarıda daha az insan vardı, fiziksel günlü azalmıştı ama istasyondaki aşırı yüklenmenin acısı, kafatasını çelik bir boruyla deler gibi sürüyordu. Elise gözlerini avına dikmişti, av sokakta bir işyerine dalınca yavaşladı. Cami kapıya geldi ve FedEx Kargo logosunun arkasında, gişede sırasını bekleyen köleyi görmek için dikkatle baktı.

Arkasında duran biri, "Affedersiniz bayan," dedi, gerçekten konuşmuştu. "İçeri giriyor musunuz hanımefendi?"

Adam bunu söylerken kapıyı açıp Elise'in geçmesini bekledi. İçeri girmeye niyeti yoktu ama - köle de dâhil - herkes ona bakıyordu ve reddederse daha fazla dikkat çe-

kecekti. Parlak ışıklarla aydınlatılmış işyerine girdi ve hemen ön paneldeki boş nakliye zarflarıyla ilgilenirmiş gibi yapmaya başladı.

Yan gözle sırasını bekleyen köleyi izliyordu. Tedirgin ve şiddete meyilliydi, düşünceleri etrafındaki müşterileri haşlıyordu. Sonunda köle, görevlinin selamını görmezden gelerek gişeye yaklaştı.

"Raines için paket."

Görevli bilgisayarda bir şeyler yazdı ve bir an için durakladı. "Bekleyin lütfen." Arka tarafta bir odaya yöneldi ve yalnızca bir dakika sonra kafasını sallayarak geri geldi. "Henüz ulaşmamış. Üzgünüm."

Köleden, Elise'in şakaklarını mengene gibi sıkın bir öfke yayıldı. "Ulaşmamış diyerek ne demek istiyorsunuz?"

"New York'un çoğu kar fırtınasıyla boğuşuyor, o yüzden bugünkü sevkıyatlar gecikti..."

"Bu bokun garantisi vardı," diye homurdandı köle.

"Evet var. Paranızı geri alabilirsiniz ama bir şikâyet formu..."

"Başlarını şikâyet formuna seni gerzek! O pakete ihtiyacım var! Şimdi!"

Eğer yanında bu paket olmadan dönersem efendim canıma okur. O zaman buraya döner ve senin lanet olası ciğerlerini sökerim.

Elise, dillenmemiş tehdidin sertliğiyle nefesini tuttu. Kölelerin yalnızca onları o hale getirene hizmet için yaşadığını biliyordu ama bağlılıklarının korkunç derinliğini duymak her zaman şaşırtıcıydı. Onlar için kutsal hiçbir şey yoktu. İnsan ya da Soylulara ait olsun, yaşamların hiçbir

anlamı yoktu. Köleler neredeyse vampir ulusunun kana susamış canı güruhu olan Issızlar kadar dehşet vericiydi.

Köle gişeye eğildi, yumrukları iki yanında hazırdu. "O pakete dikkatim var peşlik. Onu almadan gitmiyorum."

Görevli geriledi, ifadesi aniden tedirgin bir hal almıştı. Tekefona sarıldı. "Bak adamım, açıkladığım gibi bu konuda senin için yapabileceğim başka bir şey yok. Yarın gelmek zorundasın. Şimdi polisi çağırmadan buradan gitsen iyi olur."

İpe yaramaz bok yuvu, diye homurdandı köle içinden. Elbette yanı gelverdim. Senin için geri gelece dek bekle!

"Burada bir sorun var mı Joey?" İşyerimin arka tarafından daha yaşlı bir adam gelmişti.

"Ona, paketinin fırtına yüzünden burada olmadığını açıkladım ama var geçmiyor. Sanki paketini bir tarafımdan..."

"Efendim?" dedi müdür çalışanının sözünü kesip köleyle ciddi gözlerle bakarak. "Şimdi sizden kibarca gitmenizi isteyeceğim. Polis gelip size eşlik etmeden gitseniz iyi olur."

Köle anlaşılmaz ama belli ki çirkin bir şeyler homurdandı. Gişemin tezgahına yumruğunu indirdi, ardından döndü ve ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı. Elise'in durduğu kapıya yanaşığında yerdeki bir paketi ezip geçti, bant ruloları ve kabarcıklı kaplama naylonları yere saçıldı. Elise geri çekilse de köle çok hızlı geliyordu. İfadelesiz, insanlık dışı bir ifadeyle baktı.

"Çekil yolumdan inek!"

Hızla yanından geçip kapıdan çıkarken, Elise güç bela çekilebildi. Cam kapıyı öyle sert çarpmıştı ki kapı zangırdadı.

Köle gider gitmez sıradaki müşterilerden biri, "Ahmak herif," dedi.

Elise, kölenin gidişıyla diğer müşterilere yayılan rahatsızlamayı hissetti. Onun da bir yanı rahatlamıştı, kimse zarar görmediği için memnundu. Mağazadaki sakinliğin içerisinde bir an beklemek istedi ama bu göze alamayacağı bir gecikmeydi. Köle şimdi öfkeyle sokağın karşı tarafına geçiyor ve günbatımı yaklaşıyordu.

Etraf kararıp Issızlar beslenmek için dışarı çıkmadan en fazla yarım saati vardı. Yaptığı şey gün ışığında tehlikeliydi, gece ise intihardan farksızdı. Bir köleyi gizlice çelikle öldürebilirdi – ki aslında birçok kere bunu yapmıştı – ama kadın ya da erkek, diğer insanlar gibi Issızların kan bağımlısı gücü karşısında en ufak bir şansı yoktu.

Kendisini yapmak zorunda olduğu şeye hazırlayarak kapıdan çıktı ve köleyi izledi. Köle öfkeliydi ve dikkatsizce yürüyor, yayaalara çarpıp yanlarından geçerken onlara küfrediyordu. Zihninde hâlâ çınlayan uğultuya daha fazla ses eklenince kafasının içi düşünsel bir acı yağmuruna tutuldu ama hedefini izlemeye devam etti. Arada birkaç metre bıraktı, gözleri, serpiştiren kanı aşır soluk yeşil ceketine odaklanmıştı. Köle bir binanın köşesinden sola döndü ve dar bir sokağa saptı. Onu kaybetme korkusuyla telaşlanan Elise artık iyice acele ediyordu.

Kaldırımın ortasında hurdası çıkmış çelik bir kapıyı hızla çekti ve kayboldu. Elise sessizce cansız metal bloğa yaklaştı, havadaki esintiye karşın avuç içleri terliyordu. Kölenin vahşi düşünceleri beyinine doldu; cinayet düşünceleri, efendisinin isteği uyarınca yapabileceği tüm korkunç şeyler.

Elise hançerini almak için cebine uzandı. Saplamaya

her bir eklede yanınla, pakesunun geniş kumaşına saklı
neta. Boy elyle kapının mandalını kavradı ve kilitlenme-
miş kapıyı açtı. Kar taneleri onunla birlikte, kul ve sigara
bıkan ış karartısı griye sürüldü. Köle, posta kutularının
yanında bir onuro duvara dayalı bekliyordu. Onun gibile-
rin her zaman tepdikleri cep telefonunu - kölenin efendisi
elin varupile doğrudan bağlantısı - kullanıyordu.

"Zaret olası kapıyı kapat seni kaptak!" diye haykırdı ruh-
u gökleri saldırtarak. Elise, ona doğru hızlı ve ölümcül
bir amaçla yaklaşıırken kaşları çatıldı. "Ne halt ettiği..."

Şapırtmanın arızatına sahip olduğunu bilerek hançeri
hızlı kölenin göğsüne sapladı. Ötkesi bir rüzgâr gibi çarpıp
Elise'i geri itti. İğrençliği asit gibi zihnine sızarak duyuları-
nı yaktı. Elise psişik acıyla boğuştu ve dökülen kana aldırış
etmeyecek ona bu kez kılıçla saldırmak için ileri atıldı.

Köle titreyerek öne düşerken Elise'i tutmaya çalıştı. Ya-
rısı ölümcüldü, o kadar çok kan vardı ki Elise görüp ko-
lusunu aldığı anda kusacak gibi oldu. Kölenin ağır bedenini
çıldı ve yere düşen bedeni iterek yolundan uzaklaştırdı.
Nefesi ciğerlerini parçalıyor, kalbi deli gibi çarpıyor, başı
kafasının içinde yankılanan kölenin öfkesiyle acı içinde
zonluyordu.

Ölüm onu almaya geldiğinde köle sarsıldı ve inledi.
Nihayet ölmüştü.

En sonunda sessizlik.

Elise, titreyen parmaklarla ayağının yanına düşmüş
olan cep telefonunu aldı ve cebine attı. Öldürmek onu
çok yormuştu, hem fiziksel hem psişik güç sarf etmek da-
yamılamayacak kadar zordu. Her seferinde atlatması daha
zot oluyordu sanki, her seferinde daha geç iyileşiyordu.
Bir gün, bir daha toparlanamayacak kadar derine yuvar-

lanıp yuvarlanmayacağını düşündü. Büyük olasılıkla, diye
tahmin etti ama bugün değil. Aldığı soluk bedeninde do-
laştıkça, kaybının acısı kalbinde oldukça savaşmaya devam
edecekti.

"Camden için," diye fısıldadı ölü köleye bakarak. Eve
dönüş yoluna hazırlık olarak MP3 çaların düğmesine bas-
tı. Küçük kulaklıklardan yükselen müzik, ona insan ruhu-
nun en karanlık sırlarını duyma gücü veren yeteneği sus-
turuyordu.

Şimdilik yeterince duymuştu.

Bugünlük görevi bitmişti. Elise topuklarının üzerinde
döndü ve arkasında bıraktığı katliamdan kaçtı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kan kokusu, hafif ve buz gibi rüzgârla taşındı. Gün-batımının gölgesinde bir binadan diğerine atlayan savaşçı vampirin burun deliklerini gıcıklayan belli belirsiz, taze, bakırmı bir kokuydu. Kar taneleri uçuşan küller gibi etrafına düşüyor, ayaklarının altındaki altı katı aşarak kente yayılıyordu.

Tegan pencere pervazına çömeldi, hareketli cadde ve sokakların kargaşasına baktı. Birlikten – Soylular arasında, canı kardeşleri İssızlarla savaşmaya adanmış küçük bir grup – biri olarak, Tegan'ın gecelik ana amacı, düşmanlarına ölüm getirmektir. Bu, var olduğu yedi yüz yıldır büyük bir verim ve yetenekle yaptığı şeydi. Ama iliklerine dek bir Soylu vampirdi ve türüne ait hiç kimse yeni akıtılmış insan kanına karşı koyamazdı.

Dudaklarını kıvırdı ve soğuk havayı dişlerinin arasına çekti. Dişetleri karıncalandı, köpek dişlerinin vampir dişlerine dönüştüğü yerde bir sızı baş gösterdi. İnsanüs-

ten görüşü daha da keskinleşti, yeşil gözlerinin ortasındaki gözbebekleri dikey yarıklara dönmüştü. İçinde, aylanma – beslenme – dürtüsü hızla yükseldi. Bu, disiplinli, çelik-ten iradesine karşı bastırmak için pek az şey yapabileceği otomatik bir tepkiydi.

Onun için en kötüsü, yeryüzünde ortaya çıkan ilk vampir neslinden olmasıydı. Birinci neslin arzuları – fiziksel, cinsel ve diğerleri – en yakıcı olanlardı.

Tegan binanın kenarı boyunca süründü, ardından başka bir binanın çatısına atladı; gözleri aşağıdaki insanların hareketine kilitlenmişti, sürüdeki zayıf üyeyi arıyordu. Ama kalabalığı yalnızca ihtiyaçlarının gidermek için taramıyordu: Etrafta açık yaralı olan bir insan varsa, biliyordu ki birkaç kilometrelik alan içerisinde İssızlardan biri varsa uzak kalamazdı.

Ayrıca kan kokusunun kaynağına yoğunlaşınca, aldığı kokunun hızla bayatlamaya başladığını fark etti. Akıtılmış kandı. Tam anlamıyla taze değil, birkaç dakika öncesine aitti.

Metalik kokuyu takip eden Tegan, gözlerini tren istasyonunun karşısında, ana caddeye geçmeye çalışan, geniş kapüşonlu parka giyen kısa ve narin figüre dikti. Figürün yürüyüşünde gergin bir acele, eğilen başında görülmemeye yönünde açık bir istek vardı; yaya kalabalığından uzaklaştı ve boş bir arka sokağa saptı.

"Ne işler çevirdin sen?" diye mırıldandı Tegan figürü izlerken.

Havanın kararımış olmasından dolayı erkek mi kadın mı olduğuna karar vermesi zordu. Ne olursa olsun, bu insanı hiç mi hiç istenmeyecek bir yol arkadaşı bulmak üzeriydi.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Tegan çenesini ovarak, "Hiçbir zaman, insanların adsız koruyucusu olma onun için değil. Kendisi de yarı insan olarak - tüm..."

Şimdi ve son beş yüz yıldır – sevdiği tek kadının gad-
arına ikence görüp ölmesinden beri – amacı yeterince
basitti: Olabildikince çok ıssız öldürmeye bak ya da de-
nerken öl. Hangisinin önce olacağına gerçekten de pek
aldırımıyordu.

Parkası kana bulaşmış kişi kuşatılıyordu. Öldürme hamlesi yapan köpek balıkları gibi. Issızlar arayı kapatmaya başlamışlardı. Kapüşonlu kafa aniden durdu ve topuklarının üzerinde dönerek arkadan gelen tehlikeyi görmeye çalıştı. Ama çok geçti. Değil üçüne birden, kan arzusu duyan tek bir pisliğe bile insanın karşı koyması olanaksızdı.

Tam bu sırada Issız saldırıya geçti.

Tegan, "Lanet olsun," diye fısıldadı, kalçasındaki kınından uzun bir kılıç çıkarıyordu.

Tegan'ın birkaç metre ötesinde, kadın karımını üzerinde saldırganından kurtulmaya çalışıyordu. Kadının da bir silahı vardı, bunu görmek Tegan'ı şaşırttı ama aynı anda Issız da silahı fark etti ve tekmeyle silahı kadının elinden uzaklaştırdı. Issız ağır botunu kadının sırtının ortasına yerleştirdi, topuğuyla omurgasına sertçe basarak onu yere çiviledi.

Kadın yerden kalkmaya çalıştığında Tegan, "Buradan uzaklaş!" diye bağırdı. "Koş!"

Kahretsin.

Kadını tanıyordu.
Ve kadın oradan bir dişi insan değildi, bir Soy Eşiydi.
Kentteki vampir ulusunun barınaklarının birinden gelen
genç bir dul, Tegan onu iyi tanımıyordu. Onu aylardır
görmemişti; kadın tek oğlunun İssızlara karıştığını öğren-
dikten sonra, onu birliğin yerleşkesinden evine götürdü-
ğünden bu yana.
Bu onu son kez görüşü olmuştı ama son düşüncüsü de-
ğildi.

Elise.
Burada ne arıyordu ki?

Tegan'in donuk bakışı sanki sonsuza uzanan bir süre
boyunca Elise'e çivilendi. Elise, savaşçının bakışındaki ta-
nımayı ve onları ayıran mesafeye rağmen yayılan Tegan'in
öfkesinin soğuk patlamasını hissetti.

"Tegan," diye fısıldadı, kendisini kurtarmaya gelenin
o olmasından dolayı şaşırması. Bu korkunç savaşçıyla ilk
olarak oğlu kaybolduğunda tanışmıştı. Tegan, Camden'in
İssızlara karıştığını öğrendikten sonra, onu birliğin mer-
kezinden eve götürülen kişiydi. Barınaktaki evine yaptıkları
gece yarısı yolculuğunda Elise'e nazik davranmıştı ve sa-
vaşçıyı o zamandan bu yana dört aydır görmemesine kar-
şın, onun beklenmedik merhametini unutmamıştı.

Ama şimdi Tegan'da bu duyguların hiçbirisi yoktu. Sava-
şın hidderi yüzünü tamamen asıl doğasına dönüştürmü-
ştü: Pınlıdayan vampir dişleri ve artık zümrüt yeşili olma-
yan, kafatasının içinde ikiz alevler gibi yanan parlak akkor
araberlere dönüşmüş gözleriyle bir Soylu Savaşçı.

"Koş!" diye bağırды, sesinin bu dünyaya ait olmayan
gümbürtüsü Elise'in taktığı kulaklıklardan kafasının içine

yayılan yüksek sesi müziğe baskın çıkıyordu. "Uzaklaş
buradan! Hemen!"

Bir anlık dikkatsizlik Tegan'a pahalıya patladı. Önüm-
deki tuğla duvara sıkıştırdığı İssız, çenesi tamamen açık,
vampir dişlerinden salyalar akarak iri kafasını çevirdi. Sa-
vaşçının kaslı etine saldırarak kolunun ön kısmı sertçe ısır-
dı. Bir acı ya da öfke çılgıncı olmaksızın, Tegan öteki elini
kaldırdı ve İssızın boynuna bir kılıç sapladı. Cansız yaratık
yere yığıldı; bedeni, kan dolaşımını zehirleyen titanyum
yüzünden yavaşça yanıyordu.

Tegan geri döndü, dudaklarının arasından dökülen so-
luğu havada bulutlar oluşturuyordu. "Lanet olsun kadın!
Git!" diye gürledi, tam bu anda geriye kalan İssız Tegan'ın
üzerine atladı.

Elise harekete geçti.

Koşarak arka sokaktan geçip bir başka sokağa daldı, ba-
cakları izin verdiğince hızlı koşuyordu. Kiraladığı küçük
daire pek uzakta değildi, tren istasyonundan yalnızca bir-
kaç blok ötedeydi ama sanki kilometrelerce uzaktaymış
gibi geliyordu. Saldırıdan dolayı yorgun düşmüştü, az
önce arka sokakta tanık olduğu şiddet yüzünden elleri tit-
riyordu.

Onun için endişelenmeye gerek olmadığını bildiği hal-
de, Tegan için de endişeleniyordu. Birliğin bir üyesiydi,
ününe bakılırsa da büyük olasılıkla işlerinde en ölümcül
olandı. Onu tanıyan herkesin söylediğine göre bir ölüm
makinesiydi. Onu orada, iş üzerinde gördükten sonra,
Elise'in bundan kuşkusu kalınamıyordu.

Ve şimdi kentte tek başına olduğu keşfedildiğine göre,
yalnızca savaşçının kendisinin ne yaptığıyla ilgilenmeme-
si için dua edebilirdi. Barınağa – Tegan gibi korkunç bir

erkek tarafından bile olsa - geri götürülmeyi kabul edemezdi.

Elise dairelerinden önceki son bloğu da geçti ve beton merdivenlere koştu. Dış kapının kilidi olması gerekiyordu ama her halükârda önce birisi kilidi kırması ve apartmanın yöneticisi henüz tamir ettirme niyetinde değildi. Elise kapıyı itti ve dairelerinin bulunduğu ikinci kat koridoruna koştu. Çiftli kilidi açtı ve içeriye süzüldü, hemen tüm ışıkları açtı.

Sırada müzik seti ve televizyon vardı; özel bir şey açmadı ama her ikisinin de sesi yüksekti. Elise MP3 çalıyor çıkardı ve ölü kölenin cep telefonuyla birlikte aşınmış sarı mutlak tezgâhının üzerine koydu. Berbat olan parkasını üzerindeki sıyrık koşu bandının yanına, yere bıraktı. Tavandan sarkan ampulün çıplak ışığı kölenin koyu kırmızı kalınlarını aydınlatırken midesi bulandı. Elleri de pıhtılaşmış kandan yapış yapış olmuştu.

Ve başı hâlâ ağrıyordu; yeteneğini uzun süre kullanmasının ardından başlayan alışıldık migren. Şimdi çok şiddetli değildi ama yakında olacaktı. Hâlâ yıkanmak ve en şiddetli ağrı dalgası gelmeden önce yatağa geçmek için yeterli zamanı vardı.

Banyoya gitti ve duşu açtı. Kalçasındaki deri kını çıkarıp küvete koyarken elleri titriyordu. Kın boştu. Titanyum kılıcı ıssız elini tekmelediğinde kaybetmişti. Yerine koyacak başka kılıçları vardı neyse ki. Barınağı terk ederken yanına aldığı paranın çoğu - eskiden haklarında hiçbir şey bilmediği ama şimdi zorunluluklarını fark ettiği - silahlara ve eğitimin aletlerine gitmişti.

Yalnızca dört ay içinde yaşamı ne kadar da değişmişti.

Asla yeniden eski Elise olamazdı. Kalbinde, artık geri

dönüş olmadığını biliyordu. Sevgili eşi ve oğlu ölmüştü. Bu kayıpların acısı eski yaşamını alev alev yakan ve küle çeviren bir ocak haline gelmişti. Elise genye kalandı; kül-lerinden doğan Anka kuşuydu.

Buğulanan aynaya baktı ve kendi sert bakışlarıyla karşılaştı. Yanağına ve çenesine kan bulaşmıştı, kaşları kire bulaşmıştı; sanki savaş boyasıydılar. Ona bakan yorgun gözlerde yabancı bir parıltı vardı.

Yorgundu... çok yorgundu. Ama ayakta durabildiği sürece savaşabilirdi. Kalbi intikam için yandığı müddetçe, çok uzun zaman en büyük zayıflığı olan psizik yeteneğini kullanacaktı. Her türlü zorluğa dayanabilir, her tehlikeyi göze alabilirdi. Eğer gerekiyorsa ölümsüz ruhunu satabilirdi. Adaletin yerini bulması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tegan kanlı kılıcını ölü Issızın ceketine sildi ve boş gözlerle arka sokaktaki son cesedin yok oluşunu izledi. Ölüm sonrası bozulma Tegan'ın titanyumdan yapılmış silahları sayesindeydi, titanyum Issız olan Soylu vampirlerin hastalıklı hücre yapılarında asit etkisi gösteren bir maddeydi. Üç ceset kar üzerinde, et, kemik ve giysi kalmamacasına gözünmüş, geriye yalnızca temiz beyazın üzerindeki kül-ler kalmıştı.

Tegan bir küfür savurdu, duyuları hâlâ mücadelenin hararetiyle tutuktu. Savaşla keskinleşen gözleri, Elise'in, kendisine saldıran Issızla mücadele ederken kaybettiği kısa kılıca yöneldi. İlerledi ve kılıcı yerden aldı.

"Tanrım," diye mırıldandı kılıcı karın üzerinden alırken. Bir kadının kendisini korumak için yanında taşıyacağı zarif bir bıçak değil, ciddi bir silahtı. Yaklaşık yirmi santim uzunluğunda, ucunun üst kısmı tırtıklı ve tahmininde ya-

nılmıyorsa, metali basit karpit çelikten değil, ıssız kayıcı titanyumdu.

Şimdi sorulması gereken tek soru şuydu: Barınak dışı sokaklarda tek başına, üstü başı kan içinde ve savaşçı silahları taşıyarak ne halt ediyordu?

Tegan kafasını kaldırdı ve onun kokusunu arayarak havayı kokladı. Bulması uzun sürmedi. Duyuları her zaman güçlü, bir avcının gibi keskindi. Soy Eşinin gül kokusunu eğerlerine çekti ve kokunun ona kentlin içlerine doğru rehberlik etmesine izin verdi.

Koku, kasabanın düşük kirali yoksul bölgelerinden birindeki bir apartmana uzanıyordu. Elise gibi barınakta yetişmiş yüksek sınıftan bir kadını bulmayı bekleyeceği türde bir yer değildi. Ama kuşku yoktu ki Elise, bu duvar yazılarıyla bezenmiş, tuğla ve betondan oluşan çirkin binanın içindeydi; Tegan emindi.

Sessizce merdivenleri çıktı ve kırık kılıdıyla dayanıksız kapıya somurtarak baktı. Girişte botlarını eski, lekeli, sıdık, pislik ve yılların ihmali kokan halıya sildi. Solunda yıpranmış, ahşap bir merdiven uzanıyordu ama Elise'in kokusu birinci kat koridorunun sonundaki kapıdan geliyordu.

Tegan sağındaki başka bir daire kapısının yanından geçti, müzik sesi zemini ve duvarları sallıyordu. Televizyonun sesini de duyabiliyordu, sağır edici gürültü Elise'in daire-sine yaklaştıkça artıyor gibiydi. Kapıyı çaldı ve bekledi.

Yanıt yok.

Yumruklarını sertçe aşınmış metale geçirerek yeniden kapıyı çaldı. Yanıtsız. İçeride kopan gürültüyle Elise bir şey duyamazdı zaten.

Belki de burada olmamalı, dışıyı buradaki yaşamına getiren şeye karışmamalıydı. Tegan, oğlunun kayboluşu ve

sonra da ölümünden bu yana Elise'in zor zamanlar geçirdiğini biliyordu. Balık, Camden'in Susuzluk – yani kontrolsüz kan açlığı – durumu içinde görüldüğünde, Elise'in kayımlarını Sterling Chase tarafından barınakta öldürülen Camden'i tam Elise saldırmak üzereyken – Elise'in gözleri önünde – birkaç tütanyum mermisiyle öldürmüştü.

Kendi ölümün ölümüne tanık olmanın bu kadını ne hale getirdiğini Tanrı bilir.

Onu ilgilendirmedikçe düşünmüştü. Evet, bu onun derdi değildi. Öyleyse, niye bu iğrenç dairenin önünde durup onun kendisini içeri almasını bekliyordu?

Tegan kapıdaki kilit dizisine baktı. En azından bu kilitler sağlandı, onları içeri girdikten sonra kilitlemekle aklılık etmişti. Ama Tegan gibi güçlü bir Soylu için zihinle kilitleri açmak yalnızca iki saniyesini aldı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Küçük stüdyo dairedeki desibel seviyesi kafasını allak bullak etmeye yetecek derecede yüksekti. Kısılmış gözleri daireyi taradı, tuhaf dekorasyona dikkatle baktı. Odadaki tek mobilya bir yer şiltesi ve üzerinde kaliteli bir müzik setinin ve televizyonun – her ikisinin de sesi sonuna kadar açık – durduğu kitaplıktı.

Yer şiltesinin yanında, bir masa ve sandalyelerin olması gereken yerde koşu bandı ve vücut geliştirme aleti vardı. Elise'in kan lekeli parkası yerdeydi, sarı mutfak tezgâhının üzerinde bir cep telefonu ve MP3 çalar duruyordu. Elise'in dekorasyon tarzı geride birçok eksik bırakmıştı ama duvar kaplama konusundaki seçimi Tegan'a en tuhaf geleniydi.

Tek odanın dört duvarına – ses geçirmez maddeden – akustik köpük paneller kabaca çivilenmişti.

Bitişikteki banyodan, duş anden kapandığında metalik bir cızırtı duyuldu. Tegan bir an sonra açılan kapıya döndü. Elise vücuduna kalın beyaz bir bornoz geçiriyordu ki onu gördü ve bakışlarıyla karşılaştı.

"Tegan." Sesi müzik setinin ve televizyonun gürültüsünden ancak duyuluyordu. Onları kapatmaya davranmadı, yalnızca banyodan çıktı ve mükemmel dairede Tegan'dan olabildiğince uzakta durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi sorabilirim." Tegan gözlerini, yarı çıplak haldeyken ona bakmamak için, küçük yaşam alanında dolaştırdı. "Leş gibi bir yer burası. Dekoratörün kim?"

Yanıt gelmedi. Solgun ametist gözleri, sanki ona hiç güvenmiyormuş, onunla burada yalnız olmak kendisini endişelendiriyormuş gibi, Tegan'ın üzerindeydi. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Tegan, barınak sakinlerinin birlik üyelerine karşı genellikle pek sevgi duymadıklarını biliyordu. Elise'in bir zamanlar içinde olduğu, korunan siviller sınıfından birçok kişi onu taş kalpli bir katil olarak adlandırmıştı. Umurunda değildi. Kişisel üzümleri gerçekleri yansıtıyordu. Ama diğerlerinin ne düşündüğü umurunda olmazken, Elise'in şu an ona korkuyla bakması canını sıkıyordu. Onu son gördüğünde ona nazık davranmış, yaşadıkları yüzünden genç barınak duluna saygı göstermişti.

Tegan fark etti ki o kırılğanlığın bir kısmı artık yok olmuştu; çıplak baldırlarında ve kollarında belirgin kasları seçilebiliyordu. Yüzü hâlâ sevinliydi ama eskiden hatırladığı gibi değil. Gözleri hâlâ zekâ doluydu ama parıltıları her nasılsa kırılğanlaşmıştı, kirpiklerinin cömert kıvrımlarının altındaki gölgeler bu özelliğini daha belirgin kılmıştı.

Ve saçları... Uzun sarı buklelerini kesmişti. Eskiden

kalaklarına men alın gelmesi şimdi, zayıf oval yüzünü çev-
releyen kalın ağız baskılarından oluşan bir taca benziyor-
du.

Elise çok çekiyordu ama bu, Tegan'ın hiç hayal etmediği
farklı tarzda bir çekicilikti.
"Arka sokakta bir şey umuttun." Tehlikeli kısa av kılıcını
uzattı. Elise almak için uzanınca, kılıcı ulaşamayacağı bir
yere çekti. "Bu gece dışarıda ne yapıyordun Elise?"
Kafasını salladı, daireyi dolduran gururlu içinde duyul-
mayacak kadar sessiz bir şey söyledi. Tegan sabırsızca mü-
zik setini zihin gücüyle kapattı. Televizyona döndü, onu
da kapatmak üzereydi.

"Hayır!" diye örkerek kafasını salladı Elise, parmakla-
feti. Sese ihtiyacı... ses beni yatıştırıyor."

Tegan kaşlarını çatarak şüphesini belirtti ama televizyo-
nu açık bıraktı. "Bu gece sana ne oldu Elise?"

Gözlerini kırıp bakışlarını bir noktaya dikti ve başını
sessizce eğdi.

"Dışarıda birisi canını mı yaktı? İssizlar senin arka so-
kakta olduğunu fark etmeden önce saldırıya mı uğradın?"

Yanıtın gelmesi uzun sürdü. "Hayır. Saldırıya uğrama-
dım."

"Paltonun üzerindeki kanı açıklamak ister misin? Ya da
kenün, bu tip silahlar taşıma ihtiyacı hissettiğin bu kesi-
minde niye yaşadığını?"

Başını ellerinin arasına aldı, sesi pürüzlü bir fısıltı ola-
rak çıkıyordu. "Hiçbir şeyi açıklamak istemiyorum. Lütfen
Tegan. Keşke buraya gelmeseydin. Yalnızca... lütfen...
gülmelisin."

Serçe güldü. "Az önce küçük tatlı kışını kurtardım dişi.

Niye bunu yapmak zorunda kaldığımı açıklamamı istemek
fazla olmaz sanırım."

"Bir hataydı. Karanlık bastıktan sonra dışarıda kalmaya
niyetim yoktu. Tehlikeleri biliyorum." Baktı, belirsizce za-
yıf omuzunu kaldırdı. "Yalnızca işler... umduğumdan biraz
daha uzun sürdü."

"İşler," diye tekrarladı Tegan, konuşmanın gidişatından
pek memnun görünmüyordu. "Alışveriş ya da arkadaşlarla
kahve içmekten söz etmiyoruz, değil mi?"

Tegan'ın bakışları mutfak tezgahının üzerinde duran
cep telefonunun bildik görüntüsüne yöneldi. Yürüyüp
onu aldığı sırada şüphe tüm vücudunu sarımsı. Daha önce
bunların binlercesini görmüştü. Kullan at telefonlardandı,
köle insanların kullandıkları türden. Telefonu ters çevirdi
ve içine gömülü GPS çipini etkisiz hale getirdi.

Tegan eğer bunu yerleşke laboratuvarına götürürse,
Gideon'un, telefonun yalnızca – üst düzey şifreli ve kırıl-
ması mümkün olmayan – bir numara içerdiğini bulacağını
biliyordu. Telefona insan kanı bulaşmıştı, Elise'in paltosu-
nun önünü lekeleyen kan.

"Bunu nereden buldun Elise?"

Elise, "Bildiyiğini düşünüyorum," diye yanıtladı, sesi ki-
sık ama cüretkardı.

Tegan ona döndü. "Bunu bir köleden mi aldın? Kendi
başına? Tanrım... nasıl?"

Sanki kendisine acı veriyormuş gibi başının yanını ova-
layarak omuz silkti Elise. "Onu tren istasyonundan çıkınca
izledim ve elime şans geçince de öldürdüm."

Tegan pek sık şaşırırmazdı ama zarif dişinin sözcükleri
onu, kafasının arkasına inen bir tuğla kadar afallatmıştı.
"Ciddi olamazsın!"

Ama ciddiymi. Ona yönelttiği dürtüst bakışları şüphe bi-
rakmıyordu.

Arkasında televizyon ekranı bir son dakika haberiyle
parladı. Ekrana bir sunucu çıktı ve birkaç dakika önce fark
edilen bir buçuklana olayını aktardı.

"...kurbanın östajyonundan yalnızca birkaç blok ötede
bulundu, yetkilileri seri olduğundan şüphelendiği bir cinayet
dolu..."

Haber devam ederken, Elise'e odanın ucundan baktık-
ça durumu anlayan Tegan'ın karnı dondu. Yanıtı bilerek,
"Sen?" diye sordu, akıl almazdı.

Elise yanıt vermeyince, Tegan geniş adımlarla yer şilte-
sinin yanında duran sandığa yaklaştı. Tek hareketle açtı ve
gözlerinin önünde büyük bir kılıç, silah ve cephane yığını
olduğunu görünce küfrü bastı. Birçoğu hâlâ yepyenydi
ama kimisi kullanılmış ve bunu gösterecek kadar yıpran-
mıştı.

"Ne kadar zamandır Elise? Bu deliliğe ne zaman baş-
ladın?"

Elise ona baktı, ince çenesi dikleşti. "Oğlum İssızlar
yüzünden öldü. Sevdığım her şey onlar yüzünden gitti.
Oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Oturup hiçbir
şey yapmadan durnayacağım."

Tegan sesindeki kararlılığı hissetti ama bu, burada olan-
lar yüzünden duyduğu kızgınlığı azaltmadı. "Kaç tane?"

Bu gecenin ilk olmadığı açıktı.

"Bunu kaç kere yaptın Elise?"

Uzun süre bir şey söylemedi Elise. Ardından yavaşça
kitaflığa doğru yürüdü ve üst çekmeceye kapalı duran bir
kasayı çıkarmak için diz çöktü. Gözleri Tegan'da, kapağı
açtı ve sakince kenara çekildi.

Bölmede kölelere ait cep telefonları vardı.

O lanet olası şeylerden en az düzinelerce vardı.

Tegan kendini yer şiltesine bıraktı ve parmaklarını saç-
larının arasından geçirdi. "Lanet olsun kadın. Sen aklını
mı kaçırdın?"

Elise, onu içten vuran ağrıyı hafifletmek için avucuyla
alınını ovdu. Migren hızla yaklaşıyor, direncini azaltıyor-
du. Gözlerini kapayıp en kötüsünü atlatabilmeyle umdu.
Bu gece keşfedilmiş olması yeterince kötüydü; salonunda-
ki Soylu Savaşçısıyla başa çıkmak bir yana, kendisini tama-
men işlevsiz hale getirecek psişik bir çöküşün yaratacağı
aşağılamaya hiç ihtiyacı yoktu.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Tegan'ın sesi
sakin olsa da Elise'in kafasında top mermisi gibi patladı.
Elinde cep telefonu kutusu, Tegan küçük stüdyo dairesin-
de volta atmaya başladı; ağır botlarının eski, kirli, tüyleri
dökülmüş halida yarattığı ses, kulaklarına gıcırta gibi ge-
liyordu. "Ne halt etmeye çalışıyorsun kadın, kendini öl-
dürtmeye mi?"

Elise, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı gözlerini zonklatan
bir acı içinde. "Anlayamazsın... gerçekten anlayamazsın."

"Dene." Sözcükleri sert ve keskindi. Emirlerine uyul-
masını bekleyen güçlü bir erkeğin komutuydu.

Elise yavaşça rafın yanında diz çöktüğü yerden kalktı
ve odanın diğer ucuna yürüdü. Her adım gizlemeye çalış-
tığı bir işkenceydi, ancak sırtını duvara yaslayabildiğinde
rahatladı. Neredeyse ses yalıtım paneline gömülmüştü.
tamamen kendini bırakabilmek için Tegan'ın gitmesini
umuyordu.

"Tegan'ın büyük olasılıkla solüğünü kesildiğini fark ettiğini bilerek. "Bu benim işim." dedi Elise.

"Elise! Bu muhar demek, geri zekâlı mısın sen?" Elise Tegan'ın öfkesinden ürktü. Quentin, kendisini yanında sesini bile yükseltmezdi ve bunu da ancak birime ya da kısıtlayıcı barınak polislerine çok kızdığı durumlarda yapardı. Elise, onu ölçülemez gücüne rağmen her anlam-

da tanı bir ceninlen olarak büyürken, bir genç kız ol- Barınanın korunması altında büyürken, bir genç kız ol- duğu dönemden beri korktuğu kaba Tegan, göçüp giden eşyle taban tabana zitti. Quentin ve parçası olduğu birim için Tegan ve birliğin geri kalanı tehlikeli nüfuslardı. Ba- rınaklarda yaşayanların çoğu için savaşçılar, amaçlarının vampir ulusunun savunuculuğu olduğunu ileri süren bir grup yabancı. Ortaçağdan kalma askerd. Acımasızdılar - kumillerinin dediğine göre kanunsuz; Tegan'ın bu gece ya- şamını kurtarmasına karşın Elise, sanki evinde vahşi bir hayvan dolaşıyormuş gibi, onun yanında tedirgin hissediyordu.

Tegan'ın iri elini köle iletişim araçlarının olduğu kutuya sokuşunu izledi, koleksiyonu incelerken çıkan gürültüyü ve düşen plastik ile metali sesini duyuyordu.

"Bunların GPS çipi etkisiz hale getirilmiş." Kısık göz- lerle Elise'e kuşku dolu bir bakış attı. "Nasıl etkisiz hale getireceğini biliyor musun?"

Bitkince başını salladı. "Genç bir oğlum var," diye yanı- verdi, ardından dudaklarından dökülen sözcüklerden irkti. Tanrım, onun hâlâ yaşadığını düşünmek öylesine normal- di ki özellikle de bedeninin psişik yorgunlukla zayıfladığı böyle zamanlarda. "Genç bir oğlum vardı," diye düzeltti usulca. "Camden onu denetlememden hoşlanmazdı, o

yüzden dışarı çıkarken cep telefonunun GPS'ini kapatır- dı. Yeniden çalıştırmayı öğrendim ama beni hep yakalar ve GPS'i yeniden kapatırdı."

Tegan gırtlığının gerisinden alçak ve belirsiz bir ses çıkardı. "Eğer bu izleme cihazlarını bozmamış olsaydın, şimdi büyük olasılıkla ölmüştün. Ne olasılığı, kesinlikle ölmüştün. Avladığın köleleri o hale getiren seni bulurdu ve onun neler yapabileceği bilmiyorsun."

"Ölmekten korkmıy- "

Elise'in sözünü kesen Tegan, "Ölmek." diye dalga geçti bir küfür savurarak. "Ölmek endişeleneceğin son şey, hana güven. Birkaç dikkatsiz köleyle şansın yaver gitmiş olabilir ama bu bir savaş ve sen bunun dışındasın. Bu gece olanlar bunu yeterince kanıtıyor."

"Bu gece olanlar tekrarlamayacağım bir hata. Çok geç çıktım ve işi uzun tuttum. Bir dahaki sefere gece olmadan işimi bitirip eve döneceğimden emin olacağım."

"Bir dahaki sefere?" Tegan kaşlarını sertçe çatarak ona baktı. "Tanrım, bunu gerçekten yapacaksın."

Uzun bir süre savaşçı ona gözlerini dikti. Aralıksız ba- kan zümrüt yeşili gözleri belirsiz ve duygusuzdu. Belirgin yüz hatları düşünceleriyle ilgili hiçbir iz taşııyordu. So- nunda esmer başını salladı ve köle telefonlarını toplamak için Elise'e sırtını döndü. Telefonları paltosunun cepleri- ne tıktırmaya başladı; sert hareketleri üzerindeki palto- ya rağmen gizlenmiş bir dizi silahı ortaya serecek kadar hızlıydı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Elise son cihazda derin cepte kaybolunca. "Beni ihbar etmeyeceksin, değil mi?"

"Lanet olsun ki etmeliyim." Acımasız bakışı Elise'e yöneldi. "Ama kıçını yolumdan uzak tuttuğun sürece ne

yapışın beni ilgilendirmez. Ve bir dahaki sefere başın der-
de girdiğinde birtığın seni kurtarmak için gelmesini bek-
leme."

"Beklemem. Hiçbir şey... beklemiyorum, gerçekten."
Tegan'in kapıya yönelişini izledi, hızla içinde gürleyen gel-
gidi acı dalgasıyla az sonra yalnız boğuşacağı için rahatlık
duydı. Savaşı kapıyı açıp köhne koridora çıkınca, Elise
kendini zorlukla toparlanmaya çalıştı. "Tegan, teşekkür ede-
rim. Bu yalnızca... yapmak zorunda olduğum bir şey."
Sessizliğe gömüldü. Camden'i ve Issızların zehriyle
vırp giden tüm diğer barınak gençlerini düşünüyordu.
Quentin'in yaşamı da Issız dönuşen ve birimin gözetimi
altındayken saldıran hastalık kapmış bir Soylu tarafından
genç yaşta sonlanmıştı.

Elise bu yaşamları geri getiremezdi, bunu biliyordu.
Ama avlandığı her gün, ortadan kaldırdığı her köle karşı
tarafın bir silahın azalması demekti. Bu görev yüzünden
çektiği acı, oğlunun ve diğerlerinin katlandıklarıyla kı-
yaslanınca hiçbir şeydi. Onun için gerçek ölüm, sokaklar
masumların kanıyla kırmızıya boyanırken barınağın koru-
ması altında kalmaya ve hiçbir şey yapmamaya zorlanmak
olurdu.

Bu, dayanamayacağı bir şeydi.

"Bu benim için önemli Tegan. Bir söz verdim. Onu tu-
tacağım."

Tegan duraksadı, omzunun üzerinden donuk bir bakış
fırlattı. "Bu senin cenazen," dedi ve kapıyı ardından ka-
pattı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tegan Elise'in av yadigarlarını sonuncusunu da Charles
Nehri'nin ıssız bir kesimine attı, karanlık suyun dalgaları-
sını ve cep telefonunun gözden yitişini izledi. Kendisinin
ve diğer savaşçıların devriye sırasında el koydukları şifre-
lenmiş telefonların birliğe yararı yoktu. Ve onları Elise'in
yanında bırakamayacağına adı kadar emindi. GPS çipleri
etkisiz ya da değil bu önemli değildi.

Kadının çevirdiği işe bir türlü inanamıyordu. Daha da
inanılmaz olanı bu delice kan davasını haftalardır, belki de
aylardır sürdürüyor oluşuydu. Belli ki kayınbiraderinin
bundan haberi yoktu, yoksa barınak birimi buna kitabı-
na göre bir son verirdi. Birlikteki herkes Sterling Chase'in
kardeşinin duluna karşı bir zamanlar – büyük olasılıkla
hâlâ – duyguları olduğunu biliyordu. Elbette bu Tegan'ı
ilgilendirmiyordu. Elise'in açık ölüm arzusu da.

Ellerini önü açık paltosunun cebine sokarak sessizce
sokağa döndü, soluğu dudaklarının arasından buğu bulutu

olarak çıkıyordu. Boston'a yine kar yağıyordu. İnce kar tanelerinden oluşan bir rüzgâr perdesi, alışılmadık sertlikte bir kışla hıfıfıllardır donan kentin üzerine iniyordu. Hissedilen sıcaklığın eksikliği hanelere gerilediğini biliyor ama seçtiği hissetmiyordu. En son herhangi bir tür rahatsızlık hissettiği zamanı pek hatırlamıyordu. En son ne zaman sevinçli olduğunu da.

Lanet olsun, en son ne zaman bir şey hissetmişti?

Acıyı anmıyordu.

Kayıbı anmıyordu, onu tüketen öfkeyi... uzun, çok uzun zaman önce.

Sorcha'yı ve onu ne kadar sevdiğini anmıyordu. Ne kadar masum olduğunu ve kendisini koruyup kollaması için Tegan'a ne denli güvendiğini.

Onu nasıl da yanıltmıştı. Ona yapılanları asla unutmuyacaktı, nasıl vahşice tecavüze uğradığını. Onun ölümünün darbesinden sonra hayata kalabilmek için mateminden, çığ öfkesinden kurtulması gerektiğini öğrenmişti. Ama asla unutamamıştı. Asla unutmuyacaktı.

Bu gece aynı matem ve öfkeyi Elise'in gözlerinde de görmüştü. Değer verdiği şeyler elinden alınmıştı ve adalet istiyordu. Elde edeceği şeyse sadece ölümdü. İssızlar ve onların köleleriyle mücadelesi onu öldürmezse bedeninin zayıflığından ölecekti. Bitkinliğini saklamaya çalışmıştı ama Tegan fark etmişti. Onda gördüğü yorgunluk fiziksel ihtiyaçtan daha derindi, gerçi zayıf bedenine bakarak barınaktan ayrıldığından – belki daha uzun zamandan – heri kendisine hakmadığını söyleyebilirdi. Pekî, evinin duvarlarına çivilenmiş ses yalıtım panelleri de neydi?

Lanet olsun. Her neyse.

Bu gerçekten hiç mi hiç derdi değildi. Birliğin yaşa-

dığı kent dışındaki gizli merkeze giderken kendine bunu anımsattı. Merkez, tuğla ve kireçtaşından bir malikâne ile yüksek voltajlı uzun tellerle çevrilmiş çok geniş bir arazi ve kameralarla, lazer ve hareket sensörüyle donatılmış dev bir demir kapıdan oluşuyordu. Şimdiye dek kimse içeriye zorla girebilmiş değildi.

Tüm Soylular içinde pek az kişi bu yerleşkemin konumunu tam olarak bilirdi, bilenler de bu mülkün birliğe ait olduğunun farkındaydı ve özel olarak davet edilmeden uzak durması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. İnsan türü içinse, on dört bin volt elektrik yaklaşmak isteyen meraklıların cesaretini kırmak için yeterliydi. İçlerinden aptal olanlar, elektrikle haşlanır ya da savaşçılar tarafından esashi şekilde beyni boşaltıldığı için öldürücü bir baş ağrısıyla uyanırdı; seçeneklerin ikisi de pek hoş değildi. Ama etkili oluyorlardı.

Tegan kapının yanda gizlenmiş olan güvenlik paneline giriş kodunu tuşladı, ardından ağır demir kapı ona yol açınca içeri süzüldü.

İçeri giren Tegan kaldırım döşeli yoldan saptı ve ağaçlarla kaplı zeminin onu kuşatmasına izin verdi. Birkaç yüz metre yürüdükten sonra, malikânenin dev ışıklarını hafifçe karla kaplanmış çamların örtüsü arkasında görebiliyordu. Birliğin gerçek yöneticileri Gotik papaz evinin altındaki yeraltı kısmında yaşasa da birkaç savaşçıyı ve eşlerini, akşamları malikâneyi yemek ya da eğlence için kullanırken görmek alışılmadık değildi.

Ama bu gece orada olan her kimse, pek de eğlenmiyordu.

Tegan binaya yaklaşınca, cam kırılması sesinin izlediği kızgın bir hayvan gürlemesi duydu.

"Neler oldu?"
Konağın gösterişli girişinden ilkinden daha şiddetli baş-
ka bir kırılma sesi yükseldi. Sanki büyük bir şey – ya da
biri – mekânı parçalara ayırıyordu. Tegan ön kapıya uzanan
mermer basamakları koşarak çıktı ve siyah lake ahşabın
yillanmış yüzeyini iterek açtı, elinde sınıksız tuttuğu bir
kılış vardı.

"Tanım," diye mırıldandı yıkımın kaynağını keşfede-
rek.

Savaşçılardan biri çinili girişin ortasındaki antika büfe-
nin yanında duruyordu, yaralı, zeytin siyahı elleriyle, sanki
ancak bu şekilde ayakta durabiliyormuş gibi, büfenin oy-
malı kenarlarını tutuyordu. Sırlıslılandı ve belden yuka-
rısı çıplaktı, üzerinde yalnızca, sanki birkaç saniye önce
üzerine geçirmiş gibi görünen bol gri bir eşofman vardı.
Kafası aşağıya sarkıyordu, uzun koyu kahve saçları sudan
dümüz olmuş yüzüne dökülüyordu. Çıplak göğsü ve
omuzları boyunca uzanan dermaglıflar – Soyluların öfkeli
yaşayışlarıyla tenlerinde nabız gibi atan karışık işaretler –
mora dönmüştü.

Tegan silahını indirdi, tekrar kınına yerleştirene dek
elinde gizledi. "Nasıl Rio?"

Savaşçı boğazının derinliklerinden homurdandı, öf-
kesinin artçı şoklarının pek de bitmediği belliydi. Çıplak
ayaklarının etrafında, üzerinden süzülen sulardan oluşan
bir havuz ve büfeden yere savurduğu paha biçilmez Limo-
ges kâsenin etrafa dağılmış parçaları vardı. Cilalı cam par-
çaları maun vitrinli dolaba saçılmıştı, üzerinde asılı olan
duvar aynası ve süslü altın oymalı çerçevesi Rio'nun sağ
elinin kanlı yumruklarıyla parça parça olmuştu.

"Gece yarısı ev temizliği mi yapıyorsun adamım?" Te-

gan gözlerini Rio'un iri gövdesini sıkıca saran sargılara yö-
nelterek ona yaklaştı. "Değeri ne olursa olsun, şu kokuy
Fransız zimbirtısının ben de hiçbir işe yaradığını görme-
dim."

Rio kaba ve ürpertici bir şekilde soluk verdi, ardından
Tegan'a bakmak için kafasını çevirdi. Topaz gözlerinde
hâlâ kor amber parıltılar vardı, onlardan süzülen ışık yü-
züne düşen saçlarının karanlığından süzülüyor, uzun sü-
ren deliliğin ateşini yayıyordu. Nefes alırken aralanan du-
daklarının arkasında kemik beyazlığındaki vampir dişleri
parlamaktaydı.

Tegan, savaşçının yabani yanını ortaya çıkaranın kan
arzusu olmadığını biliyordu. Öfkeydi. Ve vicdan azabı;
havayı kaplayan bakırsı koku Rio'dan dalga dalga yayı-
lıyordu.

"Onu öldürebilirdim," dedi kızgınlıkla, sesi İspanyol'un
alışılmış zengin baritonundan farklı olarak keskin bir şe-
kilde pürüzlü ve acı yüklüydü. "Oradan çıkmak zorunday-
dım *pronto*. İçimde bir şey... harekete geçti." Issız bir hay-
vanın homurtusunu andıran bir sesle havayı içine çekti.
"Kahretsin Tegan... birilerine zarar vermek istedim, buna
ihtiyaç duydum."

Başka birisi bu sözcüklerde bir tehlike fark ederdi ama
Tegan, gözlerini kısıp Rio'nun yüzünün yanık izleriyle
kaplı, şarapnelle parçalanmış sol tarafını sakince izleyerek
dinledi. Yüzüne dökülen ıslak saç demetleri izleri pek giz-
lenmiyordu. Eskiden birliğin en kaygısız üyesi olan, hızla
espri üretip kolayca gülen, yakışıklı, ince erkekten geriye
pek bir şey kalmamıştı. Hayatta kalmayı başardığı geçen
yazki patlama görünüşünü mahvetmişti; onu bu ölümcül

ruzağa düşürmek için ihanet eden kişinin kendi Soy Eşi Eva olduğunun açığa çıkması ise geri kalan her şeyi. "Madre de Dio," diye fısıldadı Rio kabaca. "Kimse etraflında olmamalı. Lanet olası aklımı kaçırıyorum! Eğer... Crôa, eğer ona bir şey yaptıysan? Tegan, ya onu incittiysem?"

Tegan'in duyuları alarına geçti. Savaşçı Eva'dan söz etmiyordu. Eva, ihanetimin keşfedildiği gün kendini öldürmüştü. Rio'yla düzenli ilişkisi olan tek dişi Tess'di, Dante'nin Soy Eşi. Birkaç ay önce yerleşkeye geldiğinden beri Tess Rio'yla çalışıyor, iyileştiren dokunuşunu kullanarak elinden geldiğince Rio'nun parçalanmış bedenini iyileştirmeye ve büyük ıstırapından arta kalan fiziksel ve zihinsel enkazı onarmak için ona yardım etmeye çalışıyordu.

Ah, lanet olsun.

Eğer savaşçı onu incittiyse, kazayla ya da değil, ödeyeceği çok ciddi bir bedel vardı. Dante karısını, yerleşkedeki herkesi şaşırtan bir şiddetle seviyordu. Bir zamanlar umursamaz, lanet bir adam olan Dante karısına kul köle olmuştu ve bunu herkesin bilmesini umursamıyordu. Eğer eşine bir şey oluyorsa Rio'yu çıplak elleriyle öldürürdü.

Tegan bir küfür savurdu. "Ne yaptın Rio? Tess şu anda nerede?"

Rio acınacak bir tavırla başını salladı ve eliyle geniş kornağın arka kanadına doğru belirsiz bir işaret yaptı. Tegan o yöne gitmek üzereydi ki uzun koridorda, malikânenin kapalı yüzme havuzunun bulunduğu ortak alandan gelen aceleci ayak sesleri duyuldu. Çıplak ayakla hafifçe koşmanın yumuşak sesi yaklaştı, bunu endişeyle dolu bir dişi sesi takip etti.

"Rio? Rio, nerede..."

Tess savrulurak köşeyi döndü, ıslak mavi bir mayonun üzerine siyah idman pantolonu giymişti. Görünüşü tamamen fizik tedavi işiyle uğraştığını gösteriyordu ama kafasında gözleri olan ve damarlarında kanı akan her erkek onun bu daracak üniformayı nasıl da güzel doldurduğunu fark ederdi. Bal rengi saçlarını arkada, uzun bir atkıyuğu şeklinde toplamıştı ve havuz yüzünden uçları ıslaktı. Şeftali rengine boyanmış ayak tırnakları kırık porcelen tarlasının ucunda kalakaldı.

"Tanrım! Rio... sen iyi misin?"

"O iyi," dedi Tegan donuk bir biçimde. "Ya sen?"

Tess'in eli refleks olarak boynuna gitti ama kafasını salladı. "Ben iyiyim. Rio, bana bak lütfen. Sorun yok. Gayet iyi olduğumu görebilirsin."

Ama birkaç dakika önce bir şeyler olmuştu, bu açıktı. "Neler oldu?"

"Bugünkü çalışmada bazı gerilemeler yaşadık, önemli bir şey değil."

"Ona sana ne yaptığımı anlat," diye mırıldandı Rio. "Ona havuzda nasıl bilincimi kaybettiğimi ve kendime geldiğimde ellerimi boğazıma sarılmış bulduğumu anlat."

Tegan kaşlarını çatı, Tess şimdi ellerini boğazından uzaklaştırmıştı ama solan morluk hattı ortadaydı. "İyi olduğuna emin misin?"

Tess kafasını salladı. "Bunu isteyerek yapmadı ve ne yaptığını fark edince hemen bıraktı. Ben iyiyim, gerçekten. O da iyi olacak. Bunu biliyorsun, değil mi Rio?"

Tess ayağının altındaki kırık parçalardan sakınarak dikkatlice içeri adım attı, sanki yabancı bir enkaz olan Rio'dan

daha büyük bir tehlikeymiş gibi, Tegan'la arasına sağlıklı bir mesafe koydu.

Tegan alınmamıştı. Yalnız olmayı tercih ediyordu ve bunu korumak için çok çalışmıştı. Tess'in yavaşça bütünün yanında sert bir duruşla dikilen Rio'ya doğru ilerleyişini izledi.

Yavaşça elini savaşının yaralı omzuna koydu. "Ya- izledi. rin daha iyi olacak, eminim. Her gün ufak ilerlemeler kay- ediyoruz."

"Daha iyice gitmiyorum," diye, kulağa kendine acıma olarak gelebilecek ama daha çok acı bir kavrayışa benzer bir sesle homurdandı Rio. Bir homurtuyla Tess'in elini sa- vurdu. "Ökdürülmeliyim. Bu daha iyi olur... herkes için, özellikle de benim için. İşe yaramazın tekiyim. Bu beden, ka- lām... lanet olsun, hiçbir işe yaramaz."

Rio yumruğunu büfeye geçirdi, kırık aynanın camı sal- landı ve iki yüz yıllık maun yapısı sarsıldı.

Tess geri çekildi ama mavi-yeşil gözlerinde sarsılmaz bir inat vardı. "Sen işe yaramaz değilsin. İyileşmek zaman ahr, hepsi bu. Vazgeçemezsin."

Rio ağzında bir küfür geveledi, gözleri amber rengi bir uyan ışığı yayıyordu. Ama yarı deli bir vampirin vahşi yay- garası, Tess'i - eğer elinden gelirse - ona yardım etmekten caydıramazdı. Rio'dan önce de - büyük olasılıkla kendi eşinde - bu tarz ters davranışlarla karşılaştığı şüphe götür- mezdi ama dehşete kapılıp kaçmamıştı.

Tegan Tess'in sağlamı, sakin, istikrarlı ve inatçı duruşu- nu izledi. Dante'nin ona neden bu denli taptığını anlamak çok zor değildi. Ama Tegan Rio'nun değişken ve belirsiz bir durumda olduğunu görebiliyordu. Kimseye zarar ver- mek istemezdi, özellikle de olağanüstü iyileştirme yete-

neğiyle onu akıl hastalığının eşliğinden döndüren Tess'e. Ama öfke ve acı güçlü bir duygusal kokteyle neden olmuş- tu. Tegan bunu ilk elden biliyordu, uzun zaman önce o da yaşamıştı. Buna, Rio'nun geçirdiği gibi bir heyim hasarının uzun süren ikincil etkileri de eklenince, savaşçı patlamaya hazır bir barut fişisiydi.

Tess yine Rio'ya yaklaşmaya başlayınca, "İzin ver," dedi Tegan, "onu odasına götüreyim, zaten aşağıya gidiyo- rum."

Tess tereddüt ederek gülümsedi. "Tamam, teşekkür ederim."

Tegan temkinli hareketlerle Rio'ya yaklaştı ve dikkatli- ce onu dışıdan ve ayaklarının etrafındaki enkaz yığınından uzaklaştırdı. İri erkeğin adımları ağırdı, bir zamanlar ko- layca sergilediği zarafetten uzaktı. Rio sıkıca Tegan'ın om- zuna ve koluna yaslanmıştı, çıplak göğsü içine çektiği her nefesle inip kalkıyordu.

"İşte böyle, yavaş ve sakin," diye yatıştırdı onu. "Şimdi iyi gidiyoruz, değil mi amigo?"

Koyu renk kafa hantalca aşağı yukarı sallandı.

Tegan yere eğilmiş, girişin zeminindeki parçalanmış cam ve porselen parçalarını toplamaya başlamış olan Tess'e göz attı. "Bu gece Chase'i etrafta gördün mü?"

"Hiç görmedim. O ve Dante hâlâ devriyedeler."

Tegan sırtıttı. Dört ay önce bu iki adam birbirlerinin boğazına sarılmaya hazırды. Barınak ajanı Sterling Chase yerleşkeye Kızıl adı verilen tehlikeli bir kulüp uyuşturu- cusu hakkında bilgi getirip bu pishği sokaklardan temiz- lemek için birlikten yardım istediğinde, Lucan tarafından gönülsüz ortaklar olarak bir araya getirilmişlerdi. Artık o ve Dante, Chase barınağı terk edip birliğin bir üyesi ola-

rak resmî bir şekilde göreve getirildiğinden beri, sahada neredeyse ayrılmaz bir ikiliydiler. "Lorel ve Hardy gibiler, ha?"

Önündeki karışıklıktan başını kaldırdığında gözlerinde neşeli bir parıltı vardı. "Bana sorarsan Edi ile Budü gibiler."

Tegan, Rio'yu koridora yönlendirirken alaycı bir kahkaha attı. Onu konağın asansörüne bindirdi, ardından kodu girerek aşağıya, birliğin yönetimine doğru yol almaya başladılar.

Rio'yu savaşıların yerleşke dairelerine bıraktıktan sonra geriye dönüp teknik laboratuara yöneldi. Gideon her zamanki gibi masasının başındaydı, sarışın vampir dönen çalışma sandalyesinde ileri geri gidip geliyor, sihrini aynı anda dört bilgisayar üzerinde uyguluyordu. Kablosuz cep telefonu başlığı bir kulağına doğru kıvrılmıştı ve çenesine doğru kavislenen küçük bir mikrofona bir dizi koordinat veriyordu.

Mükemmel iş takıpcısı Gideon, Tegan laboratuara gince ona baktı ve el sallayıp bilgisayar ekranlarının birinde duran bir dizi uydudan söz etmeye başladı. "Niko şu Kızıl laboratuvarına olanaklı bir gidiş yolu buldu," diye Tegan'a bilgi verdi ve ardından elleri başka bir makinenin tuşlarında kayarken telefon konuşmasına geri döndü. "Tamam. Şimdi kontrol edecek birilerini yolluyorum."

Tegan Gideon'un ekrana getirdiği görüntülere baktı. Bazıları bilinen – birliğin çabaları sayesinde artık eski olan – Issız barınaklarıydı; diğerleri de Issızların ve kölelerin çeşitli bölgelerden kentün içinde ve etrafındaki hareketlerini gösteriyordu. Bir yüz Tegan'ın gözlerini diğerlerinden daha çok üzerine çekti. Kızıl satıcısı, insan Ben Sullivan.

Gerçi Dante o pishığı geçen Kasım'da halletmişti ama üretim laboratuvarının yeri hâlâ bilinmiyordu. Uyuşturucuyla ilgili sorunlar, birliğin işin içine karıştığı birkaç aydan beri azalmıştı ama Issızlar bu pishikten daha fazla üretme yolları buldukça Soylular arasında Kızıl kullanımının dirilmesi tehdidi sürüyordu.

"Hatta kal. Revere'in dışında bir konum için eşleşme alıyorum," diyordu şimdi Gideon. "Evet, biliyor musun sanırım bu meşru bir yönlendirme. Siz çocuklar Chelsea Nehri'nin aşağısına sürüp neler olduğuna bakmak ister misiniz?"

Tegan Ben Sullivan'ın sırtıkan, yıkıcı yüzünün fotoğrafına odaklanmıştı. Bu insan, uyuşturucusuyla – Elise'in genç oğlu Camden Chase de içinde olmak üzere – birçok genç vampiri öldürmüştü. Eğer Kızıl olmasaydı çocuk asla Issıza dönmezdi ve asla onu öldürmek zorunda kalmazlardı. Ve Elise gibi iyi yetiştirilmiş bir dişi, acı ve öfkeden kendini kaybedip, büyük olasılıkla onun da ölümüne neden olacak bir intikam arzusuyla kenar mahallede öyle bir daireye tıkılıp kalmazdı.

Tüm katliamları, kendisinin ve kendisine benzeyen diğerlerinin sürdürdüğü yüzyılları düşününce Tegan'ın üzerine bir ağırlık çöktü. Elbette savaşın doruğa vardığı ve yatıştığı zamanlar olmuştu ama huzursuzluk hep oradaydı, ırkın içine yuva yapmıştı. İrinli ve yozlaşmış.

"Bu lanet olası iş hiç bitmeyecek, öyle değil mi?"

"Pardon?"

Tegan kafasını kaldırıp Gideon'un soluk mavi güneş gözlüklerinin kenarından kendisine baktığını görene dek konuştuğunu fark etmemişti. "Yok bir şey."

Bilgisayarlara sessizce yaklaştı, düşünceleri kararımış ve

altüst olmuştu. Gideon ekranlarına dönmüş ve parmakla-
rını klavyelerden biri üzerinde gezdiriyordu. Ekranı başka
bir uydu görüntüsü kapladı, nehir kıyısından pek uzak ol-
mayan eski bir sarayı bölgesini gösteriyordu.

Tegan orayı biliyordu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.
"Evet Niko," dedi Gideon mikrofona. "Tamam. Kulağa
iyi geliyor. Eğer orada işler kızışsa destek için haber ver.
Dante ve Chase en az bir saat daha dışarıda ve Tegan şu
an... burada..."

Ama Tegan artık orada değildi.
Kararlı adımlarla teknik laboratuvarın dışındaki koridor,
da ilerliyordu şimdi; laboratuvarın cam kapısı kapanırken
Gideon'un sesi giderek kayboluyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İşte burası. Dur işaretinden sola dön," dedi Nikolai,
birliğin siyah spor arabasının arka koltuğundan. Kendisinin
ve ona bu gece eşlik eden iki yeni acemi savaşçının kentin
doğu bölümünde kullandığı silahları doldurmakla meşgul-
dü. Hazırladığı mermiler en sevdiği Issız-uçuranlardandı:
toz halinde titanyumla doldurulmuş ucu delik mermiler.
Metali bir kez tatınmak, vampir ırkının kan bağımlısı üyeleri
için kesin ölüm demekti. Niko tam otomatik dönüştür-
düğü donanımlı Beretta 92 FS'ye şarjörü yerleştirdi, sonra
silahı paltosunun altındaki kılıfa koydu.

"Şu külüstür kamyonetin arkasına park et," dedi arabayı
süren savaşçıya. Revere'in bu bölümü, evler ve batmakta
olan işyerleri, Boston'ın kenar mahallelerine sıkışmış ka-
labalık insan grupları ve Chelsea Nehri'nin denize uzanan
koluyla tıkkış tıkkış bir yerdi. "Yolum gerisini yaya olarak ala-
cağız. Sakin ve sessiz olun ki etrafa iyice bakabilelim."

"Tamamdır." Detroit'ten gelen Brock, direksiyonun ar-

kasında kadınların yanında olduğu kadar sakın duruyordu. Aracı karlı kaldırımın kenarına çekti ve motoru durdurdu.

Ön koltukta, Brock'un yanında oturan Niko'nun eğitimi diğer savaşçı arkasını döndü ve doldurulmuş silahı almak için elini uzattı. Kade'in bir kurdunkini andıran gümüş rengi gözleri hâlâ gecenin erken olaylarıyla kor halindeydi. saçları erimiş kardan diken diken olmuş ve ıslakmış. "Burada bir şeyler bulacağımızı mı düşünüyorsun?"

Niko sordu. "Kesinlikle öyle umuyorum." Tabancaları ve doldurulmuş şarjörleri uzattı, ardından ayağının yanından duran deri kamp çantasından bir çift susturucu çıkardı ve savaşçıların avucuna koydu. Brock bir kaşını yukarı kaldırıncı Niko. "Bir grup Issız 9 mm'likle kızartmaya çalışıyorum ama komşuları uyandırmaya gerek yok," dedi.

"A-ha!" diye ekledi Kade, inci gibi vampir dişlerinin ucu parlayarak. "Bu gerçekten kabalık olur."

Nikolai teçhizatının kalanını aldı ve kamp çantasının fermuarını çekti. "Haydi, çıkıp biraz Kızıl bulmak için etrafa dolaşalım."

Range Rover'dan atladılar ve ikametgâh bölgesinin etrafından yaya geçüler, üçü de gölgelerin arasından yürüyordu; Niko'nun aldığı haberin onları yönlendirdiği arsaya doğru yol alıyorlardı.

Bina dışarıdan berbat görünüyordu; 1970'lerden kalmış, göz zevkini bozan bir beton, ahşap ve cam yığını. Bir zamanlar tel örgü çitin parçası olan çelik destekler arsının çevresinden çeşitli açılarla dışarı uğramıştı, hiçbirisi düz değildi ve bu deri de değildi. Terk edilmiş, uzak durulması gereken bir yerdi, özellikle de karanlık gökyüzünü saran kar fırtınasının ortasında.

Niko ve adamları boş arsanın çakıllı bahçesine adım attılar, botlarının topukları yeni birleşmiş kara gömülüyordu. Binaya yaklaştıklarında Niko yerde karanlık bir kül yığını fark etti. Geniş, eğri büğrü görüntü ayırt ediliyor, hâlâ ıçten içe yamıyor ve beyaz tanecikler üzerine düşüp eridikçe usliyordu. Brock ve Kate yakına gelince eliyle dağılan kahlutlar kümesini işaret etti.

"Birisini bir Issız tütsülemiş," dedi onlara, sesi fısıltı gibiydi. "Henüz taze."

Gideon destek gönderdiğinden söz etmemişti, o yüzden neyle karşılaşabilecekleri konusunda dikkatli olmadılar. Issızlar temelde yabaniydiler ve kendi içlerinden birini, av bölgesi ya da önemsiz anlaşmazlıklar yüzünden öldürdükleri duyulmamış değildi. Birlik için bu gayet iyiydi; kan arzusuna kapılmış pisliklerin kendilerini kaybedip birbirlerini öldürmeleri savaşçılara zaman ve enerji kazandırıyordu.

Binanın girişinin yanında, bir başka pislik daha ölümcül bir titanyum darbesi almıştı. İnce bir asma kilit Issızdan arta kalan hücre çamurunda yatıyordu. Brock parçalanmış çelik kapıya doğru yürüdü. Hafifçe aralıktı, ardında yalnızca minik bir karanlık üçgen vardı.

Kade, Niko'ya soru dolu bir bakış attı; harekete geçmek için işaret bekliyordu.

Niko kafasını salladı, emin değildi.

Burada doğru gitmeyen bir şeyler vardı.

Binanın derinliklerinde bir yerden büyük bir gümbürtü duydu; sanki tabanlarını hafifçe sarsan bir gümbürtü. Gecenin yumuşak soğukunda tiksindirici, kimyasal bir şeyin kokusunu yakaladı. Bu... gazyağı mıydı?

Gümbürtü şiddetlendi. Patlayan bir gök gürültüsü gibi.

"Bu kahrolan şey de ne?" diye tısladı Kate.
Niko sıcak metalin keskin kokusunu aldı...

"Ah, lanet olsun." Diğer iki savaşçıya baktı. "Kaçın.
Haydi Kaçın. Kaçın!"

Hepsi birden bir ölüm koşusuna başladılar, gümüşüne
gürleme haline gelirken kendilerini arsanın ucuna atmaya
çalışıyorlardı. Patlama eski binadan dışarı yayılırken derin,
keskin ve şiddetli bir darbe yarattı. Üst katın camları, at-
dında alevler ve inen siyah bir dumanla patladı.

Üç adamı huşu içinde patlamayı izlerken binanın ön ka-
pu, montajları yerinden fırlayarak açıldı; patlama nede-
niyle değil, tek bir kişinin isteğiyle.

Dalgaların portakal rengi yangın, arkadan hatlarını be-
lirtiyordu, savaşçının geniş omuzlarını ve düzensiz
arın adamlarını aydınlatıyordu. Cehennemden uzakla-
nınca, bol palosunun etkileri, karanlıklar prensine yakış-
acak bir pelerin gibi, ardında dalgalanıyordu.

"Lanet olsun" diye mırıldandı Brock. "Tegan."

Niko kızırtı salıyordu, acemilerin yüzündeki açık huşuya
bakarak kıldadı. Tegan'dan bundan daha fazla etkilene-
mezlerdi ve bu gösteri efsaneye dönüşecekti, emindi. Şim-
di arkasında tüm ambar alevlerce yutulmuştu, cehennem
kızamı gibi sıcak. Gerçekten inanılmaz bir şeydi; gürle-
me, şiddetli bir güzellik. Yaklaştığında Tegan'ın yüzünde-
ki bezgin tekdüzelik ifadesinden, yalnızca işlemeye geldiği
düşüncelerdi.

"Orada her şey tamam mı T?" dedi Niko, şakayla kan-
kık. "Desteye falan ihtiyacım var mı? Başlattığın şu minik
kamp nerede bir şeyler kızartalım mı?"

"Halledikdi."

"Hayır, kahretsin." diye yanıtladı Niko, diğer iki savaşçı
yanan ambardan fırlayan kıvılcımları izliyorlardı.

Tegan yanlarından olabildiğince hızla geçti, bir özür ya
da açıklamada bulunmadı. Ama onunla işler hep böyleydi.
O asla yaklaştığı anlaşılmayan hayaletti, ölümün soluğu-
du.

Savaşta her zaman ustaydı ama Kızıl laboratuvarına ge-
tirdiği yıkım, Niko'nun savaşçının daha önce yapmış
gördüğü her şeyden öteydi. Burası hakkında elde ettiği
işinbarata göre, bina, büyük olasılıkla yarım düzine İwiz
tarafından korunuyordu; hepsi Tegan'ın elleriyle öldürül-
müşü ve bina birkaç saat içinde tüten bir molaza dönüş-
cekti. Eğer Niko Tegan'ı daha iyi tanımasaydı, bunu kişisel
bir şey olarak değerlendirdi.

"Sana yardımcı olabildiğimize sevindik adamım." diye
seslendi ardından Niko ve alaycı bir küfür savurdu.

Tegan karanlıkta, savrulan karlar içinde kaybolunca,
"Bu ahbap pek soğuk." diye yorum yaptı Brock.

İlk nesil savaşçısının kendi taraflarında olduğuna şükre-
derek, "Buz gibidir," dedi Niko. "Haydi, burası insanlarla
dolup taşmadan topuklayalım."

Tegan tek başına kente geri döndü, arkasında bıraktığı
mesafede siren sesleri feryat ediyordu. Chelsea tarafları-
nı hararetli bir ateşin aydınlatıldığını görmek için arkasını
dönmesi gerekmiyordu. Karanlığa doğru sırtı. Revere
itfaiyesinin eski ambara ne kadar su sıkacağı önemli de-
ğildi, kurtarılacak hiçbir şey yoktu. Tegan, duman tamamen
temizlendiğinde geride bir şey kalmayacağından emin ol-
muştu. Yıllardır tatmadığı bir vahşilikle, mekânın meşale-
ye dönmesini istemişti.

Kahretsin, bir gece damarlarında dolayan tarzda bir gad-
darlığı hissetmeyecek yıllar olmuştu; belki de yüzyıllar.
Ve işin esası, iyi hissettirmişti.

Akşam havasının ısıran soğukluğunda ellerini baktı. Hâlâ
bu gece Issızlara verdiği acıyı hissedebiliyordu; Kızıl la-
boratuvarında tüm öldürdüklerinin kalbine saplanan leziz
delişet. Titanyum kanlarını akıtıp onları içten dışa yaktı-
ğında ısıraplarının keyfini çıkarıyordu.

Uzun yıllar önce duygularını bir kenara itmeyi öğren-
diğinde, sahip olduğu psikik güç kontrolünün ötesindey-
di. Tüm Soylu vampirleri gibi, o da babasından kendisine
geçen vampir niteliklerine ek olarak, kendisini doğuran
dişi insandan özel bir duygu-üstü yetenek almıştı. Yalnızca
başka bir bireye – insan ya da vampir – hafifçe dokunması
yetiyordu, ne hissettüklerini anlıyordu. Birine dokunuyor
ve ardından onun duygularını içine çekiyordu.

Bu yetenek, hayatı boyunca hem silahlı hem de laneti
olmuştu. Olabildiğince az kullanıyordu ama kullandığın-
da bu, planlanmış, sadistçe bir haz veriyordu. Diğerlerinin
korku ve acılarından haz almaktan daha iyi olan, eskiden
olduğu gibi duygularının ayaklanıp kendisini kontrol et-
melerine izin vermesiydi.

Ama bu gece, Issızlara ve belli ki Kızıl üretimini sür-
dürmekle görevlendirilmiş bir çift köleye ölüm getirme-
siyle yakıcı bir iç tatmin hissetmişti. Ve içlerinde nefes
alan kimse kalmayınca, eski ambarın beton zemini kanla
kapkırımı olup kılıç ve mermilerle öldürdüğü Issızların
eriyen bedenleriyle kokmaya başlayınca, Tegan başka bir
şeye daha ihtiyaç duymuştu.

Şu an hiç de eşelemek istemediği nedenlerle yaptığı
kadiamin ortasında durmuş, tamamlanmış bir yok etme-
den başka bir şey istememişti.

Ateş ve kor, için için yanan enkaz. Kızıl laboratuvarının
dünya yüzeyinden silinmesini istemişti; şimdi üzerinde
durdugu arsada siyah bir kül yığını olmasını.

Ve ister kabul etsin ister etmesin, yıkımı istediğinin Elise'le
geçici bir bağlantıdan daha fazla ilgisi olduğunu biliyordu.
Binayı yakarken kafasının içinde gördüğü onun yüzüydü.
Bu geceki Issız ölümlerinin tadını çıkarmasının sebebi
Elise'in çektiği acının düşüncesi idi.

Ellerinin paltosunun ceplerine sokan Tegan rüzgâra
karşı yürüyerek South End mahallesinde bir arka yola sap-
tı. Biliyor olması gerektiğini düşünse de nereye gittiğinden
emin değildi. Elise'in yaşadığı izbe mahalleyi tanıdığına,
onu sonunda Elise'in apartmanının önüne çıkaracak soka-
ğa dönmüştü bile.

Tegan onun hâlâ böyle iğrenç bir mahallede yaşaması-
na anlam veremiyordu. Soylu yönetiminin üst düzey bir
yöneticisinin dulu olarak Elise, maddi olarak daha iyi bir
durumda olmalıydı. Barınakların herhangi birinde, hiç-
bir şeye ihtiyaç duymadan yaşayabilir ve isterse yeni bir eş
seçebilirdi. Eski yaşantısını bırakıp insan türüyle yukarıda
yaşamayı seçmesi şaşırtıcıydı. Yaklaşık dört ay önce onun-
la tanıştığında korunmaya alışkın ve kırılıyordu. Hiçbir şey
Tegan'ı, Elise'i akşamın erken saatlerinde köle kanyla yı-
kanmış – birlikten biri gibi – silahlanmış olarak görmekten
çok şaşırtamazdı.

Ama tüm cüretkârlığı ve kararlılığına karşın, bitkinli-
ği Tegan'ın gözünden kaçmamıştı. Çok yorgun ve tüken-
mişti, bu sıradan bir halsizlikten daha derin görünüyordu.
Kendisini yeniden onun dairesinin önünde bulmasının
nedeninin bu olduğunu düşündü.

Ön kapıya gitmeye niyeti yoktu. Geç olmuştu. Elise

"Elise."

Yanıt yok, yalnızca beyaz bornozun altındaki zarif be-
deninden derinleşen bir cadişe duygusu yayılıyordu. Elise
keskin bir sesle inledi, her iki eliyle şakaklarını kavradı ve
sanki bacakları artık onu taşımıyormuş gibi yavaşça pençe-
renin önüne, yere yığıldı. Bükülmüş dizlerine sarılıp ileri
geri sallanmaya başladı.

Elise, "Bunu durdur," diye fısıldadı kesik kesik. "Lü-
tfen... sadece... durdur."

Tegan yavaşça ona yaklaştı, onu daha fazla üzmemek iş-
temiyordu. Bir küfürle çömeldi ve dikkatlice elini omur-
gasının hassas kavisine koydu. Parnaklarını açtı, duyulan
bağlantıya açtı, Elise'in acısı onu bir elektrik akımı gibi
çarptı.

Onu pençesine alan migrenin lime lime edici ıstırabını
hissetti, sanki kendisininmiş gibi kulaklarında çarpan kalp
anşının yüksek pat patlarını hissetti. Diline asit tadı yayıl-
dı, üzerine çullanan acıyla mücadele etmek için dişlerini
birbirine kenetleyen Elise'in gücüyle dişleri ağrıdı.

Ve sesleri duydu.

İğrenç, acımasız, korkunç sesler havada dolaşıyordu,
her yer sessizdi ama psişik açıdan duyarlı olan Soy Eşi
Tegan'ın önüne hüzdü.

Elise'le kurduğu bağlantı sayesinde zihninde, koridorun
aşağısındaki bir çiftin aşağılayıcı tartışmasını duydu. Yolun
karşısında, bir adam kendi kızını arzuluyordu. Elise'in üs-
tündeki dairede bir uyuşturucu bağımlısı bir aylık çocuk
destek parasını, bebek bir başka odada unutulmuş ağlar-
ken damarlarına şırınga ediyordu.

Tegan'ın yalnızca tahmin edebileceği bir menzil için-
deki her olumsuz, yıkıcı insan düşüncesi ve deneyimi

Elise'in kafasına doluyor gibi görünüyordu, leşe dadanan
akbabalar gibi onu gagalıyorlardı.

Bu yeryüzünde cehennemdi ve Elise bunu uyanık ol-
duğu her an yaşıyordu. Hatta belki uyurken bile. Ses ya-
lım panellerini ve gürültü cümbüşünü şimdi anlıyordu.
Gelen sesleri başka gürültülerle bastırmaya çalışıyordu;
müzik seti, televizyon ve hatta mutfak tezgahındaki kablo
karışıklığının arasında duran MP3 çalar.

Bu şekilde insan dünyasında yaşayabileceğini düşün-
yorsa kendini kandırıyordu. İssizlardan ve kölelerden in-
tikam alma niyetinin deliliğinden söz etmeye gerek bile
yok.

Elise, "Lütfen," diye mırıldandı, yumuşak sesi Tegan'ın
içini titretiyordu, "artık durması gerek."

Tegan bağlantıyı kesti ve gıcırdayan dişlerinin arasından
bir küfür savurdu.

Bu hiç iyi değildi. Onu böyle bırakamazdı. Onu barına-
ğa geri götürmeliydi. Belki de götürürdü. Ama şimdi his-
settiği acıdan kurtulması gerekiyordu. Tegan bile, oturup
onun acı çekmesini izleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Tamam. Artık rahatla Elise. İyisin."

Onu kollarına aldı ve şilteye geri taşıdı. Çok hafif, çok
fazla hafif, diye düşündü. Elise narin bir kadındı ama göğ-
süne dayanan beden bir çocuğunki gibi ağırlıksızdı sanki.
En son ne zaman beslenmişti? Bu kadar yakından Tegan,
elmacık kemiklerinin keskin açısını ve kırılğan çene hattı-
nı fark etti.

Kana ihtiyacı vardı. Bir miktar Soylu kanı onu güçlen-
dirir ve psişik acının bir kısmını alırdı, gerçi Tegan buna
gönüllü olmaktan çok uzaktı. Elise bir Soy Eşiydi; van-
pir ırkının üyeleriyle genetik olarak uyumlu olan az insan

dişisinden biri. Onu damarından beslemesi, Elise'i birçok yünden güçlendirirdi ama onun vücuduna kendi kanını salması ayrıca aralarında kırılmaz bir bağ oluşturmuydu. Bu tarz bir bağ yalnızca çiftlere özeldi, bu Soylu yemimlerinin en kutsalıydı. Bir kan bağı ancak ölüm bozabilirdi, bu yüzden ırk içinde çok az kimse bunu önemsemeden ya da yardım için yapardı.

Elise düldü ve açıklı ki birkaç yıl boyunca erkek kanından mahrum kalmıştı, ayrıca insan türünün arasında geçirdiği her gün kendine zarar veriyordu; bunlar onun için ağır bir bedele mal olmaya başlamıştı. Tegan onu dikkatlice kabarcık şifeye yatırdı.

Zayıf bacaklarını uzatıp onu, rahat olmasını umduğu bir uyku pozisyonuna sokarken Tegan yumuşak ve dikkatliydi. Üzerindeki bornoz göğsünden kalçasına kadar açılmıştı, beline bağladığı kuşak çözülmüş, başıboş sarkıyordu. Kuşağın uçlarını Elise'in altından almak için uğraşması gerekiyordu, tüm bu süre boyunca, önüne serilen krem beyazı bedene bakmamaya çalışmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Kadınsı kıvrımlara ya da küçük, kusursuz göğüslerine karşı körmüş gibi yapması olanaksızdı. Ama soluğunu kesen, göz kamaştırıcı bir manzaraya şahit oldu.

Orada, sağ bacağının iç kısmında, tüm Soy Eşlerinin doğuştan vücutlarının bir yerinde bulunan küçük gözyaşı ve yarım ay şeklindeki doğum izi vardı. Elise'in ki bacağının en baştan çıkartıcı yerindeydi; kadınlığının tüylü üçgeninin hemen altında.

"Ah, lanet olsun." Tegan geriye doğru sendeledi, amında ağzının suyu akmaya başlamıştı; tatlı küçük izin tadına bakınlıydı.

Yasak bölge adamın, dedi kendi kendine sertçe. 17. sınıfından değil.

Hareketleri artık hızlıydı, Elise'in bornozunun uçlarını çıplak bedenine dolarken soluğu ortaya çıkan vampir dişlerinin ucunu yalıyordu. Migrenden yine burnu kanamaya başlamıştı. Parlak kırmızı damla yanağının yumuşak, beyaz derisine yayıldı. Onu çağırın tatlı kokuyu duymazdan gelmeye çalışarak kanı siyah tişörtüne sildi. Elise'in çırpınan kalp atışı, davul sesi gibi kulaklarındaydı, şahdamarının hızlı vuruşları Tegan'ın gözlerini boyununun zarif çizgisine çekiyordu.

Lanet olsun, diye düşündü, bakışlarını çekmek için zihinsel bir savaş veriyordu. Sadece yanında olmak bile iş-tahını kabartmıştı ki son avlanışından bu yana pek zaman geçmemişti. Gıda olarak aldığı sokak kıyafetleri içindeki aptal insanlar, şimdi önünde sere serpe yatan bu narin güzellikle kıyaslanamazdı.

Elise kapalı gözkapaklarını altında ırkıldı ve sessizce inledi; hâlâ acı içindeydi. Şu an çok savunmasızdı, psişik acı karşısında çok korumasızdı.

Ve şu an tek sahip olduğu Tegan'dı.

Tegan ona uzandı ve parmaklarını soğuk, nemli alnının üzerine koydu. Avucunu yumuşakça kapalı gözlerine bastırdı ve, "Uyu," dedi, onu geçici bir transa sokarak.

Soluğu normale yakın olacak kadar yavaşlayınca Tegan oturdu ve onun rahat, huzurlu bir uykuya sürüklenişini izledi.

ALTINCI BÖLÜM

Elise yavaşça uyandı, huzur içindeydi ve kendisini mel-
temin sürüklediği bir kuş tüyü gibi hissediyordu. Belki de
bu bir düşü. Uzun, tatlı bir düş... aylardır tatmadığı bir
huzur. Şiltenin üzerinde hatilşe gerindi, çıplak bacakla-
rı üzerindeki hornozu sürtünüyor, çenesinden topuğuna
uzanan battaniyeyi ezliyordu. Keyif veren sıcaklığın içine
gömüldü. İş sekti ve kendi solugunun sesi onu irkiltti.

Ses yoktu.

Bangardayan müzik ya da televizyonun gevezeliği yoktu
ki onlar olmadan uyuyamıyor, hatta hiçbir şey yapamıyor-
du.

Gözlerini açtı ve psişik saldırının üzerine çullanmasını
bekledi. Ama yalnızca sessizlik vardı. Saniyeler geçti, sonra
dolu dolu bir dakika... ve yalnızca şaşırtıcı bir sessizlik.

"İyi uyudun mu?"

Stüdyonun bir yerinden derin bir erkek sesi yükseldi.
Kızarmış ekmek ve tavada cızırdayan yumurtaların koku-

sunu aldı. Tegan küçük mutfığında dikilmiş, görünüşü
göre kahvaltı hazırlıyordu. Bu görüntü sabahın gerçek di-
şliğini tamamlıyordu.

"Neler oldu?" Sesi boğazında selup gitti. Öksürdü ve
yeniden denedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Yanıt almasına gerek yoktu, çünkü sözcükler dudakla-
rından döküldüğü anda hatırlamaya başladı. Migren ağrı-
sını ve Tegan'ın, kendisini ıssızlardan kurtardıktan sonra
beklenmedik şekilde geri geldiğini anımsadı. Geri gelmiş
ve her nedense dairesine girmişti. Çok ihtiyaç duyduğu
gürültüyü sonlandırmıştı.

İzdirap içinde uyanışını anımsadı. Bir utanç seliyle ses
yalıtımını onarmak için pencerenin yanında körlemesine
bir histeriye yakalandığını; yalıtım panelinin şimdi yerinde
olduğunu fark etti.

Ve ayrıca rahatlatıcı bir uyuşukluk durumuna girip aci-
sının azaldığını hissettiğini anımsadı.

Bunları Tegan mı yapmıştı?

Elise belindeki kuşağı bağlayarak battaniyenin içinden
sıyrıldı ve dikkatlice şiltenin üzerinde oturur konuma geç-
ti. Hâlâ etrafında olup bitene inanamıyordu. Özellikle de
onu her an vuran zihinsel acı patlamasının yokluğuna.

"Bana dün gece ne yaptın?"

"Yardıma ihtiyacın vardı, ben de yardım ettim."

Ocağın yanındaki tezgâha yaslanmıştı, sesi sanki suçla-
yıcı bir tondaydı; kayıtsız bir dalgınlıkla Elise'e bakıyordu.
Geceki savaş kıyafetleri üzerindeydi: Siyah tişört ve siyah
pantolon, deri silah kılıfı ve korkunç bıçaklarını taktığı ke-
mer tezgâhın üzerindeydi.

Elise, Tegan'ın odanın ötesinden kendisine yönelmiş
keskin, ölçen bakışlarıyla karşılaştı. "Beni bayılttın mı?"

"Göçü bir anı, birlece uyurabildin."
Elise beden üzerinde, bormorun gevşek kumaşından
başlı bir şey olduğunu fark ederek, bormorun yakalarını
sardı. Dün gece savaşa onu zoraki bir uykuya sürükleyi-
miş, dün gece tamamen onun ellerindeydi. Bunu düşün-
müce şimdi bir nebze ürperti kapladı.

Tegan bakışlarını çözümlü olmuş ki alaycı bir biçimde
gördü. "Yeni bir barınak sakınlarına göre birliğin üyesi-
yalnızca sevgiyle kanlılar değil aynı zamanda tecavüzcu-
ler. Öyle mi? Yoksa bu onur bana mı özel?"

"Bunu asla zarar vermezdim," dedi Elise, içine işlemiş
özelliklerle ondan şüphelendiği için kötü hissetmişti.
"Eğer zarar vermek isteseydin bence bunu şimdiye de-
lapardın."

Sandı. "Ne boş bir güven bildirim. Sanırım gururlan-
mıyorum."

"Ve sana gerçekten teşekkür borçluyum Tegan. Dün
gece bana iki kere yardım ettin. Sana, birkaç ay önce beni
birliğin verleşkesinden eve götürme inceliğini gösterdiğin
için de teşekkür etmedim."

"Unut gitsin," dedi. Elise açmaya fırsat bile bulamadan
geniş omuzunu silterek konuyu noktaladı Tegan.

O Kasım gecesi Elise'in aklından hiç çıkmamıştı. Bir-
liğin izleme kameralarıyla aldığı görüntülerde Camden'i
izledikten sonra merkezin koridorlarından birinde yığılıp
kalmıştı. Sevdiği elinden alınmış, şok ve reddetme için-
den onu bulan Tegan olmuştu. İnanılmaz biçimde,
onu verleşkeden çıkaran ve şafağa yakın saatlerde barınak-
taki evine bırakan da Tegan olmuştu.

Sonu gelmez gözyaşlarıyla kendini utandırmış ama Te-
gan dilediği kadar ağlamasına izin vermişti. Hışkırıklarına

ve daha da şaşırtması Elise matem içindeyken ona sarılıp,
karşısında un utak olmasına izin vermişti. Acı içerisinde
parçalara ayrıldığını hissederken onu saran güçlü kolları,
Elise'in toparlanmasına yardımcı olmuştu.

Tegan, o gece Elise'in dayanağı olduğunu bilemezdi.
Belki onun için hiçbir anlamı yoktu ama o geceki ince-
liğini asla unutmayacaktı. Sonunda arabadan incek gücü
toparladığında Tegan yalnızca arabadan uzaklaşmasını iz-
lemiş, ardından arabayı sürüp barınaktan ve hayatından
rana dek.

"Dün gece seni soktuğum trans hâli etkin," dedi Tegan.
açık bir şekilde konuyu değiştirmeye karar vererek. "Yete-
nemin işlememesi bu yüzden. Burada olup onu kontrol
ettiğim sürece de işlemeyecek."

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Elise'in gözleri ka-
lunun ön kısmından başlayıp tişörtünün kısa kolları altun-
Soyluların duygusal barometresiydi. Tegan'ın vücudun-
dakiler ise o anda yalnızca altun rengi cildinde birer koyu
gölge gibi duruyor, savaşçının ruh hali hakkında bir şey
söylemiyordu.

Elise, Tegan'ın etkileyici doğum işaretlerini birkaç ay
önce, onunla birliğin merkezinde ilk kez konuştukların-
da görmüştü. Gözlerini dikmek istemiyordu ama Tegan'ın
ırkın en eskilerinden olduğunu gösteren kıvrılan yaylara
ve iç içe geçen seçkin geometrik şekillere hayran olmamak
zordu. Soyuların ilk neslindendi; eğer gücü bunu bel-
li etmeseydi gliflerinin egemenliği ve karışıklığı kesinlikle
cederdi.

Ama birinci nesilden olması onu aynı zamanda, sabahın

30 saatinde ciddi bir sorun olan güneş ışığı gibi etkenlere karşı daha hassas kalıyordu. Elise, "Saat dokuzu geçiyor," dedi. "Tüm gece burada kalıyorsun."

Tegan sırtını donup tabağa bir parça yumurta koydu. İlk kırık ceğini kapattı, bir dilim kızarmış ekmek aldı ve tabağı yanına itti. "Gel ve henüz sıcakken ye."

Elise tezgâha gelip ilk lekmeyi ağzına atana dek ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Çiğnerken aldığı hazzı grıştiren mırıldıyı önlemek için yapabileceği bir şey yoktu. "Ah! harika"

"Açlığını öldüğün için öyle geliyor."

Tegan mini buzdolabına gitti ve plastik şişe içinde bu proteini karıştırdı. Yumurta, yoğurt ve birkaç elma dışında buzdolabında pek bir şey yoktu. Yetersiz beslenmesi parasızlıktan değil, sık migren ağrıları yüzünden yemek yemeyi düşünmesinin zor olmasındandı. Migren, barmaktan ayrıldığından beri süren, köleleri avlamak için insan türünün arasında karışıkça şiddetlenen günlük bir olaydı.

"Bunu sürdüremezsin, biliyorsun. Bu şekilde devam edemezsin." Tegan karşını masaya. Elise'in önüne koydu ve tezgâhın karşısına döndü. "Burada insanların arasında yaşamının sana ne yaptığını biliyorum. Psikiyik yetinin sana ne kadar zarar verdiğini biliyorum Elise. Onu kontrol edemiyorsun ve bu tehlikeli bir şey. Seni yok edebilir. Birkaç saat önce seni yerden kaldırırken sana ne yaptığını hissettim."

Tegan'la ilk karşılaşmasının, dokunuşunun kendisini nasıl da açık hale getirdiğini hissettiğini anımsadı. Savaşçının dokunuşuyla ilk tanışması, o ve Dante Elise'in kayın-

biraderini aramak için barınağa geldiği zamandı. Savaşçılar Sterlin'le konutun önünde karşılaşmıştı ve Elise karışıklıktan ortadan kaybolduğunda, onu bulup içsel mücadelesinden uzaklaştıran Tegan'dı.

Şimdi, dün geceden sonra, Tegan Elise'i hayatı boyunca bakış yüzünden, Elise Tegan'ın kendisini yeniden kafese kapatmaya niyetlenip niyetlenmediğini merak ediyordu. "Vücudun, onu içine soktuğun zorlamadan zayıf duyuyor Elise. Yaptığın şeyle başa çıkmak için donanımlı değilsin."

Elise verdiği plastik şişeyi salladı ve kapağını açtı. "Gayet iyi yürütüyorum."

"Evet, bunu görüyorum." Yeteneğini bastırmak için duvarlara çivilediği ses yalıtım panellerine anlamlı bir bakış attı. "Dün gece bana da gayet iyi yürütüyormuşsun gibi geldi."

"Bana yardım etmek zorunda değildin."

"Biliyorum," dedi, sesinden ya da yüzünde hiçbir ima yoktu.

"Niye yardım ettin? Buraya nasıl geri geldin?"

Tegan omzunu silkti. "Birliğin Kızıl laboratuvarını yok ettiğini öğrenmek hoşuna gidebilir diye düşündüm. Laboratuvar, üretim araçları, tesisi işletenler... artık hepsi kül."

"Şükürler olsun."

Rahatlama, içine sıcaklık gibi yayıldı. Gözlerini kapattı, yaşların gözkapaklarından süzüldüğünü hissediyordu. En azından Camden'i elinden alan sinsi uyuşturucu artık başka bir kadının oğlunu çalamazdı. Yeniden Tegan'a bakacak kadar kendini toparlaması bir dakikasını aldı ve baktığında, zümrüt yeşili gözlerin ısrarla ona baktığını gördü.

"Senin için en iyi yer burmak Elise. Buranın dışında bir yüksün, özellikle de kendin için. Zihni olmak için söyleyemiyorum bunları."

"Hayır, elbette o yüzden söylemiyorsun," diye Otayla. "Çünkü zahımlık bile bir tür duygu di yumuşak bir sesle. "Çünkü zahımlık bile bir tür duygu çıkarır, değil mi?"

Bunun dışında tek kelime etmedi. Tabagım tezgâhtan alıp lavaboya götürürken Teşan'a bakmadı bile.

"Yok oldu da ne demek?" İssızların lideri dirseklerini geniş masın masaya dayayarak deri sandalyesinde doğruldu, gergin kölenin sesi hoparlörden yükseldikçe parmaklarını küürdetiyordu.

"Haber itaiye istasyonuna dün gece geç saatlerde geldi efendim. Bir patlama olmuş. Kahrolası ambarın tamamı çıra gibi yanmış. Oraya giden insanların dedigine göre kurtarıma olanağı yokmuş. İlk raporlar bir gaz sızıntısı olduğunu..."

Marek homurdanarak Sonlandır düğmesine basıp insan hizmetkârının yararsız raporunu yarıda kesti.

Kızıl laboratuvarının tesadüfen ya da arızalı tesisat yüzünden yok olması olanaksızdı. Bu sinir bozucu işin altında birliğin imzası vardı. Onu tek şaşırtan kardeşi Lucan ve onun yanında savaşan savaşçıların bu hamleyi yapmasının bu kadar gecikmiş olmasıydı. Ama Marek geçen yazdan beri onları sokaklarda İssızlarla savaşırarak oyalanmıştı.

Sokaklar, birliğin odaklanmasını istediği yerd.

Onları orada tut ki asıl işi fark edilmeden ve rahatsız edilmeden yapabilesin.

Öncelikle Boston'a gelmesinin sebebi buydu. Kentin artan bir İssız sorunu yaşamasının sebebi buydu. Hepsi

planın bir parçasıydı; kendisi büyük ödülün peşinde koşarken karışıklık yaratmak. Savaşçıları süreçten uzak tutabilse çok daha iyi olurdu ama onları oyalamak da işini götüreliyordu. Asıl hedefine ulaştığında birlik karşısında güçsüz kalacaktı.

Kızıl laboratuvarını yırtmak onu kızdırmışsa da asıl öfkesi, emredildiği gibi kendisine raporunu ulaştırmayan diğer kölesineydi. Marek bilgi – yaşamsal bir bilgi – bekliyordu ve sabrı en iyi zamanlarında bile, taşma sınırına yakın olurdu.

Kölesinin geç kalması iyiye işaret değildi. Bu özel iş için görevlendirdiği insan uyarı ve kendim beğenmişti ama aynı zamanda güvenilirirdi. Tüm köleler öyleydi. Yaşamları büyük ölçüde emilmiş insan köleler öyleydi. Yaşamları dönüştüren vampirin kontrolü altındaydılar. Ancak vampir ırkının en güçlüleri köle yaratabilirdi ve Soylu kanunu, bu uygulamayı barbarlık olarak görüp uzun zaman önce yasaklamıştı.

Marek türünün kendine dayattığı bürokratik saçmalıklarla küçümseyerek alay etti.

Vampir bölgesinin değişime ihtiyacı olduğunu gösteren bir örnek daha. Yeni çağı karşılamak için güçlü bir önderliğe ihtiyaçları vardı.

Kendisine ait olacak yeni çağı...

YEDİNCİ BÖLÜM

Onu kızdırmış, büyük olasılıkla kırmıştı ve gün boyu dilinin ucuna gelen öze karşın Tegan hiçbir şey söylememişti. Aslında özür dileyerek bir şey de yoktu. Dişiye hiçbir şey borçlu değildi, hele herkesin onu tanıdığı şekliyle, ne- den duygusuz bir canavar olduğu hakkında özür dilemeye ya da açıklamalar yapmaya hiç gerek yoktu.

Ve Elise'in, psikik yetisini dize getirmek için ondan bir kere daha yardım istemesine izin vermeye niyeti de yoktu. Önerisiyle onu şaşırtmıştı. Herhangi bir dışının, özellikle de Elise gibi korunmaya alışık bir harınak dışısının her- hangi bir sebepten kendisini Tegan'in ellerine bırakabile- ceğini düşünmesi, kavrayışının ötesindeydi. Sanki böyle bir şey için kendisine güvenilebilirmiş gibi.

Evet. Lanet olsun, hiç şansı yok.

Elise konudan kaçınmasını kolaylaştırmıştı. Ona ba- ğırdığından bu yana geçen saatler boyunca tek kelime et- nemişti. Kendisini daireyi toparlamakla oyalamıştı; yer

giltelerini düzeltmiş, kalıvalı bulaşıklarını yıkamış, kitaplı- ğın tozunu almış, otuz dakika köşü bandını kullanmış ve genel olarak daracık dairede Tegan'dan olabildiğince uzak durmuştu.

Tegan bir süre önce duşa girdiğini duymuş ve oturduğu yerde birkaç dakika uyumuştur ama su sesi kesilince uyandı ve Elise'in kapalı kapının ardında giyindiğini duydu. İtan- yodan kot pantolon ve kalçalarına uzanan kapüşonlu bir Harvard tişörtüyle çıktı. Kısa sarı saçları havluyla kurutul- mıştı ve solgun lavanta rengi gözlerinin güzelliğini ortaya çıkartarak, altın gibi parlıyordu.

Tegan'a soğuk bir bakış atıp koridordaki gömme dolaba yöneldi ve askıdan beyaz bir yelek aldı. (Dolabın içine eği- lip bir çift taba rengi süet bot çıkarttı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tegan, Elise dışarı çıkmak için hazırlanırken.

"Dışarı çıkmam gerek." Dolabın kapığını kapattı ve ka- lın yelegin fermuarını çekti. "Buzdolabının tamamen boş olduğunu fark etmişsinizdir. Açın. Yemek yemeliyim ve birkaç şey almam gerekiyor."

Tegan ayağa kalktı, kaşlarının çatıldığını farkındaydı. "Eğer gidersen trans işe yaramaz, biliyorsun."

"Öyleyse onsuz idare etmeliyim."

Elise soğuk bir edayla tezgâha yaklaştı ve orada duran MP3 çaları aldı. İnce, siyah aleti pantolonunun cebine soktu, kulaklıkları tişörtünün altından geçirip yakasından sarkıttı. Bir gece önceki köle avından kalan, tezgâhın üze- rindeki kılıcı almadı ve Tegan üzerinde başka bir silah gör- medi.

Tişörtünün kapüşonunu başına geçirirken Tegan'a bak- madı bile. "İşimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ben

gelmeden çıkacak olursan kapıyı kilitle misin? Analitara-
ların var."

Lane olam. Dedigi gibi aç olabiliirdi ama duruşundan
Tegan onun bir şey kanıtlamaya çalıştığını anlıyordu.
"Elise," diye seslendi. Apartman kapısına ulaşan Elise'e
doğru yürüyerek. Eğer onu durdurmak isteseydi, tek yap-
man gereken bunu düşünmek olurdu. Bunu biliyordu
ve Tegan'a dönen Elise'in bakışlarından, onun da bildiği
anlaşıyordu. "Daha önce söylediklerim için kızgın oldu-
ğunu biliyorum ama gerçeği söyledim. Bu şekilde devam
edemezsin."

Ona, güvenliği için kendisini barınağa geri götürmeye
karar verdiğini söyleyebileceğini düşünüp bir adım daha
atışında, Elise kapının tokmağını yakaladı ve hızla kapıyı
açtı.

Tegan'a karşı daha etkin bir silah seçemezdi.
Parlak öğleden sonra güneşi girişten ve koridordan sü-
zülüp Tegan'ı geri püskürttü. Yakıcı gün ışığının yolundan
çekildi ve yüzüne siper etdiği kolunun altından. Elise'in
sert hakışını kendisine yönelttiğini, sonra da kapıyı ardın-
dan kapatarak çıktığını gördü.

Elise köşedeki markete yürüdü ve birkaç temel gıda
maddesi aldı. Elinde küçük bir poşetle kaldırıma çıktı ve
mahallesinden uzaklaştı. Soğuk hava yanaklarını yalıyordu
ama kafasını toparlamak için soğuğa ihtiyacı vardı.

Tegan, daireden çıktığı anda transın geçeceğini söyler-
ken haklıydı. Kulaklarına Camden'in MP3 çalarından ula-
şan elektronik gitar ve haykıran sözlerinin ardında, insan
yozlaşmasının ve çirkinliğinin asit gibi yakıcı gürültüsünü

hissedebiliyordu. Bu gürültü, barınağı terk edip bu karan-
lık yolculuğa çıktığından beri ayrılmaz parçası olmuştu.

Kabul etmeliydi ki Tegan'ın psikiyatri müdahalesi eşsiz bir
armağan olmuştu. Kendisini çok kızdırmış - her görmüş
- olsa da trans altında geçirdiği saatlere çok ihtiyacı vardı.
Bu ara kendisine düşünen, odaklanma fırsatı vermişti ve
ile ilgili özel bir ayrıntıyı anımsamıştı.

Efendi olarak adlandırdığı için bir paket almaya çalışı-
yordu. Köle - adının Raines olduğunu söylediğini sanıyor-
du - paketin, beklediğinin aksine ulaşmadığını öğrenince
öfkeden çılgına dönmüştü. Onun için bu kadar önemli
olan neydi? Daha da önemlisi, onu köle yapan vampir için
bu kadar önemli olan neydi?

Elise bunu öğrenmeye karar verdi.

İlgi çekici ayrıntıyı anımsadığından beri evden çıkmak
için can atıyordu ama iri, kibirli Soylu savaşçısı yolunda
duruyordu. Tegan, Elise'in Issızlarla olan savaşa hiçbir
katkısı olmayacağını düşündüğünden, ne anlama geldiğini
öğrenmeden elindeki bilgiyi Tegan'a aktarma ihtiyacı his-
setmedi.

Tren istasyonunun yanındaki FedEx ofisine varmak
birkaç dakika aldı. Elise, kafasında plan oluşturmak için
dışarıda biraz oyalandı ve içerideki bir grup müşterinin iş-
lemlerini tamamlayıp ayrılmalarını bekledi. Son müşteri
de çıkınca kulaklıkları çıkarttı ve gişeye doğru yürüdü.

Görevli, çünkü çocuktı. Elise yaklaşınca kafasıyla belli
belirsiz bir selam verdi ama neyse ki onu tanımış görün-
müyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Elise derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, kulaklıktan

gölen desek müziği artık kaybolduğu için zihnime dolus-
san katırlıklıla beğeniyordum. Kendimi kaybetmeden uzun
süre dayanamazdım.

"Bir paket alacağım. Dün burada olması gerekiyordu
ama firmaya nedemyle gecikmişti."

"İsim?"
"Himim, Raines." diye yanıt verdi yüzüne bir gülümse-
me yerleşti.

Genç adam bilgisayarda bir şeyler yazarken Elise'e bak-
tı. "Evet burada. Kimlik alabilir miyim?"

"Allédersiniz?"

"Ehliyet, nüfus cüzdanı... paketi alabilmeniz için üye-
rinde imza ve kimlik bilgisi olan herhangi bir şey."

"Benim böyle bir şeyim yok. Yani yanımda yok demek
istiyorum."

Görevli kafasını salladı. "Bir kimlik görmeden paketi
veremem. Üzgünüm. Bu bir kural ve bu işi kaybetmeyi
göze alamam. Ne kadar anlamsız bir iş olsa da..."

"Lütfen," dedi Elise. "Bu çok önemli. Benim... kocam
paketi almak için dün buraya geldi ve gecikme yüzünden
çok sinirlendi."

Görevlinin hızla verdiği yanıtta, köleye duyduğu kız-
gınlığı hissetti. Beysbol sopaları, karanlık arka sokaklar
ve kırık kemikler düşünüyordu. "Alınmayın ama kocanız
hayvanın teki."

Elise gergin görüldüğünü biliyordu ama şu anda bu
işine yarayacaktı. "Bugün eve bu paket olmadan dönersem
bana kızacaktır. Onu almalıyım, gerçekten."

"Kimliksiz olmaz." Delikanlı uzun süre Elise'e baktı,
sonra avucuyla çenesini ve alt dudağının bitiminde başla-
yan küçük, üçgen sakalı sıvazladı. "Elbette eğer onu gişede

birakır bir sigara molasına çıkarsam, paket ayakla ben
yokken gidebilir. Zaman zaman böyle şeyler olur..."

Elise çocuğun kurnaz bakışlarına gözlerini dikti. "Bunu
yapar mısın?"

"Karşılıksız yapmam." Tişörtün yakasında sallanan ku-
laklıklara baktı. "Yeni model mi? İtali videoyu olan?"

"Ahı, bu..."

Elise kafasını hayır der gibi sallamaya başladı, görevliye
aletin oğluna ait olduğunu ve veremeyeceğini söyleme-
ye hazırlanıyordu. Ayrıca ona ihtiyacı olduğunu düşün-
dü umutsuzca, gerçi aklı bunlardan yüzlerce alabileceği-
bağı evden son kez çıkmadan önceki günlerde - aslında
saatlerde - dinlediği müziği.

"Hey, her neyse," dedi görevli, omuz silkti ve kutuyu
gişeden uzaklaştırmaya başladı. "Etrafta oyalanıp durma-
mam gerek aslında."

"Tamam," dedi Elise kararını değiştirmesine fırsat kal-
madan, aceleyle. "Evet. Senindir. Alabilirsin."

Tişörtünün altından kabloları çıkardı, ardından onları
aletin etrafına doladı ve gösterişli siyah MP3 çaları görev-
linin önüne koydu. Elini MP3 çaların üzerinden çekmesi
biraz zaman aldı. Çektiğinde bir pişmanlık ürpertisi yaşa-
dı.

Ve katı bir kararlılık.

"Şimdi paketi istiyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayak sesleri dışarıdan daire kapısına ulaştığında Tegan kısa, hafif bir uykudan tamamen dinlenmiş olarak uyandı. Kilitin içine giren anahtar sesi Elise'in dönüşünü haber vermeden önce, yumuşak ama kararlı adımlarının sesinden o olduğunu anlamıştı.

Neredeyse iki saattir yoktu. İki saat daha geçince güneş batacak ve Tegan buradan çıkıp kendi alışıldık hayatına dönebilecekti.

Yere oturmuş, dirsekleri dizlerinde, sırtı köpük kaplı duvara dayalı dinlenirken, kapının dikkatlice açılışını ve Elise'in içeri girişini izledi. Koridordan süzülen ışıkla Tegan'ı yakmaya pek hevesli değildi bu sefer, şimdi kendi hareketlerine yoğunlaşmıştı, sanki anahtarı kilitten çıkarıp dikkatlice kapıyı kapatmak tüm enerjisini alıyordu. Yumru yumru plastik bir market poşeti sol elinden sarkıyordu.

Elise alını kapıya dayayıp bir an için dinlenirken, "İhtiyacın olanları aldın mı?" diye sordu Tegan. Hafif kafa

sallayışı verdiği tek yanıt oldu. "Yeni bir baş ağrısı mı geliyor?"

"İyiyim," diye yanıtladı sessizce. Sanki gücünü deniyormuşçasına, topuklarının üzerinde döndü ve sağ eli şakağına üzerinde mutfığa yöneldi. "Şiddetli ağrıdan değil, dışarıda uzun süre kalmadım, yakında azalacaktır."

Market poşetini bırakmadan, yeleğini çıkarmadan koşu bandının yanından geçip dar mutfığa yürüdü. Artık görüş alanının dışındaydı ama Tegan musluğun açıldığını ve bardağa dolan suyun sesini duydu. Ayığa kalktı ve onu görebileceği bir yere geçti, onu yeniden transa sokmayı önerip önermeme konusunda kararsızdı. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Elise suyu ağgözlülükle içiyor, her yudumda narin boynunu kıpırdıyordu. Susuzluğunun temelinde şiddetli bir ihtiyaç vardı, bu ihtiyaç o kadar ilkeldi ki bu Tegan'a son derece erotik geldi. Soylu birinden kan almayarak kaç yıldır yaşadığını düşündü. En az beş yıl. Bedeni yoksunluk belirtileri göstermeye başlamıştı; kasları zayıflıyor, derisi pembeden solgun bir renge dönüşüyordu. Soylu kanıyla beslenerek yeteneğiyle daha kolay başa çıkabilirdi ama uzun zamandır vampir ırkıyla yaşamış olduğundan, bunu o da biliyor olmalıydı.

Biraz daha su içti ve üçüncü bardaktan sonra, Tegan omuzlarının gerginlikle titrediğini gördü. "Müzik seti... lütfen, açabilir misin?"

Tegan odanın ucuna zihinsel bir komut yolladı ve sessizliği dolduran bir müzik sesi yükseldi. Elise'in tercih ettiği gibi bangır bangır değildi ama gerginliğinin bir parça azalmasına yardım etti. Bir an sonra Elise eve getirdiklerini yerleştirmeye başladı. Geçen her saniyeyle gücü Tegan'ın

gözetimin önünde yenilgiyordu. Haklıydı, bu geçen gece
geçmişteki ağır kader sadıktı değildi.

"En kötüsü kölelere yaklaşımda oluyor," dedi yüksek
sesle. "Migrenimin ve burun kanamalarımın sebebi bu ka-
dar seytani düşüncelere maruz kalmak. Neredeyse onlara
dokunacak kadar yakın olmak."

"Yapımı gerekeni yapıyorum. Farklı bir şey yapıyo-
rum. Ve bana, birlik için yararsız olduğumu söylemeden
önce, dün gece öldürdüğüm kölenin, onu o hale getiren
vurup için yaptığı bir işin ortasında olduğunu bilmeli-
sin."

Tegan donakaldı, sonunda ona bakmak için dönen na-
rin dişiye gözetimi kısarak haklı. "Ne tür bir iş? Ne bili-
yorsun?"

"Onu tren istasyonundan FedEx ofisine kadar takip et-
tim. Bir paket almak için oradaydı."

Tegan'ın beyını birden sorgu durumuna girdi. Onu ar-
arda gelen bir soru yağmuruna tuttu. "Ne olduğunu bili-
yor musun? Ya da nereden geldiğini? Köle tam olarak ne
dedi ya da ne yaptı? Hatırlayabildiğin herhangi bir şeyin
birliçe..."

"Yardımlı olabilir mi?" dedi Elise, ses tonu cana yakındı
ama gözlerinden meydan okuyan alevler fişkırıyordu.

Tegan hafif kaşkırtmayı görmezden gelmeyi tercih etti.
Sabah söyledikleri yüzünden bunu yapmak istemiş olabi-
lirdi ama bu hal her neyse çok önemliydi. Dişiyle oyun
oynamak için zamanı ya da isteği yoktu. "Bana hatırladığın
her şeyi anlat Elise. Hiçbir ayrıntının önemsiz olduğunu
düşünme."

Elise dün gece avladığı köle hakkında gözlemlediklerini
özetledi ve kusursuz bir iz sürücüyü. Kölenin adını bile

öğrenmişti. Bu, eğer Tegan ölü insanın evini bulup daha
fazla bilgi edinmek için evi araştırmak isterse yararlı ola-
caktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Tegan gece için planlarını
yaparken.

"Geceyi bekleyeceğim. FedEx ofisine gideceğim. Şu la-
net olası paketi alacağım, umarım paket bazı yanıtlar ve-
rir."

"Karanlığın çökmesine daha birkaç saat var. Sen oraya
gidmeden İssızlar paketi almak için başka birini gönde-
rirse ne olacak?"

Evet, o da bunu düşünmüştü.

Elise ona bakıp kafasını kaldırdı, sanki onu tartıyordu.
"Şimdiden paketi almış olabilirler. Ve Soylulardan oldu-
ğun için güneş batana dek buraya tıkıldın."

Bu hatırlatma Tegan'ın hoşuna gitmedi ama haklıydı.
Şimdi harekete geçmeliydi, daha sonra kazanma şansı ola-
mayabilirdi.

"Ofis hangi sokakta?" diye sordu, telefonunu açmış
411'i tuşluyordu.

Elise konumu bildirdi ve Tegan adresi hattın ucundaki
bilgisayara ilettili. Arama FedEx ofisine bağlandığında, tele-
fonu açan zihinsel yolla ikna etmeye hazır, henüz şansı
varken bir adım öne geçmek istiyordu. Beşinci çalmada
telefon açıldı ve kendini Joey olarak tanıtan genç bir adam
ilgisizce merhaba dedi.

Tegan savunmasız insan zihnine öyle yoğunlaşmış,
adamdan süzölen bilgiye öyle odaklanmıştı ki Elise'in
mutfaktan çıkıp kendisine doğru yürüdüğünü son anda
fark etti. Tek kelime etmeden, Elise ağır bir poşeti onun
önüne koydu, içindeki dikdörtgen kutu tezgâha çaptı.

Kutanın üzerine yapıştırılmış gülümseyen yüz yeldi-
nisi "Tepekkür Lideriz" logosunun yanında, gönderi bil-
gileri kısmında Sheldon Raine diye birinin adını gördü.
Elise'in dün gece okuduğu köle.
Lanet olsun. Bunu yapmış olamaz.
FedEx görevlisinin zihnini hemen serbest bıraktı ve te-
lefonu kapattı, gerçekten şaşırmıştı. "Bugün bunun için
oraya geri mi gitti?"

Şaşıp bakışlarına kenetlenmiş solgun menekşe gözler
açık ve keskindi. "Yararlı olabileceğini düşündüm ve eğer
öyleyse Issızların eline geçmesi tehlikesini göze almak is-
temedim."

Lanet olsun.

Bunu söylemeye de Tegan, Elise'i birkaç saat önce ken-
disine birliğe bu savaşta yardımı olamayacağını söylediğini
anımsamaktan alıkoyan tek şeyin aldığı barınak terbiyesi
olduğunu biliyordu. Ve bugün onu dışarı çıkartan maççı bir
meydan okuma da cesur bir sağduyu da olsa, Tegan - en
azından kendine - itiraf etmeliydi ki bu dışı şaşırtıcıydı.

Tegan paketin ellerine geçmesinden dolayı meinnun-
du, kendilerine ne sağlarsa sağlasın, eğer Issızlar - özellikle
de liderleri Marek - bu paketi bekliyorsa, onlar için değerli
olmalıydı. Yanıtlanmayı bekleyen soru niye değerli oldu-
ğuydu.

Kutuyu çıkardı ve kalçasındaki bıçaklardan biriyle pa-
keti açmaya başladı. İade için yazılan adres şu şirket adres-
lerinden biri gibi görünüyordu. Büyük olasılıkla sahteydi.
Gideon bunu doğrulayabilirdi ama Tegan Marek'in ardın-
da yazılı bir iz bırakacak kadar dikkatsiz olmadığına bahise
gırdi.

Tegan kutuyu boşalttı ve içindeki - plastikle sarılmış,

ince, deri kaplı bir defter - avucuna düştü. Kabarekliği
plastığı antikadan sıyırdı; kâşları çatılmış, kafası karışmış-
tı. Yalnızca önemsiz, yarı boş bir defterdi. Bir tür günlük.
El yazısıyla karalanmıştı, sayfaların birkaçını kaplayan bö-
lümeler Almanca ve Latince karışımı görünüyordu, gerisi,
sayfaların arasına burasına çizilmiş basit semboller dışında
hoştu.

"Bunu ele geçirmeyi nasıl başardın Elise? Bunun için
imza attın mı? Adını ya da herhangi bir bilgi bıraktın
mı?"

"Hayır. Görevli kimlik istedi ama benim böyle bir bel-
gem yok. Barınakta yaşarken böyle bir şeye hiç gerek ol-
mamıştı."

Defterin sarı sayfalarını çeviren Tegan, Odolf adlı bir
aileden birden çok kere bahsedildiğini gördü. Ad tanıdık
değildi ama Soylulardan bir aile olduğunu düşünüyordu.
Ve yazılanların çoğu bir tür şiir ya da dizenin tekrarından
oluşuyordu. Marek bunun gibi anlaşılmasa da günlükten
ne istiyordu? Bir nedeni olmalıydı.

"Ofise seni tanıtabilecek herhangi bir bilgi bıraktın
mı?" diye sordu Elise'e.

"Hayır. İmm, ben... onu takasla aldım. Görevli pake-
ti bana Camden'in MP3 çaları karşılığında vermeyi kabul
etti."

Tegan ona baktı, daireye dönüş yolculuğunu, yetene-
ğini bloke eden müziğin yardımı olmadan yaptığını ancak
şimdi anlıyordu. Geldiğindeki hali bu yüzdendi. Ama artık
iyiydi. Devam eden bir rahatsızlık hissediyorsa da bunu
göstermiyordu. Elise incelemek için deftere doğru eğildi.
Tegan gibi tamamen eldeki göreve odaklanmıştı, aklı bu-
nunla meşguldü.

"Bunun önemli olduğunu düşünüyör musun?" diye sordu, gözleri ışıldamıyordu. "Acı duran sayfaları tarıyordun. İstisnalar için önemli ne olabilir ki?"

"Biliyorum. Ama onları yöneten için bir önemi oldu. İstisnalar."

"O senin için bir yabancı değil, öyle değil mi?"

Tegan bunu duymadan gelmeyi düşündü ama belirsizce kafasını salladı. "Hayır, yabancı değil. Onu tanıyorum. Adı Marek, Lucan'ın ağabeyi."

"Bir savaşçı mı?"

"Bir zamanlar öyleydi. Lucan da ben de Marek'le bir, sık kes emur emura savaştık. Ona yaşamımız pahasına."

"Ve şimdi?"

"Şimdi Marek bir hain ve katil olduğunu kanıtladı. O benim düşmanımız, yalnızca birliğim değil, tüm Soyluların. Bunu henüz bilmiyorlar. Şansımız yaver giderse, planladığı her neyse, gerçekleştirmek şansını bulamadan onu öldüreceğiz."

"Peki, ya birlik başarısız olursa?"

Tegan serçe onu tuttu. "Dua et de olmayalım."

Sessizce günliğin sayfalarını çevirmeye devam etti. Marek bu defteri bir nedenden ötürü isnıyordu, öyleyse lanet olası gerçeğe bu verilerinde bir tür gizli ipucu olmalıydı.

"Dur biraz. Geri çevir," dedi Elise aniden. "Bu bir şey mi?"

Tegan da aynı anda taktir etti. İnce cildin son sayfalarından birine çizilmiş olan küçük sembole döndü. İç içe geçen geometrik yayların görüntüsü eğitimsiz bir göze yalnızca süs gibi gelebilirdi ama Elise haklıydı. Bunlar derin magik sembolleriydi.

"Lanet olsun," dedi Tegan, çok eski bir Soylu ailesine ait olduğunu bildiği işaretlere bakarak. Bunlar Odolılar'a değil başka bir Soylu ailesine aitti. Uzun zaman önce yaza-yan - ve tüm üyeleri ölen - bir aileye. Peki, Marek neden geçmişte kuralıyordu?

Gösterişli Berkshire tarzı malikânenin salonuna çı-ğıklar ulaşıyordu; acı dolu ulumalar, malikânenin üçüncü katındaki camlı çatı katı odasından yükseliyordu. Oda aşağıdaki ağaçlıklı vadiye bakan cam duvarlarla kaplıydı. Manzaranın nefes kesici olduğu şüphesizdi; güneşin son ışıklarıyla yıkanıyor.

Üst katta kölelerce tutulan vampirin sesi kesinlikle erkilettiğini belli ediyordu. Son yirmi yedi dakikadır bir dizi UV ışınına maruz bırakılıyordu ve işlem devam etmekteydi. Ana merdivenden süzülen çığıklar arttı, hiçkırkların bitkinliği acıyı ele veriyordu.

Marek, sıkılmış bir ifadeyle yüksek arkalıklı XVI. Louis'in çift kanatlı kapısına yöneldi. Çatı katındaki sorgu odası storlarla gölgelenmişti.

Marek serbestçe koridora çıktı ve ona hizmet etmek için bekleyen kölelerden birini çağırdı. Marek'in baş işaretiyle köle, diğerlerine efendilerinin yolda olduğunu haber vermek ve o varmadan tüm camların perdelenmiş olduğundan emin olmak için merdivenlere atıldı.

Tutsak vampirin mırıltılarının kesilmesi bir dakika aldı. Marek geniş mermer basamaklara tırmandı, ikinci katta döndü ve tekrar yukarı çıktı, çatı katına çıkan küçük mer-

divanı yemekte beklediler, öfke içindeki yaşamı yeniden
mıttırıyorlardı.

Bu vampirin tutsak olduğu birkaç haftadan beri süren
sınırlı borucu ve yorucu birkaç sorgulamadan biriydi. İy-

kençe eğlenmiş ama pek etkili değildi.

Gün içinde Kostan'dan gelen haber ilginçti. Marek için
bir teslimat almak için gönderilen köle kurye kemi mor-

gunda bulunmuştu - sorğu yargıcının ofisindeki bağlandı.
onun söylediğine göre şüpheli olmayan bir cinayetti. Cin-

aynada öldürüldüğünden birlik ya da Soyluların parmağı
olamazdı ama Marek'in hâlâ şüpheleri vardı.

Ve beklediği paketi FedEx ofisinde aynı gün kaybol-
muş olduğunu öğrenmek de onun için ilginç olmuştu.

Kayıp önemliydi ama onu geri almaya kararlıydı. Bu ol-
duğunda, paketi alan hırsız bizzat sorgulamaktan büyük

keyif alacaktı.

Yükanda, çatı katının merdiven boşluğunda gardiyan-
lık yapan kölelerden biri, Marek'in yeni karartılmış odaya

girmesi için kapıyı açtı. Vampir çıplaktı, zincirler ve her bi-
leğine takılı çelik kelepçelerle bir sandalyeye bağlanmıştı.

Temi tepeden tırnağa tütiyordu, odaya terin ve yanmış etin
hastalıklı kokusu yayılmıştı.

"Manzara hoşuna gidiyor mu?" diye sordu içeri giren
ve erkeğe tiksintiyle bakan Marek. "Hâlâ kış olması ne ya-

zık. Sonbaharda renkler inanılmazdır."

Vampirin kafası göğsüne düştü, konuşmaya çalıştığında
sesi sonup giden bir gıcırtdan farksızdı.

"Bilmek istediğim şeyi bana söylemeye hazır mısın?"

Marek tutsağının önünde yere çöktü, kokusundan ve

görünüşünden rahatsız oldu. "Kimse kaçtığını anlamaz.

İçer benimle işbirliği yaparsan bunu sağlayabilirim. Seni

tedavi ettiririm, güvenliğini sağlarım. Benim gücümde
biri için bu çok kolay. Anlıyor musun?"

Vampir sızlandı, Marek acı dolu sesle bir kararsızlık
sezdi. "Tutsağın beklediği yalanları gerçekleştirmek gibi

bir yeti yoktu. Onlar yalnızca işkence ve acının başarı-
madığını yapıp, tutsağın direncini kırmak için kullandığı

araçlardı.

"Konuş ve bundan kurtul," dedi tath dille, ses tonu ya-
nı almak için ısrarlı bir ağgözlülük içerse de yumuşak ve

acelesizdi. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Yutkunmaya çalışırken tutsağın boğazından bir ses yük-
seldi, perişan göğsüne düşmüş kafasından bir ses yük-

ken sarsılıyordu. Marek bekledi, umut içindeydi ve etra-
fında duran kölelerin büyük olasılıkla kendisinden yayılan

umudu hissedebileceğini umursamıyordu.

"Anlat bana. Bu yükü daha fazla taşımak zorunda de-
gilsin."

Vampirin dudaklarının arasından bir ısıklık sesi yükseldi,
bitkin bir halde soluk aldı. Vücudunu bir titreme kapladı

ama kendini toparladı ve yeniden denedi; sonunda itiraf
etmeye başlıyordu.

Marek gözlerinin beklentiyle irileştiğini hissetti, kade-
rini değiştirecek sözceükleri beklerken nefesi kesildi.

"Ssss..." Vampirin yanmış gözkapakları aralandı ve bir
göz ortaya çıktı. İrisi, uzun zamandır süren acı yüzünden

amber rengiydi, gözbebeklerinin ince bir şerit halindeki

siyahı Marek'in bakışlarını buldu ve öfkeyle baktı. Tutsak

nefes aldı ve hafif bir hırıltıyla verdi. "Sss...sik...siktir git."

İçinde patlayan öfke fırtınasını gizleyen büyük bir sa-

kinlikle Marek ayağa kalktı ve çatı katı merdivenlerine

doğru yürüdü.

"Sizleri açm," dedi köle gardiyanlara. "Bu bey para et,
mese pırlacı garmage bırakın. Eğer gün hatana dek ölmezse,
bırakın gün dövüşümde kazarsın."
Alacak edaya erk etti, ayrılışının hemen ardından deli,
ve verici eğitkileri pek umursamadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gün alacakaranlığa döndükten birkaç dakika sonra, Tegan defteri ve silahlarını alıp paltosuna uzandı. Elise son bir saat, belki daha uzun zamandır – FedEx paketini ona verdiği andın bu yana – Tegan'ın son derece dikkatli bir şekilde metnin her sayfasını incelemesini izliyor ve Issızlarla olan savaşta daha etkin rol oynaması için kendisine yardım etmesini yeniden istemek için cesaret toplamaya çalışıyordu. Şimdi siyah deri trençkotunu üzerine geçir-mişt, Elise bunun son şansı olduğunu hissetti.

"Tegan... umarım defter yararlı olur."

"Olacak." Çarpıcı yeşil gözleri Elise'in üzerindeydi ama kafasının ellerindeki yeni bilgiyle meşgul olduğunu görebiliyordu. Gözlerini kırıştırdı, sanki Elise'i tamamen unutmuş, ondan uzaklaşmak için can atar gibiydi. "Birlik bunun için sana minnettar kalacak."

"Ya sen?"

"Ben mi?"

Kay çatarak duraksadığında Elise, "Sadece soruyorum, tamam mı? Bu... kusurumla... başı çıkmama yardım edebilecek tek kişi sensin. Bunu nasıl susturabileceğimi öğre bana, nasıl hissetme veceğini. Sana ve birliğe yararlı olabileceğim. Yardım etmek istiyorum."

Yanıt veren bakışı keskinliğiyle canını yaktı. "Yalnız ça-
lıyorum. Ve ne istediğinden haberin yok. Ayrıca bu konuyu
kapamıştık."

"Öğrenebilirim. Öğrenmek istiyorum. Lütfen Tegan,
Öğrenmem gerek."

"Ve benim sana yardım edebilecek tek kişi olduğumu
düşünüyorsun?"

"Tek umudum olduğumu düşünüyorum."

Tegan katımsı sallayarak alay etti. Uzaklaşmaya başla-
yınca Elise, sanki onun girmesini fiziksel olarak engelleye-
bilmiş gibi, gözü pek bir şekilde ona doğru ilerledi. Ona
dokunmasına kal payı kala kendini frenledi ve kolu yana
düştü. "Eğer yapabilsen başka birine - herhangi birine -
görmeyi mi istiyorsun?"

Tegan bir an için sessiz kaldı, düşünüyordu. Elise umut-
landı. Ama ardından bir küfür savurdu ve kapıya ulaştı.
"Sana yanıtlamı söyledim."

"Ve ben de sana şu günlüğü verdim. Bunun bir bedeli
olmalı, değil mi?"

Sertçe güldü ve ona döndü. "Burada pazarlık yaptığımı,
düşünür gibisin. Yapmıyoruz."

"Eğer defter Issızlar hakkında güncel bilgiler içeriyorsa
eminim barınak da defterle en az senin kadar ilgilenecek-
tir. Kocanın birimdeki bağlantılarından herhangi birini
aramam yeter ve birliğin yerleşkesi bir saat içinde ajanlarla
dolup tıkar."

Bu doğruydü. Quentin'in birimdeki rütbesi en üst du-
reydeydi ve onun dul eşi olarak, Elise'in hatırı sayılır bir
konumu vardı. Barınaktaki etkili kişilerin büyük çoğun-
luğunu kişisel olarak tanıyordu. Yalnızca Quentin'in adı
bile, onu kullanmaya gerek kalırsa birçok kapıyı açabilir-
di.

Elise'in bu gerçeği Tegan'a açıklamasına gerek yoktu.
Genelde buz gibi olan bakışları öfkeyle alevlendi, bu onun
yüzünde gördüğü ilk duyguyu belirtisiydi.

"Şimdi beni tehdit ediyorsun." Sert kıkırdadıysa Elise'in
boğazını korkuyla düğümledi. "Dişi, seni açıkça uyarıyo-
rum: Ateşle oynuyorsun."

Elise endişeyle kasıldı ama geri adımı atamazdı. Çok
uzun zaman boyunca küçük, muntazam bir kutuda şımar-
tıp korunarak kapalı kalmıştı. Ve eğer bu kutunun dışına
çıkmasına yardım etmesi için bir savaşçıının - hatta Tegan
gibi ölümcül bir birinci nesil savaşçısının - öfkesini kö-
şine tek parça halinde çıkınmak için dua etmek ve kutunun di-
şine tek parça halinde çıkmak için dua etmek zorundaydı.
"Onaylasan da onaylamasan da bu savaşın bir parçası-
yım. Bunu ben istemedim. Issızlar Camden ölünce beni
buna sürüklediler. Senden tek istediğim bana nasıl daha
etkili olabileceğimi göstermen. Bence birlik bulabildiği
her müttefike kucak açmalı."

"Bunun birlikle ilgisi yok, sen de biliyorsun. Bu in-
tıkamla ilgili, göze göz. Issıza dönüşen oğlun gözlerinin
önünde yandığından beri duyguların delirmiş durumda."
Tegan'ın sert sözleri bıçak gibi kesti, söylediklerinin
gerçekliği yaralarına asit gibi aktı.

"Bu adaletle ilgili," dedi Elise sertçe. "Bunun halletmek
zorundayım. Lanet olsun Tegan, sana yalvarmam mı gere-
kiyor?"

Onu dokunmamalıydı. Kendini anlatmak için öyle umutsuzdu ki kendini durduramadı, uzandı ve elini Tegan'ın koluna koydu. Tegan'ın sert kasları parmaklarını altında kasıldı, okunaklı yüzündeki ifade gergin hale geldi.

Kolunu dokunmasından uzaklaştırmadı ama gözleri Elise'in arkasında çalan müzik setine kilitlendi. Zihinsel komutanıyla ses kesildi. Ortaya çıkan sessizlikte Elise'in psikik yeteneğinin karanlık dalgaları uyanmaya başladı.

Zihninde sesler yükselmeye başladı ve Tegan'ın dikkatli bir amaçla üzerine dikilen katı gözlerinin delici parlattığından, çektiği acının her ayrıntısını okuduğunu anladı. Acısını emdiğini fark etti, tenlerinin birleştiği yerde bunu hissediyordu.

Elise zihnindeki savaşın korkunç yıldırımlarıyla boğuşuyordu ama sesler gittikçe şiddetleniyordu. Beynini dolandıran iğrençlik ve yozlaşma yüzünden sendelemek üzeriydi.

Tegan, mikroskopta bir böceği inceler gibi onu izliyordu.

Lanet olsun, bundan hoşlanıyordu. Elise'in durdurmaya çalıştığı duygusal saldırının her saniyesinde anlamasını sağlamaya uğraşıyordu. Gözleri birbirine kilitlendiğinde Elise, onun her nasılsa kafatasını zonklatan acı selini kontrol ettiğini fark etti. Müziği ve televizyonu susturduğu gibi, Elise'in beynindeki sesleri de artırıyordu.

"Tanrım," dedi zorlukla. "Çok zalimsin."

Görmezden gelmeye çalışmadı bile. İfadelesizce, sinir bozucu bir hissizlik içinde Elise'le bağlantıyı kesti ve sessizce durdu, geriye birkaç adım atarak ondan uzaklaştı. Elise onun fark etmesine aldırmayacak kadar yaralanmıştı.

"Ders bir," dedi soğukça. "Hiçbir konuda bana güvenme, sen yüz üstü bırakırım."

Bir kalles ve pislikti ama Elise'in farklı düşünmesine yol açmak dürtüştüce olmazdı. Onu küçük daireden kendisine acı ve küçümseme dolu gözlerle bakarken bırakıp kaçmak için koridora yöneldi Tegan.

Belki ona bu kadar kaba davrandığı için suçluluk hissedebilirdi ama gerçekten tartışmak istemiyordu. Ve Elise ihtiyacı olan her neyse, bunun için başka birini bulsa çok iyi ederdi. Bulmasını umdu.

Paltosunun altındaki defterle, Tegan'ın karanlık gecenin içindeki adımları canlıydı. Merak onu yan yola itti, ardından kendisini FedEx ofisine götürecek yola geçti. Elise'in köle ve olan bitenler hakkında anlattıkları bilgilendirici olmuştu ama bir yanı gidip görevliyi kendisi sorgularsa daha fazla şey öğrenip öğrenmeyeceğini merak ediyordu.

Ofise birkaç metre kalmıştı ki tek meraklıının kendisi olmadığını fark etti, çok geç kalmıştı.

Tegan yeni akıtılmış kan kokusu aldı. Çok kan kokusu vardı. Ofisin içi karanlıktı ama Tegan gişenin arkasında, görevlinin hareketsiz bedenini görebiliyordu. Issızlar az önce oradaydılar. Köşedeki kapalı devre ekranda video kayıtlarından bir kare donmuştu. Görüntü bulanıktı ama elinde paket, hareket ederken kameraya yakalanmış Elise'i tanıdı.

Lanet olsun.

Ve şimdi ofise giden Issızlar onu arayarak etrafı tarıyorlardı.

Tegan geri döndü ve doğaüstü hızını kullanarak Elise'in

daresine doğru koşmaya başladı. Kapıyı yumrukladı, içi-
rilen gelen ve giden bastırarak muzik sesine küfredti.

"Elise! Aç kapıyı!"
Tam kilitleri açıp içeri dalmak üzereydi ki öte taraftan
Elise'in sesini işitti. Kapıyı bir parça aralanmış Tegan'a ba-
kıyordu. Hlak ettiği gibi, ona defolmasını söylemeden Te-
gan onu in cıkararak içeri itti ve kapıyı kapattı.

"Ne?"

"Dedimmi yapı?"

Elise aldığı emirden ürkmüştü ama geri adım atmada-
kilerden geri.

"Eğer beni geri..." Durumu hafifleterek anlatmak için bir
"Issızlar Elise." FedEx ofisindeki görevliyi az önce
neden görmüyordu. "FedEx ofisindeki görevliyi az önce
öldürdüler. Şimdi de seni arıyorlar. Fazla zamanımız yok.

Eşyalarını al."

Elise, bunları duyunca bembeyaz kesildi ama ona pek
de güvenmiyormuş gibi baktı; kendisine güvenmesi için
Elise'e hiçbir neden vermediğine göre bu mantıklıydı.
Özellikle de ona birkaç dakika önce yaptıklarından sonra.

"Seni buradan çıkarmalıyım," dedi Tegan. Elise bir sa-
naye daha tereddüt edince, "Şimdi."

Elise kütisini salladı, solgun, ametist rengi gözlerinde
kabullenme belirdi. "Tamam."

Beyaz bir ceket alıp ayaklarına botlarını geçirmesi za-
manını almada. Tegan'la kapıya doğru ilerlerken birden
araksadı. "Bekle. Silaha ihtiyacım olacak."

Tegan iki adım attı ve onu bileğinden yakaladı. "Seni
kurum. Haydi."

Koridordan çıkmak için acele ediyorlardı ki bina girişinin
ndan halan Issızla karşılaştılar; bakışları dar koridor-

daki Elise ve Tegan'ın üzerinde kalıncıncı yabancı gözleri
anaher rengi akkora döndü. Kenarlarında kan kalıntıları
olan dudakları kıvrıldı ve omuzunun üzerinden bir şeyler
homurdandı, yüphe yok ki sokaktan destek kanıvet çalıyor-
yordu.

"Tanrım," dedi Elise soluğu kesilerek. "Tegan..."

"İçeri gir." Taşındığı defteri onun ellerine tutuşturdu ve
onu daireye itti. "Senin için gelene dek orada kal. Kapıyı
sürgüle."

Anında dediklerini yaptı, adımları hızlıydı. Issız kapıyı
omuzlayıp binaya girdiğinde daire kapısı sıkıca kapanmış-
tı. Arkasından bir Issız daha geliyordu, her ikisi de uzamış
vampir dişleriyle psikopatça sırıtırıyorlardı, ırı ve kavgaya
hazırdılar.

Ona yaklaşmaya başladılar, Tegan Elise'in kapısının ya-
nında durduğu yerden fırlayarak savunmaya geçti. Önde-
kini diğerinin üzerine iterek onları yere yığdı. Üstte olan
vampir son anda yana yuvarlandı, Tegan arkadaşına ölüm-
cul bir vuruşla saldırıyordu.

Kargaşa apartman sakinlerinden birini koridora sürük-
ledi ama insan durumu gördüğü an burnunu sokmama-
ya karar verdi. "Kahretsin!" diye haykırdı, hızla daire sine
dondü ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Tegan tamamen soğukkanlı bir şekilde hızla yerde yatan
Issızın üzerine atladı ve kılıcıyla pisliğin boğazını boydan
boya kesti. Bıçağın titanyum ucunun hızlı zehir etkisiyle
kızarmaya ve cızırdamaya başladı, bedeni erirken etrafa
kan saçıldı.

"Sıra sende," dedi Tegan diğeri kaçmaya çalışırken.

Vampir kolunu savurdu ama bir Issız için bile dikkatiz

bir hareketle bulundu. Yirmi şansı varken duraksadı ve ağzı hareketlerle kenara gitti. Tegan bir an sonra Elise'in dansından gelen cam kırılması sesini fark etti, dikkati dağıldı. O zaman çığırda duvarların arasından yükselirken, "Çok"

İsare saklırmak için bu an seçmişti ama Teyan hazır ve hızla talimatı uyardı. Pishgi bir anda şışlede ve çömelde ölü bekeni vere düşmeden Elise'in kapısına vardı.

Zihinsel iradesini ve hayalini gücünü kullanarak Tegan kapıyı menteşelerinden söktü ve içeri fırlattı. Elise yüzü koyun yereydi, sırtı candan içeri giren Issızın horu yüzü daydı. Günün ışığı gözünde tutuyor, vücuduyla koruyordu. Tanrı.

Mücadelede bir yerini kesmişti, kolumun yukarısında bir yarı parlak kırmızıydı, taze kan sızıyordu. Kanın kokusu ve görüntüsü ona saldıran İssızda güçlü bir kan arzusu uyandırmıştı. Üçlünün görevlendirildiği işi yapıp defteri almanın dışında Ehse'in üzerindeki İssız tek bir şeye odaklanmış görünüyordu: Dindirilmez susuzluğunu bastırmak.

Acı dolu bakışları onu bulunca, "Tegan!" diye çığlık attı. Şimdi günlüğü alından almak için debeleniyordu, sanki hayatının tehlikede olmasına karşın, defteri Tegan'a ulaşmak ister gibiydi. "Onu almalarına izin verme. Defteri al Tegan!"

Tegan'in şakaları daha fazla Issız kanı dökmeye ihtiyacıyla zonkluyordu. Elise'in üzerindeki Issız yaklaştı, zihinsel bir vuruşla onu fırlattı. Pisliğe dokunmadan, yalnızca iradesini ve yakıcı öfkesini kullanarak Issız'ı uzaktaki duvara

İssızın gözlerindeki açlığı gördü. İssızın gücüyle boğazı sıkılıp yavaş yavaş...

Issızın gözlerindeki açlığı gördü. Issız, Tegan'ın zınnımleri Elise'e odaklanmıştı. Uzamış köpek dişlerinden susuzluğu gıdirmekten başka bir şey düşünemiyordu. Tegan bunu talıha yakalanan vampirin iyi biliyordu, hem de bu has-
olduğunu bilecek kadar.

Ama kılıcı çıkarıp Issızın kalbine
görev bilinci ya da kan

Ama kılıcı çıkarıp Issızın kalbine saplamasına yol açan görev bilinci ya da katı mantık değildi. Bu, Elise'in dö-
külen kanının gül kokusuymdu, adeta sis gibi havada asılı
duran korkusunun kokusuydu, ondan yayılan acı tatlama-
na, masum bir dişiye zarar vermemiştir. Bu, Elise'in
namazdı.

Ölü Issız yere yuvarlandı ve Tegan bir anda onu unut-
tu. Dönüp arkasında ayaklanan Elise'e baktı ve, "Sen iyi
misin?" dedi.

Kafasını salladı genç kadın. "İ-

"Hadi buradan..."

"Hadi buradan gidelim."

Sokağa çıktıklarında Tegan cep telefonunu açtı ve merkezi aradı. Telefon bağlanınca, "Araca ihtiyacım var," dedi Gideon'a. "Hemen gönder."

Kısa bir duraksama oldu. Tegan, "Simdiye kadar..."

"Hayır, ben iyiyim. Ama..."

"Hayır, ben iyiyim. Ama yalnız değilim." Elise'in yarasına baktı ve bir küfür savurdu. "Barınaktan bir dişyleyim. Kanaması var ve az önce kentin aşağısından üç Issız kokusu aldım. Bana öyle geliyor ki gerçekten hızlı olanın gerekecek."

O ve Elise takipçilerini bir süreliğine atlatabilirlerdi ama arkalarında kan kokusu bıraktıkları için Issızlar tarafından izlenirlerdi.

"Ahh, lütfet olsun." Gideon soluk aldı, Tegan'ın kaseti, teli gevşetmişti. "Şu an tam olarak neredesiniz?" Hâli köşarak, yanında ona yetişmeye çalışan Elise ile Tegan bulundukları konumu ve yöneldikleri doğrultuyu bildirdi.

"Evet, tamam," dedi Gideon geveze bir telaş içinde, bir yandan da bilgisayarın klavyesinde bazı tuşlara basıyordu. "Diğerlerinin GPS'lerini izliyorum, bakalım yakında kim varmış... Tamam, görünüşe göre devriyedeki Dante ve Chase yaklaşık on beş dakika kuzeyinizde." "Onlara beş dakika içinde burada olmalarını söyle. Ve

Gideon?

"Evet?"

"Onlara yanımdaki yaralı dişinin... Elise olduğunu söyle."

"Yok artık, ciddi misin T?" Gideon'un sesi güvenli bir şekilde alırdı. "O dişiyi ne halt ediyorsun?"

Tegan vampirin ses tonundaki temkinli şüpheyi fark etti ama duymazdan geldi. "Yalnızca Dante'ye kısmı kal-

ONUNCU BÖLÜM

Elise sokak boyunca koşup bir diğerine geçen Tegan'a ayak uydurmaya çalışıyordu. Onu yavaşlatmış biliyordu; hiçbir insan Soyluların sahip olduğu inanılmaz hızla erişemezdi. İzlerini süren Issız da çok hızlıydı. Yerleşkeye yaptığı görüşmeyi bitirmişti ki Tegan enselerinde biten yeni tehlikeyi gördü.

"Bu taraftan!" dedi, Elise'in elini tutup onu iki bina arasındaki dar yola çekti.

Arkalarında, Elise ağır botların yere çarpışını, sonra anisizliği ve bir saniye sonra gelen metalik bir çarpma sesini duydu. Omzunun üzerinden baktı ve peşlerinde olan diğer Issızları gördü. İri vampir havalandı ve zıplayarak tuğladan binanın yanındaki metal yangın merdivenine atladı. Yemiden zıpladı ve çatıya çıkarak onları yukarıdan izlemeye başladı.

"Tegan, yukarıda!"

"Biliyorum."

Ses anımsadı, yolun bününe yaklaştıklarında el
Elise'in koluna tuttu, demir gibi kavrayış onu ba-
raklanıncaya kadar, dilendirmemiş bir sözde. Elise
onun gövdesi sürüklenirken, bacaklarını koşturmak için zorlu-
yose eğilerek, yükseken çığlığa ve kendisine saldıran
boşu açığı veran kolundaki acısına aldırmanmaya çalı-
şıyordu.

Dar yoldan sonuna gelip yandaki sokaga geçtiklerinde
koyu renkli bir spor araba trafik ışıklarından gürleyerek
vakti ve onların önünde, çamurlu kaldırım kenarında
savrulmuş durdu. Arka kapı açıldı.

"Bism."

Tegan onu aracıya içine itti ve Elise, kalbi göğsünü dove-
rek arka koltuğa sürükledi. Elise'in fark etmekte zorlandığı
kadar hızlı bir şekilde Tegan geri döndü, bir bıçak çekip so-
kaga doğru fırlattı. Karanlığın içinde bir yerden acı bir çığ-
lık yükseldi, ardından Tegan'in titanyum kılıcının ucunda
ölümüyle tanışan bir Issız ıstıraplı uluması duyuldu.

Tegan arabaya Elise'in yanına atladı ve kapıyı çarparak
kapadı. "Bizi buradan götür Dante. Gelenler var. Yukarı-
dan geliyorlar..."

Tam bu anda aracın tavanına ağır bir şey düştü. Teker-
leklerin inilisi içinde Dante geri gitti ve Issız motor ka-
pağının üzerine düşürdü. Hızlı bir zikzak manevrası onu
tamamen arabanın üzerinden attı ve yolda yuvarlanan ya-
hını vampir ayağa kalkarken ön koltuktaki deri kıyafetli
savaşçı ağır camdan sarktı ve Issız acımasız bir kurşun
vazmuru tuttu. Tetiği çeken savaşçı gecenin içine yıldırı-
mı gibi düşen, bitmez bir top sesini andıran kaba bir savaş
çığlığı koparttı.

Çığlık bittiğinde Dante alaycı bir küfür savandı. "Biraz
ahartın dostum. Ama samirini bek çuvalı sem anladı."
Dante'nin yanında oturan gaddardan yanıt gelmedi,
yalnızca yeniden doldurulan silahın metalik sesi duyulu-
yordu.

Tegan Elise'in dikkatini vahşetten uzaklaştırarak, "İyi
misin?" diye sordu.

Kafasını salladı, konuşamayacak kadar nefes nefeseydi,
korkudan hâlâ kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Yanın-
daki Tegan'in bedeninin, rahatlık veren tuhaf sıcaklığının
mıstı, kolu oturduğu koltuğun arkasına öylesine atılmıştı.
Elise, görgü kurallarına göre araya mesafe koyması gerek-
tiğini biliyordu ama kıpırdıyamayacak kadar sarsılmıştı.

Ve araba gecenin içinde hızla ilerlerken zihni kenarı
yozlaşmış gürültüsünü emiyordu, yeteneği beynini çatla-
tıyordu.

"Buraya gel," diye mınıldandı Tegan. Avucunu sıkıca al-
bırmadan acısını dindirdi. Elleri nazikti ama yüzü duy-
gusuz bir soğukluk içindeydi. "Daha iyi mi?"

Rahatlamamanın verdiği iç çekmeye engel olamadı. "Evet,
çok daha iyi."

Tegan'in elin çekmesi bir saniye sürdü. Elini çektiğin-
de, Elise arabanın ön koltuğundan üzerine dikilen bir çift
göz hissetti. Baktı ve orada oturan savaşçının tartan bakış-
larıyla karşılaştı. Açık renk kaşların ve siyah berenin altın-
daki mavi gözlerin bakışı dikkatli ama pek de arkadaşça
değildi.

Yüce Tanrım.

"Sterling!" diye fisıldadı şaşkınlıkla.

Hiçbir şey söylemedi, sessizlik uzadıkça uzadı. Onu dört aydır görmemişti; o korkunç gecede Camden'in evlerinin önünde ölmesinden beri. O gece Sterling haberi alamamıştı. Elise, onu Camden'in canını aldığı için kendisini suçlamıyordu ve şimdi, böyle beklenmedik bir şekilde onunla karşılaşmak kalbini sızlatmıştı. ona ne kadar yakın olduğunu söylemek istiyordu... her şey için.

Ama bir zamanlar ona soylu bir şefkat, hatta sevgiyle bakan gözler onu görmezden geldi; Sterling kafasını geçirmişti. Sterling Chase artık kayınbiraderi değildi. Bir savaşçıydı ve Elise onu dostu - hayatta kalan son akrabası - olarak geri kazanmak isteseydi bile, bu umut spor arabasıyla kentten çıkıp birliğin merkezine yol alırken sendi.

Gideon onu ve diğerlerini karşıladığında Tegan, "Lucan hâlâ yukarıda mı?" diye sordu.

"Devriyeden yaklaşık yirmi dakika önce geldi. Sen aradıktan sonra buraya dolanmaya karar verdi."

"Güzel. Onu görmeliyim. Teknik laboratuvar mı?"

Gideon kafasını salladı. "Gabrielle"le konutunda. Ne halde dönüyor T?"

"Yarası için tıbbi destek almasını sağla," dedi Tegan yanıt vermek yerine. Elise'in kanlı kolunu işaret etti ve hemen Elise'in elindeki defteri alıp Lucan'ın yerleşkedeki özel daireye giden koridora yöneldi.

Birliğin birinci nesil önderini Soy Eşinin en sevdiği elada buldu: Zeminden tavana dek uzanan kitap raflarıyla

ve Lucan'ın, zincirli bir zarl içinde, bülentlerle perdelennmiş ay altında bir Ortayağ savaş atına binerken resmeden el yapımı duvar halısıyla kaplı kütüphanede. Arka planda tepede yanan bir kale vardı, süperlerinden duman tütüyordu ve kuşatma altındaydı; bu, Lucan'ın açığı savaşın betimlemesiydi.

Tegan karışık işlenmiş el işinde betimlenen geceyi anımsıyordu. Öncesindeki katliamı anımsıyordu. Ve sonrasını. Birlik kan ve öfkeyle içinde doğduğunda orada Lucan laydı; ikisi ve diğer altı kişi ırklarının. Soyluların geleceği için savaşmaya yemin edip bir araya gelmişlerdi.

Tanrımı, bu on yıllar önceydi. Yüzyıllar önceydi.

O andan sonra ölümü birliği adım adım izlemişti. Birinci nesilden gelen savaşçıların çoğu zaman ve mücadele içinde yitip gitmişti. Yalnızca Tegan, Lucan ve - artık en tehlikeli düşmanları olan ve kendisini son zamanlarda ıssızların önderi ilan edip yeniden ortaya çıkan - Lucan'ın ağabeyi Marek sekiz kişilik asıl kadrodan sağ kalanlardı.

Tegan kütüphanenin açık kapısında duraksayınca, Lucan Gabrielle'in odanın ortasındaki sehpa dizdiği bir dizi renkli fotoğraftan başını kaldırdı. Gabrielle'in sanatçı gözlerinin güzellikten öte bir yetisi vardı; kamerasının merceğinin genellikle vampirlerin olduğu yere yönelirdi, hem Soyluların hem de ıssızların. Geçen yaz Lucan'la bu şekilde tanışmışlardı, artık Soy Eşinin sık sık gün ışığında kente ve varoşlara gidip, birliğin yukarıyı gözlemleme çabalarında yararı olan fotoğraflar çekmesi alışılmış bir şeydi.

Ama bu özel koleksiyon farklıydı.

Bu mesafeden bile, Tegan konağın kış altında kalmış alanlarının ve bahçelerinin parlak, güneşli görüntülerini seçebiliyordu. Dallardan elmasa benzer buzlar sarkıyordu.

bir karede kırmızı bir üpünz kışu, yeni yağmış hermelayer
karların ortasında, gök edici bir renk patlaması içinde ya-
kalanmıştı. Fotoğrafların bir kısmı kente çekilmişti. Kimi
parlak kar kıvrımları görmüş, yakında varı tamamlanmış
duran kardan adam ailesi için kartopları yuvarlayan park
alanındaki çocukları gösteriyordu.

Tüm bunlar. Soyutların genellikle görme şansı el-
delemediği şeylerdi, özellikle de savaşçıların.
Lucan'ın kadını fotoğrafları onu mutlu etmek için çek-
mişti, ona ulaşamadığı, hayat dolu gün ışığı dünyasının
görüntülerini getirmişti.

Tegan içinden omuz silkererek bakışlarını fotoğraflardan
uzaklaştırırdı, bu keyfi paylaşmak doğru gelmiyordu. Bu
ona ait değildi ve buraya sıcak hayaller aramak için gelme-
diğine de emindi.

"Destek çağırmak pek sana göre değil Tegan," dedi Lu-
can ağır ağır. Tegan'ın bakışıyla karşılaştığında heyecan
savaşının gri gözlerinde hâlâ bir gülümseme vardı ama
çabucak ciddileşti. "Yeni bir sorunumuz mu var?"

"Olabilir."

Birliğin birinci nesil önderi ciddiyetle kafa salladı, tek
bir karşılıklı bakışmayla gecenin belaya sarmak üzere ol-
duğunu anlamıştı.

Lanet, diye düşündü Tegan. Garip günlük kolumun al-
tındaydı ama can sıkıcı birlik sorununu bir dışının önün-
de tartışmak konusunda tereddütte bırakıyordu. Lucan'ın
odadan çıkmak ya da Gabrielle'den ayrı özel konuşmak
için izin istemek yerine, onun elini tuttuğu dikkatinden
kaçınmıştı. Gabrielle yanına otururken hafifçe başını eğ-
mesi saygı ve dayanışma işaretiydi.

Durum açıldı. Bir hütündüler. Lucan onu korumak

için ateşe atılsa da ondan sır saklamazdı. Kuşkusuz dışı da
başka türlü olmasına izin vermezdi.

Gabrielle Lucan'ın eşi olarak yerleşmeye geldiğinden
beri hep böyle olmuştu. Aynı şey, otuz yıldan uzun za-
mandır çift ve kopmaz bir bütün olan Gideon ve Savan-
na için de söylenebilirdi. Dante ve Tess de yalnızca birkaç
aydan beri birlikte olmalarına karşın bir bütünün iki yarısı
gibiydiler.

Soy Eşleri, hatta birlik üyelerine bağlı olanlar da öz-
gördüler ama tüm vampir ulusunda, Elise'nin son birkaç
ayda yaptıklarını bilip de göz yumacak tek bir erkek yoktu.
Kendisini öldürse de yapmaya devam etme niyetinde ol-
duğu şeyi...

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Lucan. Tegan'a kü-
tüphaneye girmesi için işaret etti. "Gideon telefon edip ya-
ralı bir barınak dışısıyle olduğunu bildirdiğini söyledi."

Tegan onaylayarak kaşını kaldırdı. "Elise Chase. Gö-
ründüğü kadarıyla artık barınakta yaşamıyor."

"Ayrılmış mı?"

"Oğlunun ölümünden sonra. Kentte tek başına yaşı-
yor."

"Ona bu gece ne oldu?"

Tegan sırtıttı, hâlâ kadının azmine inanamıyordu. "Bazı
İssızların dikkatini çekti. Onu avlamak için dairelerine gel-
diler."

Pisliklerden birinin, durdurmasına fırsat kalmadan
Elise'e ulaştığı gerçeğini atladi. Bu düşünce hâlâ onu yakı-
yordu, öfke soğuk maskesinin altında kayınıyordu.

Gabrielle'in suratı asıldı. "Ondan ne isteyebilirler ki?"

"Bunu." Tegan defteri uzattı ve Lucan aldı, yıllanmış
kapağın üzerindeki solgun süslere dokunurken kaşları ça-

nikti, ardından sarı sayfaları çevirdi. "Teslimat bir kole tarafından alınmayı bekliyordu. Birileri ona sahip olmak için acele ediyor."

Lucan'ın bakışları ciddiydi. Birilerinin kim olduğunu sormaya gerek yoktu.

"Ya barmak kadını?"

"Defteri o işti."

"Eminim. Peki, Marek'in insan kuklasına ne oldu?"

"Köle öldü," dedi Tegan basitçe. "Marek bunu duymuş ve bir köpeklerin defteri geri almak için salmış olmalı. Ofi- sin kapalı devre kamera kayıtlarından Elise'in izini bulmak kolay olmuştur."

Lucan'ın yanında deftere dikkatle bakan Gabrielle, "Ne- dir bu, bir tür günlük mü?" diye sordu sayfaları çevirerek. "Öyle görünüyor," dedi Tegan. "Anlaşılan Odolf adında bir aileye ait. Onların adını hiç duydun mu Lucan?"

Tekrar günlüğe yoğunlaşan Lucan kafasını salladı. Te- lendirmeden, Lucan o sayfayı açtı. Gözlerini elle çizilmiş demaglif işaretlerine diker dikmez bir küfür mırıldandı. "Lanet olsun. Bu düşündüğüm şey mi?"

Tegan sertçe kafasını sallayarak onayladı. "Motifi tanı- dığına eminim."

"Dragos," dedi Lucan, bu tek sözcük odaya külçe gibi düştü.

Lucan'ın yanında durup sayfaya çizilmiş gliflere bakan Gabrielle, "Dragos da kim?" diye sordu.

"Dragos çok eski bir Soylu ailesinin adı," diye açıkladı

Lucan. "Birliğin üyelerinden biriydi; birinci nesil bir vam- pır. Tegan ve benim gibi. Dragos'un da babası bildiğimiz şekliyle vampir ırkını başlatan kadim yaratıklardan biriydi."

Dragos, birlik uzaylı babalarınınza savaş ilan ettiğinde bi- zimle birlikte savaştı."

Gabrielle kafasını salladı, şaşırmış ya da aklı karışmış gibi görünmüyordu. Lucan'ın ona, Soylular arasında insan- da Soyluların dünya dışı kökenlerini de anlattığı açıktı. İhanet ve şiddetle dolu fırtınalı zamanlardı, şiddetin çoğu, uzak bir gezegenden gelen, uzun yaşayan, geceleri sınırsız dolaşıp tedbirsizce beslenen, kimi zaman insanla- rardan kaynaklanıyordu. Kadimler eden yabancı yaratık- derece güçlüydüler. Eğer birlik yırtıcı, gaddar ve son kötü ıssızın bile yanında yaramaz bir üniversiteli gibi kala- cığı bir Susuzluk salgınına yol açabilirlerdi.

Gabrielle'in bakışları Lucan'la Tegan arasında gidip ge- liyordu. "Dragos'a ne oldu?"

"Kadimlerle olan savaş başladıktan birkaç yıl sonra mu- harchede öldürüldü," dedi Tegan.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu. "Geçen yaza kadar herkes Marek'in de ölü olduğuna inanıyordu..."

Lucan emin bir şekilde başını salladı. "Dragos öldü sev- gilim. Bedenini gözlerimle gördüm. Kafası kesilen hiçbir Soylu yeniden canlanamaz."

Tegan da o geceyi çok iyi anımsıyordu. Sorcha'ya bir abla kadar yakın olan iyi ve şefkatli Kassia'nın, kocasının ölümünü duyup kendi elleriyle hayatına son vermesiyle başlayan birçok kayba işaret eden bir andı. Kassia'nın ölü- münden kısa bir süre sonra Tegan da Sorcha'yı kaybetmiş- ti. Üzerinde düşünmemeyi tercih ettiği kötü zamanlardı, hele de şimdi. Acıyı bastırmayı öğrenmişti ama hâlâ çok fazla anı vardı...

Tegan beğenmişti. "Bu bizi Odolf adına geri getiriyor. Kim bu? Ve bunun Marek için anlamı ne?" diye sordu. "Belki. Ama kolları bulabiliyor," diye önerdi. "Veri tabanı tam değil ama elimizde Gabrielle'le arasında," dedi. "Ben Elise'e bakacağım. Görüşmelerinizi yapın," dedi. "Belki bir parça arkadaş-

ları ve yemeye ihtiyacı vardır." Kadınların bakışlarıyla karşılaşınca Lucan'ın gözleri koyulaştı. Kulaklarına bir şey fısıldadı ardından dudaklarını dudaklarına bastırdı. Gabrielle Lucan'ın sarılışından sıyrıldı. Lucan bakışını onlardan uzaklaştırdı ve teknik laboratu-

ara doğru yürümeye başladı. Hemen sonra Lucan arkasını dönüp Gabrielle'ye bakmak için ters yöne gidiyordu.

Soy Esi yanındayken Lucan'dan yayılan sakinliği hissetmemek olmaksızın. Kısa süre önce Lucan kıvılcım bekleyen bir barut fişisiydi. Çekikten bir iradesi varmış gibi davranıyordu ama Tegan onu herkesten uzun zamandır tanıyordu ve Lucan'ın tamamen yok olmaktan birkaç adım ötede olduğunu biliyordu.

Susuzluk tüm Soyluların en ölümcül zayıflığıydı; en dayanıklı vampiri bile kalıcı bir bağımlılığın eşiğine itebilecek bir zayıf nokta. Soyluların tümünün hayatta kalabilmesi için kan tüketmeye ihtiyacı vardı ama bazıları bunu uç noktalara vardırdı. Bazıları Issıza döndürdü ve Lucan'ın bu durumun kenarında olduğunu keşfetmek Tegan'ı sersemletmişti. Onu neredeyse kaybediyorlardı.

Gabrielle'e kadar.

Onu bir şekilde iyileştirmişti, Lucan'a ihtiyacı olan kan

bağları aracılığıyla veriyor ve yine de Lucan'a güveniyordu. Savagçıyı kurtarmıştı ve paylaştıkları her an, bunu yapmaya devam ettiği açıktı.

Kendisine yetişip yanında yürümeye başlayan Lucan'a, "İyi bir çiftsiniz," dedi.

Övmek amacıyla söylemişti ama sesi sert, neredeyse suşlar bir tonda çıktı. Lucan kaba ton karşısında şaşırdı. "Kim zaman sen ve Sorcha hakkında düşünüyor, Gabrielle'e bakıp onsuz hayatımın nasıl olacağını düşün- düğüm zamanlarda. Pek sık düşünmek istemediğim bir şey olduğu kesin. Bunu nasıl atlattığını..."

"Geçiyor," diye mırıldandı Tegan, sesi kendi kulaklarına bile güçlkle ulaştı. "Ve şimdi hakkında konuşmak istediğim tek hayalet Dragos."

Teknik laboratuara girdiklerinde Lucan konuyu kapatmıştı. Gideon her zamanki yerinde, geniş kumanda panelinin arkasında birçok bilgisayardan birine bir şeyler tuşluyordu. "Ne buldunuz?" dedi içeri girdikleri anda, gözleri ve parmakları asla işinden ayrılmıyordu.

Tegan paket gönderi faturasını ve günlüğü masaya koydu. "Bu paketin kaynağını araştırman gerek ama önce IID ayıtlarında Odolf adını ara."

"Tamamdır." Vampir kablosuz bir klavye alıp dizlerinin üzerine koydu ve tuşlamaya başladı. "Suç kayıtlarına mı, doğum kayıtlarına mı, ölüm kayıtlarına mı?"

"Hepsine," dedi Tegan, ekranda akan bilgi kayıtlarını izliyordu. Akmaya ve akmaya devam etti, eşleşen yoktu. Sonra program daha fazla sonuç aramaya devam ederken ekranın üstüne bir kayıt geldi. "Buldun mu?"

"Ölmüş," diye yanıtladı Gideon. "Münih Barınağı'ndan

Renhardt Odolf, Mayıs 1946'da İsiza dönüşmüş. İzle ven yıl gimese çıkarak mihbar etmiş ve ölmüş. Başka bir kayıt, bu da Alfred Odolf, 1981'de Susuzluğa yakalanmış ve zı-
mış. Hans Odolf, Susuzluk, 1993. Kayıtlarda kayıp birkaç
kayı var... işte bir tane daha: Petrov Odolf, Berlin Barina-
ğı.

Lucan ekranı daha iyi bakabilmek için kıpırdadı. "O da
mı ölmüş?"

"Aslında hayır. En azından henüz değil. Petrov Odolf,
rehabilitasyon için eusntüye kaldırılmış. Kayda göre bu
adam birkaç yıl önce İsiza dönüşmüş ve Almanya'daki bi-
rimin görevini almış."

"Kendinde mi?" diye sordu Tegan. "Sorgulanabilir mi?
Daha da önemlisi, yanıtlarının doğruluğuna güvenilebilir
mi?"

Gideon kafasını salladı. "Kayıta nefes aldığı ve Berlin'de
enströrünün görevini alında olduğundan başka, güncel du-
rumuyla ilgili bilgi yok."

"Berlin mi?" Lucan Tegan'a soru dolu bir bakış attı.
"Oralarda iyilik isteyebileceğin birileri var mı düşünü?"
Tegan ekrandan uzaklaştı ve cep telefonunu çıkardı.
"Sanırım bunu anlamak için iyi bir zaman."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elise sol kolundaki iyileşmiş yaraya baktı, ardından göz-
lerini yetenekli ellerinin yalnızca bir dokunuşuyla kanayan
yaranın tüm izlerini ve yırtılmış deriyi iyileştiren Tess'e
çevirdi. "Bu inanılmaz. Ne zamandır bu yetiye sahipsin?"

"Sanırım tüm yaşamım boyunca." Tess bal rengi saçla-
rının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve hafifçe
omuz silkti. "Uzun zaman kullanmadım. Yalnızca kay-
bolmasını istedim, anlıyor musun? Kaybolsaydı... normal
olabilecektim."

Elise başını salladı, çok iyi anlıyordu. "Aslında şanslısın
Tess. Yeteneğin güçlü. İyilik için çalışıyor."

Soy Eşinin deniz rengi gözlerine gölgeler inmiş gibiydi.
"Artık öyle, evet. Bu büyük ölçüde Dante sayesinde. Onun-
la tanışmadan önce niye diğer kadınlardan farklı olduğum
hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeteneğimi bir lanet olarak
görüyordum. Artık daha da güçlenmesini istiyorum. Daha
fazlasını yapabilmek istiyorum. Örneğin Rio için."

Elise, Tess'in söz ettiği savaşçıyı biliyordu. Buraya Gideon tarlısından indirirken revir odalarından birinde görmüştü onu. Aşk kapısının önünden geçerken Rio onlara yatmış hastane yatağından bakmıştı, yüzümlü bir yanı vardı. Göğsünün ve gövdesinin izleriyle bozulmuştu, çıplak göğsünün ve gövdesinin kolları yarapnel yaralarıyla deşikti, iyileşmiş yaralarında da aynı izler vardı. Topaz rengi gözleri uzun, koyu kahverengi saçlarıyla örtülmüştü. Elise ona gözlerini dikmek istememişti ama gözlerindeki ızdırıp – onun kadar yaralanmış biri için bile – çok yoğundu.

"Eski yaraları ve izleri yok edemiyorum," dedi Tess. "Ve en kötü yaraları bazıları insanın içinde oluyor. Rio iyi bir adam ama belki de asla iyileşemeyecek şekilde yaralanmış ve bu tarz yaraları iyileştirecek hiçbir Soy Eşi yeteneği yok."

"Belki aşk?" dedi Elise umutla. Tess başını salladı, tergahtaki musluğun altındaki ellerini ovuşturuyordu. "Aşk ona bir kere ihanet etmiş. Onu şimdi olduğu hale getiren bu. Kimsenin kendisine o denli yakın olmasına yeniden izin vereceğini sanmıyorum. Yalnızca diğer savaşçılarla savaş alanına geri dönmek için yaşıyor. Dante ve ben onu acele etmemeye ikna etmek için uğraşıyoruz ama Rio'ya acele etmemesini söylediğinde bu ters tepki yaratıyor." Elise, savaşçının yalnızca intikam adına olsa bile, kararlı bir şekilde harekete geçme isteğini bir parça anlıyordu. Benzer bir ihtiyaç onu da bu yola sürüklemişti.

Revir odasının dışından bir dişinin ve dört ayaklı bir yol arkadaşının hızlı, ritmik adımları duyuluyordu. Savannah ve enerji dolu, kahverengi bir teriyer kapıda belirdi.

Gideon'un güzel Soy Eşi Elise'e sıcak bir gülümsemeye yol açtı. "Burada her şey tamam mı?"

"İşiniz şimdi bitti," dedi Tess, ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı ve besbelli ona tapan küçük köpeğin çenesini okşamak için eğildi. Köpek her yerine sıçrayarak onu ıslak öpücükleriyle yıkıyordu.

Savannah içeri girdi ve parmaklarını dikkatlice Elise'in iyileşmiş koluna dokundurdu. "Hiç yaralanmamış gibi hislenmez değil mi?"

Savannah ve Gabrielle'le kısa bir süre önce, iki kadın yerleşkeye varışının ardından onu görmek için aşağıya indiğinde tanışmıştı. Harikulade kahve teni ve kadife rengi gözleri, nazik, ilgili tavırlarıyla Savannah, Elise'in kendisini evinde hissetmesini sağlamıştı. Yaşının ötesinde bir bilgelice sahip gözükken kızıl saçlı güzel Gabrielle de Savannah kadar tatlıydı. Ve bir de, sanki akrabasıymış gibi şefkatle Elise ile ilgilenen güzel, sessiz Tess vardı.

Elise onların önünde kötü hissetmişti. Birlik savaşçılarının en hafif şekilde vampir ırkının çağdışı, tehlikeli grubu – en kötü şekildeyse milis adaleti uygulayan ölümcül bir çete – olarak görüldüğü barınakta yetişmiş biri olarak, birliğin üyelerini kendilerine eş olarak seçen zeki, kibar kadınlarla tanışmak şaşırtıcıydı. Bu kadınların hiçbirinde kendisini onurlu ve dürüst olmayan bir erkeğe bağlayacak bir hal görmüyordu. Çok akıllı ve kendilerine güvenilirdiler.

Şaşırtıcı şekilde, Elise'in arkadaş kabul ettiği barınak dışılarından farksız olarak, cana yakın ve sıcaktılar.

"Buradaki işiniz bittiğine göre mye ikiniz de benimle gelmiyorsunuz?" dedi Elise'in düşüncelerini bölen Savan-

nah. "Gabrielle'le birkaç sandviç ve meyve salatası hazırladık. Aç olmalım Elise."

"Oyley mi... en azından öyle olmalıyım," diye onayladı. "Sen yemek için düşünüyorsun ama yemek düşüncesi denimin tüketildiği şeylerdir. Her şey tatsızdı, Quentin yaşadığı pek utahım açmıyordu. Her şey tatsızdı, Quentin yaşadığı zamanlarda sevdiği yiyecekler bile."

"Ne kadar zaman oldu Elise?" Savannah'nın sesi tel-birli, endişeliydi. "Eğni kaybettiğini duydum..."

Elise elbette kadının olan kan bağı hakkında sorular - en nakta bir diğinin neyi sordugunu biliyordu. Bar-kötüsü de bir dala eşim yokluğunda başka birinden be-sin sağlıklı ve sağlıklı arasında gerçeği saklamak için bir ne-burada, bu kadınlar arasında gerçeği saklamak için bir ne-den yok gibi görünüyordu.

"Quentin görev sırasında bundan beş yıl iki ay önce bir ssız tarafından öldürüldü. İhtiyaçlarını için kimseden bir şey istemedim. Hiç kimseden. Bunu yapmam da."

"Soylu kan almadan geçen beş yıl, uzun bir zaman," dedi Savannah. "Neyse ki Elise'in itirafıyla ilgili başka bir yorum yapmadı, tüm bu süre içinde başka bir sevgilisi ol-mamıştı."

Üzümüyle gözlerine bakan Tess, "Bedenim yaşlanıyor," dedi merakla. "Eğer eş olarak başka bir erkek..."

"Sonunda öleceğim," diye yanıtladı Elise. "Evet, biliyo-rum. Sağlıklı olmamı sağlayacak Soylu kan olmadan kas-larımı çalıştırmam ve formda kalmam gerek. tıpkı diğer insanlar gibi. Ve tıpkı diğer insanlar gibi benim bedenim e yıllar içerisinde yaşlanmaya başlayacak, başladı bile. Za-man içinde, tıpkı diğer insanlar gibi ben de yıllara yenik seceğim."

Savannah'nın koyu gözleri anlayışla bakıyordu. "Ölüm düşüncesi seni sıkıyor mu?"

"Yalnızca bu dünyada bir değişiklik yapmadan mezara gideceğimi düşünmek canımı sıkıyor. Bu yüzden..." Göz-lerim yere eğdi, barmaktan ayrılarak başka bir yarıya bağ-lanmamı nedenini anlatmak hâlâ zor geliyordu. "Dört ay önce oğlumu kaybettim. Kızıl'a bulaştı ve uyuşturucu onu ssıza döndürdü."

"Evet," dedi Savannah, yumuşakça omzuna dokunmak için uzandı. "Olanları duyduk. Ve nasıl öldüğünü. Çok üzgünüm."

"Ben de," diye ekledi Tess. "En azından Kızıl laboratu-arı yok edildi. Tegan bizzat icabına baktı."

Elise şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Bizzat derken neyi kastediyorsun?"

"Orayı Tegan yerle bir etti," dedi Tess. "Nikolai, Kade ve Brock döndüklerinden beri bunu konuşuyorlar. Anlaşı-lan Tegan oraya kendi başına gitmiş ve diğerleri olay yerine varmadan hareketi tek başına noktalamış. Sonra da binayı yakmış."

"Bunu Tegan mı yaptı?" Elise şaşırmıştı. Ve Tegan'ın la-boratuvarın yok oluşunun birliğin işi olduğunu söylediğine kesinlikle emindi, kendisinin değil. Madem bunun tek so-rumlusuysa niye buna inanmasın istemişti?

"Niko'nun söylediğine göre, Tegan yanan binadan bir kahraman gibi çıkmış," diye devam etti Tess. "Ardından hiçbir açıklama yapmadan gecenin içinde kaybolmuş."

Ve oradan da kendisine bakmak için dairesine gelmişti. Elise şimdi anlıyordu.

"Haydi, yemek yerken konuşmaya devam ederiz. Gab-rielle yukarıdaki yemek odasında bizi bekliyor."

Tess'in minik köpeğinin takip ettiği üç kadın reviri terketen ve borçları yeraltı yerleşkesinin karışık, labirentimsi koridorlarında ilerledi. Asansöre yaklaşımlardı ki yakınlarında bir yerde bir can kapağı açıldı ve derin erkek sesleri kordoru doldurdu. Elise, Sterling'in sesini tanıdı ama sesi alıştıktan daha kabadı, gece devriyelerinden ve sanki kendisi için bir tür spor müsabakası gibi, öldürdüğü İssizlardan sızıyorlardı.

Diğer erkeklerin sesinde egzotik bir aksan vardı, Elise'in zihninde turkuaz rengi okyanus dalgaları ve altın günbatımları canlandı. İki silahlı savaşçı köşeyi dönüp Sterling'in yanındaki Tess'e sıkıca sarılmak için onlara yönelince onun Dante olduğunu fark etti.

"Merhaba meleküm," dedi usulca Dante ve Tess bu anı aşk saldırısına gülerken ağzını kadının boynuna dayadı. Kadını için duyduğu arzusun aleviyle gözleri ambere döndü, bu saklamaya bile çalışmadığı bir duyguydu.

Tess Dante'nin saçlarını okşayarak, "Seni özledim," dedi. "Seni hep özliyorum."

"Artık eve döndüm." Sesi derinden geliyordu, uzanıp parmaklarını Tess'in kollarına doladı. Soy Eşine yavaşça gülümsediğinde, Elise vampir dişlerinin ucunu görebildi. "Ne sana susadım Tess."

Dişinin gülümsemesi arzu doluydu. "Arkadaşlarımla bir şeyler atıştırmak üzereydim."

Savannah güldü. "Bence daha iyisini buldun. Sana sandığın ayırırız. Tanrı biliyor ya, büyük olasılıkla ihtiyacın olacak."

Dante onu götürürken Tess omzunun üzerinden gülümsedi. Çift uzaklaşırken, az sonra aralarında neler geçeceği hakkında oradaki kimsenin kuşkusu yoktu.

Tess'in küçük teriyeri, Dante kadını götürürken havlamaya başladı. Savannah köpeği kucaklamak için eğildi. "Gel tatlı canavar. Senin için de bir şeyler ayarlarım." Elise'e döndü. "Gidip Gideon'un laboratuvarında neyle uğraştığını bakacağım. Hemen dönerim, olur mu?"

Elise başını salladı. Ve uzaklaşan Dante ve Tess'den bakışlarını çevirince, gözleri koridorun karşısından kendisine bakan Sterling'le karşılaştı. Gözleri Elise'in canını yakıyordu, Sterling onu baştan aşağıya süzüyordu; kesilmiş saçlarından kan lekeleriyle kaplı uylarına, pantolonuna ve ıslak bodurlarına dek. Gözlerinde yoğun bir kanama vardı. Sterling'in bakışının ellerine, tişörtünün eteğinde bükülü duran parmaklarına yöneldiğini gördü. Yüzüne baktı, sakallı çenesinde bir kas seğirdi.

"Bana bir merhaba bile demeyecek misin?" diye sordu Elise dayanılmaz sessizliğin içinde. "Zaman zaman birbirimizle konuşmalıyız, değil mi?"

Ama Sterling tek kelime etmedi.

Başını belirsiz bir tavırla sallayarak döndü ve Elise'i uzun koridorda yalnız bırakıp uzaklaştı.

Tegan konutun kapalı havuzunun üzerinde sallanan lambalar yanınca gerildi. Oraya Berlin Barınağı'na telefon ettikten sonra gelmişti, biraz yalnızlık arıyor ve artan gerilimden kurtulmak istiyordu. Gideon'un Marek'in FedEx gönderisinin kaynağını bulamamasına kızmış ama yapmamıştı. Vampirin köle ağı kapsamlı olmalıydı. Günlük büyük olasılıkla, izini kaybettirmek için elden ele geçerek Boston'a ulaştırılmıştı.

Defterin kendisi ise, Savannah'nın nesnelerin duygusal tarihini okuma şeklindeki etkileyici psüik yeteneğinin

niğinden pek yandırıcı olamazdı. Gideon'un Soy Eşyaları
gönlükten tek ağırlayabildiği sayfalarını yazan kişinin de.
Tüm bunlardan hayal kırıklığına uğrayan Tegan birkaç
tır yüzmüş, şimdi de kubbeye oturmuştu; saçları ve kaske-
ler gibi ağıp bir sarı mayosu hâlî isikti. Yalnız olmaya
larna yapışan kısa siyah mayosu ya da sevmişti, havuzun üzerindeki
ve karanlığı seviyordu ya da sevmişti, havuzun üzerindeki
tepe lambaları sorgu odasının ışıkları gibi parlayana dek.

Ayağa kalktı, Tess'le birlikte terapi için topallayarak ge-
len Rio'yu görmeyi bekliyordu. Ama duşların oradan ha-
voza doğru gelen ikisinden biri değildi.
Gelen Elise'ti.

Çıplak ayakla içeri süzülen Elise onu görmemişti, üze-
rinde yanları dilimlenmiş ve bronz narın halkalarla birbi-
rine tutturulmuş kar beyazı bir mayo vardı. Ön tarafın-
da, göğüslerinin kusursuz kabartısının ortasında bir halka
daha vardı. Çüretkâr mayo, Tegan'ı, Elise'i orada görmek
kadar şaşırtmıştı; barınak dulunun böyle açık saçık bir kı-
yafet içinde bu kadar güzel görüneceğini hiç tahmin et-
memişti.

Lanet olsun ki her zaman güzel görünüyordu.

Elise'in boynuna astığı havluyu fırlatışını izlerken, de-
rin ve ilkel bir farkındalık Tegan'ı heyecanlandırdı. Havlu
suyun kenarındaki taşların üzerine düştü, ardından Elise
havuzun sığ kıyasından su altındaki basamaklara adım attı.

Tegan sessizce köşeye döndü, onu gizleyen gölgelerde
zorlukla soluk alıyordu. Soylu kanının yoksunluğu yü-
zünden, bedeni normalden zayıf olsa da Elise çok hoştu.
Uzun bacaklarının güzelliğinden ve kalçalarının cömert

çıkıntısından ince belinin kıvrımlarına, göğüslerine ve na-
rin omuzlarına dek, vücudu çok güzeldi.

Dün gece dairelerinde duştan çıktığında ve şitede bilinç-
sizce yatarken Tegan onun vücut hatlarıyla ilgili ipuçları
elde etmişti ama kalın kuşak ortaya çıkarttığından fazlasını
saklamıştı. Şimdi üzerinde olan plastik beyaz kumaş par-
çası ise yalnızca hatlarını vurguluyordu. Dikkat çekici
bir biçimde.

Havuzun içine doğru ilerledi, ardından havuzun orta-
sına doğru yavaşça yüzine başladı. Aniden daldı ve ha-
vuzun diğer ucundan hava almak için tekrar çıkana dek
açtı ve onu gördü. Soluğu derin odada çıkınca gözlerini
"Tegan." Kolumu havuzun kenarına dayamak için kal-
dırdı ama sanki su Tegan'ın davetsiz bakışlarından onu ko-
ruyacak bir örtüymüş gibi bedenini suyun altında tuttu.

"Burada yalnız olduğumu sanıyordum."
"Ben de." Işıkların altına yürüdü ve Tegan'ın yakın çıp-
nakları gözünden kaçmadı.
Havuzun kenarına yaklaştı ve Elise biraz uzaklaşıp ha-
vuzun ortasına yönelince hafifçe gülümsedi. "Kolun daha
iyi görünüyor."

"Tess yarımı iyileştirdi. Gabrielle ile Savannah benim-
le ilgilendi ve bana yeni kıyafetler verdi. Savannah buraya
gelip yüzümün sakıncası olmadığını..."

Tegan omuz silkti, suyun altındaki esnek kolların ve ba-
cakların bükümlü hareketini izliyordu. "Ne istiyorsan yap
Bana açıklama yapmana gerek yok."

Elise'in bakışları havuzun karşısına yöneldi. "Öyleyse
neden açıklama yapmam gerekiyormuş gibi hissettiriyor-
sun?"

"Vah-si neydim?"
Elise yanı vermek istemi döndü ve aralarında olan
sıcırı açmak istedi ve derinleştirmeye başladı. "Günah
hakkında bir şey bulabildiniz mi?"
"Kesinlikle değersizimdir, öyle mi?" Elise'nin
sıcırı daha derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi.
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

Bunu Elise de biliyordu. "Birimde biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."
"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

"Berlin'de biriktirdiğim derinleştirmeye çalışırken, onu izlemek istedi."

Basmaklara doğru yürüdü ve sudan çıktı. Tegan'ın ıslak bedenine döküldü bakışlardan rahatsız olduğu açıktı. Gözleri uykuğunun iç kısmındaki doğum izine odaklanmıştı. Naya dıymalı bir füze gibi şaşmaz bir biçimde oraya bakıyordu.

Bacaklarından süzülen suları izledikçe ağzının içi salıyordu. Tüm bedenini gerildiğini, damarlarına ve sırtına dokundu. Soylu olduğunu gösteren dermaglifier bedenini kaplayan. Dişetleri, vampir dişlerinin ani baskısıyla sızladı. Çenesini sıkı, ağzının korku-meni dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu.

Dişeye bakmak istemiyor ama gözlerini ondan alamı-yordu.

"Sterling beni hiçbir şeye ikna etmedi," dedi Elise, hav-luyu almış ve vücuduna sarmıştı. "Doğrusunu istersen be-nimle konuşmadı bile. Sanırım geçen sonbahar olanlardan sonra benden nefret ediyor olmalı."

Tegan zeki lavanta rengi gözlerine baktı. "Gerçekten böyle mi zannediyorsun, senden nefret ettiğini mi?"

"Sterling eşimin kardeşiydi, evlilik yoluyla benim de kardeşim. Böyle bir şey tamamen uygunsuz..."

Tegan dalga geçti. "Erkekler, aynı kadına arzu duydukları için kendi kardeşleriyle savaşa girerler. Arzumun uygunlukla filan işi olmaz."

Elise havluyu göğüslerinin üzerinde sıkıştırdı ve Tegan'dan uzaklaştı. "Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi."

"Onun için bir şeyler hissediyor musun?"

"Elbette hayır." Net, dosdoğru ve şaşırtmış gözlerle Tegan'a baktı. "Bana ne hakla böyle bir şey soruyorsun?"

Hakkı yoktu ama bunu bilmek birden onun için önem-

li olmuştü. Orada durmuş, kaçmaya kalkar diye, kaşın-yolunu kesiyordu. "Seni arzuluyor. Ona izin verersen seni yatığına alır. Kahretsin, belki bunu iznini almadan da yapar."

"Artık kabalaşıyorsun."

"Yalnızca gerçeği ortaya koyuyorum. Chase'ın seni için yaşadığının farkında olmadığın söyleme bana. Gözleri olan herkes bunu görebilir."

"Ama yalnızca sen bunu söyleyebilecek kadar kaba olabilirsin."

Solgun, mor bakışları öfkeyle parladı ve bir an için Tegan tokatlanmak üzere olup olmadığını merak etti. Aslında bunu istiyordu. Öfkesini istiyordu. Onun kendisinden nefret etmesini istiyordu, özellikle de şimdi, sıcak, ıslak bedeninin kokusu her hücrelerine işlerken. Narin bedeninin her kıvrımını beynine kazınırken.

Onu kollarına alacak kadar yakındı. Çok yakındı, çünkü bu dar mesafede boğazında delice çırpınan nabzını görebiliyordu ve yasaklanmış tadına bakmak için onu kollarına alırsa kendisini durduracak kimsenin olmadığını gayet farkındaydı.

"Duyarsızlığını gerçek bahanesiyle maskeliyorsun," dedi Elise, sesinden hiddet sızıyordu. "Öyleyse belki de Kızıl laboratuvarında olanlar hakkında bana niye yalan söylemek ihtiyacı duyduğunu açıklayabilirsin."

Tegan gözlerini kısarak sertçe baktı, soru içinde bir şeyi alarına geçirmişti. "Sana hiçbir konuda yalan söylemedim."

Ateş saçan gözleri karşısında geri çekilmedi, sabitçe ona bakarak meydan okudu Elise. "Laboratuvarı yok eden sendin, birlik değil. Bizzat sen. Tek başına. Her şeyi öğrendim."

Dudaklarından bir tülme yükseldi. Bir adım attı Tegan, şimdi geri çekilmenin kendisi olduğunun farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Elise de onunla birlikte hareket etti, nâk ve yarı çıplak bedeni fazlasıyla yakındı. Lanet olsun, çok baştan çıkarmıyordu.

"Niye böyle bir şey yaptın Tegan? Laboratuvarın yerle bir edildiğini gömerim senin için kişisel bir çıkar olduğuna inanmıyorum. Öyleyse söyle bana. Niye? Benim için mi yaptın?"

Hiçbir şey söylemedi, konuşmıyordu ve hissetmek istemediği bir duygunun ucunda sallanıyordu.

Elise acımasızca ona baktı. Sessizlik ağır ve sarsılmazdı.

"Gerçeğin şimdi nereden savaştı?"

Tegan, boğazından yükselen sesin keyifsizliğinin farkında olarak zoraki bir gülüş savurdu. "Seni bir kere uyardım dişi. Ateşle oynuyorsun. Seni bir kez daha uyaracak kadar kibar olmayacağım."

Tegan bir küfür savurup ondan uzaklaşırken Elise gözlerini kapadı. Kıpırdamaya cesareti yoktu, Tegan ınzlı adımlarla havuzdan uzaklaşırken güçlkle soluk aldı. Çıkışını duydu. Ancak bundan sonra rahatlayarak çöktü.

Aklında ne vardı? Onun gibi birini kıskırtmak; tamamen aklını mı kaçırmıştı?

Ve yüzünde gördüğü şey öfkeydi. Elise'e bakarken yeşil gözlerinde içten içe yanan bir kızgınlık vardı. Dün gece Tegan'ın kendisini suçladığı gibi, intihara mı meyilliydi? Çünkü eğer Tegan'ın zalim ünü hak edilmiş bir ünse onu böylesi zorlamak için kendini öldürtmeye niyetli olmalıydı.

Ama az önce Tegan'ın gözlerinde aradığı öfke değildi. Onda bir tür duygu görmek istemişti... Kendisine yönelik bir duygu.

Ne apıalea.

Kasım'ın başlarında, Tegan'ın kendisini yerleşkeden eve götürdüğü geceden bu yana merak ediyordu. Aralarında bir şey olduğunu düşünmek istemiyordu. Tanrı biliyor ya, tam da şimdi hayatında böyle bir karışıklığa ihtiyacı yoktu.

Ama Tegan gitmeden önceki gergin dakikalarda gerçekten ortada bir şey vardı.

Soğuk tavırlarına karşın dermaglifieri renklenmişti. Tegan'ın kash göğsünde, kollarında, gövdesinde... ve aşağıda siyah dar mayosunun altında apaçık bir şekilde dikkat çeken erkekliğindeki güzel işaretler seçkin, değişken dövmeler gibi kıvrılmıştı.

Ve soluğu sıcakça tenini yalayacak kadar yakın dururken inanılmaz glifler bordo, çivit mavisi ve altın gölgelerle yanıp sönüyordu; uyanan arzusunun renkleriyle.

ONİKİNCİ BÖLÜM

"Hey T! Görünüşe göre yarın akşam Berlin yolcususun," dedi Gideon. Tegan teknik laboratuara girdiğinde. Sarı diken diken saçlarına elini daldırıp daha da karışık hale getirdi ve alışıldık dâhi bakışlarını Tegan'a yöneltti. "Özel jet için federal izin aldık. Pilot seni Logan terminallerinde bekleyecek. Yakıt ikmal için Paris'te durmanız gerekecek ama Berlin'e gün doğmadan yaklaşık bir saat önce varacaksınız."

Tegan belirsiz bir kafa sallamayla bilgileri onayladı. Elise'le havuzdaki tartışmasının üzerinden iki saat geçmişti ve kanı hâlâ şakaklarını dövüyordu. bedeni, gerçekten onu rahatsız etmeye başlayan farkındalığın sızlayan hissiyle hâlâ uyanıktı.

En azından bir kaçış planı vardı. Yarın akşam, kendisini alışılmadık bir rahatsızlığa sürükleyen kadınla arasına birkaç bin kilometre koyarak, ülke dışına çıkıyor olacaktı. Berlin'deki görevi kolay olacağı benzemiyordu, en az bir

hatta belki de daha uzun süre uzakta olacaktı. Elise'i kafasından atmak için çok zamanı olacaktı.

Evet, tıpkı dişiyle ilk tanıştığı dört aydan bu yana çok boğarlı bir şekilde yaptığı gibi.

Onu o gece yerleşkeden evine götürmek bir hataydı. Nadiren teslim olduğu, böyle durumlarda da pişman olduğu aptalca bir dürtü. Bu gecenin başlarında ona davranış tarzı, tıpkı bıçağın keskin ucu gibi, gerçeği anlamasını sağlamıştı.

Ona açtı ve Elise'in, bu gerçeğin açık kanıtlarını görmeye çalışarak kendisini kandıramazdı. Onun yanındayken istem dışı tahrik olduğunu saklamak bir yana, gliflerin değişimine engel olamamıştı.

Gitmeliydi, hemen gitmeliydi.

Laboratuvarın diğer tarafında Dante ve Chase, Niko ile yeni katılan savaşçılarla birlikte manevraları gözden geçiriyorlardı. Tegan içeri girip bilgisayarların ve merkezi izleme ekranlarının önünde duran Gideon'un yanına bir sandalye çekince birkaç kafa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Gideon, bir kaşı kalkmış Tegan'a bakıyordu. "Radyatör gibi ısı yayıyorsun."

"Daha iyi olmamıştım." Dirseğinin yanında duran hoparlörün düğmesine bastı. "Reichen'a uçuş bilgilerimi verelim ve tesisten sorumlu takım elbiselilerden bir şey elde edip edemediğini öğrenelim."

Berlin Barınağı'nın özel hattını aradı ve hemen Andreas Reichen'a bağlandı.

"Her şey ayarlandı," dedi Alman vampire, göreve başlamak için duyduğu sabırsızlıkla 'merhaba-nasılsın'la uğraşmadı. "Tegel Havaalanı'na beklenen varış bundan tam iki

gün sonra, gün batmadan önce, Nar gibi kızarmadan beni
evime alabilirler mi?"
Reichen güldü. "Elbette. Seni almak için bekleyen bir
araba olacak." Derin, aksanlı sesi hoparlörden yükseliyor-
du. "Çok arın zaman oldu Tegan. Bir süre önce burada-
ki küçük verumumuzu çözmek için bize yardım ettiğin-
i sana borçlandığımı unutmamalıyım."

Tegan da o günleri anımsıyordu. Berlin Barınağı'nın
büyük salonu, barmak konutlarına gerçekleşen ve birço-
ğu korkunç ölümlerle sonlanan bir dizi ıssız saldırısında,
Tegan tek kişilik bir komando birimi olarak oraya gitmiş.
Isırların sık Grunewald ormanlarındaki hücrelerinin izini
silmis ve bölgeye dehşet saçan yaratıkları silip süpür-
müştü. Bu lanet olsun... neredeyse iki yüz yıl önceydi.
"Eğer beni şu birim tesisine sokabilirsen ödemiş olu-
ruz," dedi Reichen'a.

"Ah, bu sorun çözüldü dostum. Güvenlik şefi sen ara-
madan birkaç dakika önce aradı. Berlin'deki birim yöne-
tici tesise giriş için özel izin verdi. Ajanımın tesise girip
Petrov Odolf'u sorgulaması konusunda bir sorun yok."

"Ajanım..."

Sözcükler dudaklarından dökülüp şüphe kanını kay-
natmaya başladığı anda Tegan teknik laboratuvarın cam
kapılarının, içeriye giren kişiye yol vermek için açıldığını
duydu. Odanın karşısındaki Chase'in çenesinin kasıldığını
görmeden bile önce gelenin kim olduğunu anlamıştı. Te-
gan sandalyeyi döndürdü ve karşısında bir suçlu gibi du-
ran Elise'i gördü.

"Ne halt ettin sen?"

"Benimle ilgisi yok," dedi Reichen. "Senin ayarladığın
bir şey olduğunu..."

Berlin Barınağı'nın Alman izleri hala konuşuyordu
ama Tegan artık tek kelimesini bile duymuyordu. Elise
ilerledi, alımları bir parça tereddütlüydü. Diğer Soy Ekle-
niden biri ona yem kayafetler vermişti. Mor örgü tunc ve
koyu mavi kor pantolon teşhirci mayonun neden olduğu
yıkım telafi eder gibiydi ama yine de narın, kadını hatla-
rını tamamen gözlemiyordu.

Bu Tegan'ı daha da sınırlendirdi.

"Her ne yaptığını sanıyorsan, unut. Sana söyledim, ben
yalnız çalışırım."

"Bu sefer değil. Birim ve tesise bağlantılar ayarlandı.
Beni bekliyorlar."

"Bu lanet olası bir şaka olmalı."

"Tamamen ciddiym. Seninle geliyorum."

Tegan kısa bir bakışla onu bertaraf etti ve Reichen'la
olan görüşmesine döndü. "Bana eşlik eden bir barmak aja-
m olmayacak. Yalnızca ben ve Andreas yine de şu ıssız
görmek için tesise gireceğiz, zorla da olsa..."

"Tegan, sanırım yanlış anladım." Elise'in sesi sarsılmaz
ve tehlikeli bir şekilde cesurdu. "Senin iznini istemiyor-
dum."

Tegan donakaldı, kadının cesareti onu şaşkına çevirmiş-
ti. "Seni arayacağım," dedi Reichen'a ve ardından klavyeye
şiddetli bir yumruk atarak görüşmeyi sonlandırdı.

"Günlüğü birliğe getiren benim," dedi Elise. Tegan
gözlerini ona dikince, "Ben olmasaydım sorgulamayı dü-
şündüğün adam hakkına hiçbir bilgin olmazdı. Ben olma-
dan bırak konuşmayı, onu görecekt kadar yaklaşmana bile
izin verilmeyecek. Seninle geliyorum."

Tegan sandalyesinden sıçradı. Elise geriledi - laboratua-
ra girdiğinden beri Tegan'ın onda gördüğü en mantıklı ha-

releto. Tegan, onu kıran yanaklarından ödünç ayakta-
nıların ucuna dek varan yakıcı bir bakışla olduğu yere
çökledi. "Yıkılışım etmeye uygun bir durumda değilim.
Kendine bir bak, zavıtsın, bir deri bir kemik kalmıssın. In-
sırların yanında migren ağrıları çekmeden ve burnun ka-
nımadan durmadığın gerçeğinden söz etmiyorum bile."

"İdare ederim."

"Nasıl?"

Tegan ayağa kalktı. Tegan'ın gürleyen sesini duyunca
Elise kışkırtıcı çattı. Tegan'ın gürleyen sesini duyunca
bakişlarını indirdi.

"Ne yapacaksın? Seni güçlendirmesi için bir vanipirin
damarına mı asılacaksın? Çünkü yapman gereken bu."

Elise'in yanakları birden renkten renge girdi.

"Belki içlerinden biri sana yardım etmeyi önerir," dedi.

Tegan acımasızca, gergin bir sessizlik içinde tartışmayı iz-
leyen savaşıları işaret ederek.

"Lanet olsun Tegan," diye uyardı yanında duran Gide-
on. "Sakinleş."

Tegan barınak dışısının donakalmış ifadesinden başka
hiçbir şeye dikkat etmiyordu. "Yapman gereken bu Elise.
vücudunda Soylu kanı dolaşmalı. Başka bir yolu yok. O
olmadan yeteneğin seni kontrol etmeye devam edecek
şimdi olduğu gibi. Yalnızca bir yük olacaksın."

Elise'in gözlerinde bir öfke kıvılcımı gördü. Bir dişi ve
erkek arasındaki kan bağının toplum içinde konuşulması
son derece kaba kabul edilirdi, hele kadın-erkek karışık bir
topluluk içinde.

Bağı olmayan bir Soy Eşinin bir erkeği yalnızca beslen-
mek için aldığı düşünmek bayağılığın ötesindeydi.

"Ben bir dulum," dedi sessizce. "Yastayım..."

"Beş yıldır," diye hatırlattı Tegan, sesi kendi kulaklarına

bile zor ulaştı. "Sonraki beş yıl içinde nerede olacağım?
On yıl içinde? Göz göre göre kendini öldürüyorum, bunu
biliyorsun. Bunu hızlandırmak için benden yardım iste-
me."

Sessizce Tegan'a baktı, narın boğazı ağlamak üzereymiş
gibi inip kalkıyordu. Belki cehennemine gitmesini haykıran
bir küfür; ki bu çirkin gösteriden önce de Tegan'ın büyük
olasılıkla yol aldığı yer orasıydı.

"Haklısın Tegan," diye fısıldadı, sesinde bir zayıflık be-
lirtisi ya da titreme yoktu. "Haklısın... anlatmak istediğin
şeyi yeterince iyi aktardığını kabul ediyorum."

Omuzları dik, geri döndü ve sakince laboratuardan çık-
tı; gerçek bir asalet görüntüsüydü. Onun katı bir sessizlik
içinde gidişini izleyen Tegan kendini pislik gibi hissetti.
Elise gözden kaybolunca sağlam bir küfür savurdu.

"Neye bakıyorsun?" diye kükredi oturduğu yerden
doğru olan Chase'e. Eski barınak ajanının eli göğsünün
yanında asılı duran tabancanın kabzasındaydı. Yüzünde
ölüm saçan bir ifade vardı.

"Kahretsin," diye homurdandı Tegan. "Buradan defo-
lup gidiyorum."

Chase hemen yanında bitmişti. Her ikisi de laboratu-
arın dışındaki koridora çıkınca sertçe Tegan'ın omzunu
itti.

"Orospu çocuğunun tekisin. Böyle bir davranışı hak et-
memiştin. Hele senin gibi birinden."

Hayır, hak etmemiştin. Ama bu gerekliydi. Onunla tek-
rar aynı odada bulunamazdı, hele Berlin'deki göreve ken-
disiyle gelmesine asla izin veremezdi. Onunla ilişkisini
kesmesi gerekiyordu ve bunu gayet sert bir şekilde yap-
mıştı. Bu işi toplum içinde yapıp kendisini daha büyük bir

politik konumuna düşündüyse ne vardı? Yalnızca hakkında herkesin düşündüklerini daha da kuvvetlendirmişti.
Chase'in öfke dolu bakışlarıyla karşılaştı ve duyduğunu bir gülümseme takındı. "Diyi çok önemsiyorsun Elise, bu da bir gülümseme takındı. "Neye gülüp onu teselli ediyorsun, bunu yapmak için tutuyorsun. Hepimiz bir iyilik yap ve onu benden uzak tut."

Chase'in yüzü sertleşti, mavi gözleri çılgın bir öfkeyle parlıyordu. "Gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Evet?" Tegan omuz silkti. "Anımsadığım kadarıyla Bay Sevimli ödülü için yarışmıyorum."

"Ukala pis."

Tegan dudaklarını aralayarak, uzanmış vampir dişlerinin arasından hırladı, Chase'e doğru ilerleyerek aşağılanmanın devamını sürdürdü. Bir yam vampirin kavgaya girişmesini istiyordu. Bir yam Chase'in ızdırabını ve öfkesini hissetmek istiyordu ve bu kadar kızgınken göğüs göğse bir dövüşte onu yutuklama şansını geri çevirmezdi.

Ama Dante sakince araya girdi, tam zamanında laboratuardan çıkıp Chase'in kolunu kavradı ve onu Tegan'ın yolundan çekti. "Lanet olsun Harvard. Tam da seni eğitmişken kendini öldürmeye kalkma. Bu kahrölüsü bir zavran olur."

Müdahaleden birkaç saniye sonra Chase yatışmaya başladı ama Dante onu koridorda çekiştirirken bile Tegan'ın üzerindeki bakışları hararetti. Laboratuarda Gideon klavyesinin başına dönmüştü. Nikolai, Brock ve Kade de işlerinin başındaydı, hepsi sanki Tegan savunmasız bir dişinin karşısında kalpsiz bir canavara dönüşmemiş gibi davranıyordu.

Tegan alçak sesle küfretti. Buradan defolup gitmeliydi

ve işlerin gidişatına bakılırsa yamın gerek. Herbir'si ucuğu yerince yakın bir zamanda oluyordu.
Galelülceği bir yer vardı. Kimi zaman bir öfke gıcıkla boyu orada kalırdı, birdeki kardeşlerinden birisi gıcıkla girmemişti. Kendi kişisel cehennemiydi, bir mizah, ölümle dolu bembeyaz bir yer. Tam da şimdi kulaga tıkalı gibi geliyordu.

Elise yerleşkenin geniş, büyük ölçüde boş bir odanın ortasında duruyor, midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Tegan'la aralarında geçen tartışma yüzünden hâlâ mıyordu, emin değildi. Diğer savaşçıların önünde ona yaptığı şey bağışlanmaz, son derece kötü bir hareketti. Ona yaptıklarının saygısızca ve bayağı bir kötü bir hareketti. Söyleyebiliyor olmalıydı, yalnızca Elise için değil ama odada olup bunları duyan savaşçılar için de. Söylülerle yaşıyan dişlerin yalnızca en aşağılık olanları kutsal bir bağışlık ve derin bir karşılıklı aşk olmadan kan bağı kurabiliyorlardı.

Kan bağı bir Soy Eşi ve kendisine seçtiği erkek arasındaki en kutsal ilişkiydi. En derin yakınlık, çoğu zaman kurulacak bir bağ değildi. Yalnızca yaşam süresini uzatmak ve güçlenmek için bir vampirin kanını kullanmak görülmemiş bir şeydi. En azından Elise'in bildiği kadarıyla.
Ama Tegan'ın hakkındaki gözlemlerinin doğru olduğunu yadsıyamazdı.

Söyledikleri zalimce ve kabaydı... ve son derece doğru. Bile isteye eriyip gidiyordu ki dul bir Soy Eşi olarak buna hakkı vardı. Ama İsizlarla savaşta etkin bir rol oynamak

istiyordu ve böyle devam ederek bunu yapabileceğini düşünmek aptallıktı.

Etrafındaki yavan odaya göz attı. Beyaz, penceresiz duvarlar aslında renkten yoksundu; yerleşkenin geri kalanında da gördüğü hoş tabloları ya da fotoğraflardan yoktu. Koltuk, elektronik eşya, bilgisayar ya da kitap yoktu. Aslında kişisel hiçbir anlatım yoktu.

Diğer duvarın yanında uzun, siyah bir dolap, yanında da altına iki çift siyah deri çizmenin askeri bir tütüzlükle yerleştirildiği koyu, shşap bir sıra vardı. Yan odada geniş bir yatak vardı ama pek de davetkar değildi. Üzerinde gri çarşaf ve dev yatağın ayakucunda düzgünce katlanmış kömür rengi bir battaniye vardı. Elise savaşçıların kışlalarını hiç görmemişti ama böyle göründüklerini hayal etmişti...

Elbette nerede olduğunu biliyordu. Birliğin denetim odasında yaşadığı utançtan dolanırken, nereye yöneldiğini ra koridor labirentlerinde dolanırken, nereye yöneldiğini biliyordu.

Yapmak üzere olduğu şeyi biliyordu ama bu, Tegan'in özel dairesine yaklaşan sert adımlarını duyduğunda kalbinin daha yavaş atmasını sağlamadı.

Geniş adımları yavaşladı ardından tamamen durdu, soğuk hava akımı gelişini haber veriyordu. İri gövdesi kapıyı doldurdu, kash kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu, kot pantolonun içindeki güçlü bacakları savaş pozisyonunda durdu. Başta konuşmadı ama zümrüt yeşili gözleri Elise'in üzerine dikildiğinde sözcüklere pek gerek yoktu; gözleri elmas gibi keskin, buz gibi soğuktu.

"Tegan..."

"Eğer özür istiyorsan unutabilirsin."

Ona yaklaşmak için kendim zorlarken tehditkar bakışına katlandı. "Buraya bunun için gelmedim." Kan damarlarını parçalayacak gibi olsa da sesinde titreme olmaması onu şaşırttı. "Sana orada hakkı olduğunu söylemek için geldim. Kan bağının gücüne ihtiyacım var ama bir eş aramıyorum. Ne yaptığımıza ya da çekip gitmemeye aldırılmayacak biriyle açtığım anlaşma yapmalıyım... ve seni seçtim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dudaklarının ucuna gelen ukala, duygusuz sözcüklerin tümü, beyrinde dolayan kanla birlikte uçup gitti. Özel da-
iresinin kapısında öylece duran Tegan, duyduğu şey karşı-
sında donakalmıştı.

Bunun olabileceğini hiç düşünmemişti.
Mannî Elise'in önerisini reddetmesini – bir saniye
daha geçmeden şu lanet fikri ortadan kaldırmayı – söylese
de ağzı, konuşmayı başarabilecek gibi görünmüyordu. Bir
anda erotik bir hayal zihnini kavurdu: Elise'in dudakları te-
nine dayanmış, tatlı pembe dili onu yakıyor, ağzı Tegan'ın
damarını emiyor.

Bir anda bunu istediğini fark etti.

Bunu o kadar çok istiyordu ki isteğin gücü tüylerini ür-
pertiyordu.

"Tanrım," diye homurdandı, sonunda sesi geri gelmişti.
"Delirmişsin. Ben gidiyorum. Yalnızca birkaç eşyayı al-
mak için gelmiştim ve şimdi gidiyorum."

Tegan, onu ve gülünç teklifini kovduğunu anlatmak
ister gibi ilerlediğinde Elise yolunu kesti. Tegan gözleri-
ni ona dikti ama savaşçılar ve Issızları döndüren olumsuz
bakış Elise'i pek de korkutmadı.

"Neyden kaçyorsun Tegan?" Yumuşak lavanta gözle-
ri cüretkâr bir meydan okumayla Tegan'a kıtlendi. "Seni
korkutanın ben olmadığımı eminim."

Tegan buna güldü, hedefe ne kadar yaklaştığını bilmesi-
ni istemiyordu. "Ne istediğinin farkında mısın? Eğer kanı-
mı alırsan, bir parçan ben yaşadığım sürece bana bağlı olur.
Bu kopmaz bir bağıdır."

"Kan bağının nelere yol açtığını gayet iyi biliyorum.
Hepsini."

Aniden yüzünün kızarması eylemin seksüel doğasını da
bildiğini gösteriyordu. Vampir kanı yüksek derecede afro-
dizyak özelliği taşıyordu. Soy Eşi işareti olmayan dişilerde
etkisi genellikle vahşi bir arzu patlaması olurdu; Elise gibi
doğurabilen dişiler için ise vampir kanı içmek, neredeyse
her zaman dindirilmesi gereken ateşli bir cinsel ihtiyaca
sürüklerdi.

"Ben alışık olduğun gibi değilim," dedi sertçe Tegan, bu
şu an düşünebildiği tek uyarıydı. "Sana karşı nazık olacağı-
mı düşünme. Sana hiç merhamet göstermeyeceğim."

Hafif gülümsemesi alaycıydı. "Göstermeyeceğine emi-
nim."

Bunu söyleyip arkasını döndü ve Tegan'dan uzaklaştı.
onu beklemek için yatak odasına girdiğinde sırtı dimdikti.
Tegan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kendisi-
ne hâkim olup bu felaketten uzaklaşmak için yaklaşık iki
saniyesi olduğunu biliyordu. Bunu daha uzun süre düşü-
nürse reddedecek iradesi kalır mıydı emin değildi.

Yan odada, Elise'in çıkardığı ayakbılların halıya dü-
zerken çıkardığı sesi duydu. Eğer onu korkutabileceğini
düşünüyorsa, tüm yaptığı açıkça onu cesaretlendirmek
olacaktı. Eldivenin tekini yere atıp onu düelloya davet et-
mişti ve Tegan asla meydan okumalardan kaçan bir erkek
olmamıştı.

Ama şimdi salıp olduğu her yaşamsal güdü ona kaçma-
sını ve felakete neden olacak bu durumdan uzaklaşmasını
haykırıyordu.

Uzun saniyeler geçti.
Ve hâlâ bekliyordu.

Tegan usturuplu bir küfür homurdandı.
Ardından zorlukla toparladığı bilinçli bir düşünceyle
dairesinin kapısını zihin gücüyle kapadı ve Elise'in peşin-
den yatak odasına yöneldi.

Tegan yatak odasına girip yanında durduğunda Elise'in
kararlılığı bir parça sarsıldı. Ağır, sabit yürüyüşünde ve gö-
zünü kırpmadan üzerine sabitlenen bakışlarında vahşi bir
şiddet vardı. Birden, sanki seçeneklerini tartan, öldürmek
için yaklaşan yabancı bir hayvanın önünde duruyormuş
gibi hissetti.

"Nasıl istersin..." Sözcükleri solup gitti, gerçekten onu
buraya getirmişken, nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. "Ne-
rede..."

"Yatakta," dedi duyusuzca Tegan.

Tegan, glif işaretleriyle döşenmiş gövdesini gözler önü-
ne sererek siyah tişörtünü çıkarmaya başladı. Gliflerin rengi
koyulaşıyor, belirsiz gölge artık dingin bir ruh halini yan-
sıtmıyordu. kızaran işaretler canlı renklere bürünüyordu.
Elise yatağın kenarına ilişti ve gözlerini ondan alabilmek

için kafasını çevirdi. Tegan tişörtünü yana bırakırken ku-
nma sesini duydu ve yatağa yaklaştı. "Çıymıksın," dedi, si-
cak nefesi çıplak boynunun yanını gıcıkliyordu.

Ona bu kadar yakın olması neredeyse sözcükleri kadar
örkütücüydü. Elise endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Soyun-
mam mı söylüyorsun? Neden soyunmam gerektiğini..."

"Soyunacağım," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir ta-
vırla. "Eğer kaba bir savaşçı değil de kültürlü bir barınak
erkeği olsaydım bile giyinik olmanı beklemezdim."

Haklıydı. Kan bağı eylemine saygı olarak, vampir de Soy
Eşi de birbirlerine gizlenmeden, baskı olmadan ve çekin-
cesiz yaklaşmalıydı. Bedende, vaatte ve niyette çıplaklık.

Tegan kot pantolonunun fermuarını açmak için uzan-
dı.

Pantolon biçimli kalçasından aşağıya inince, Elise'in
gözleri ister istemez gergin kaslarının kıvrımlarına ve belli
ki çıplak, kabaran kasıklarına doğru devam eden dermaglif-
lere takıldı. Elise bir anlık panikle fark etti ki altında hiçbir
şey yoktu.

"Lütfen," dedi nefesi kesilerek. "Tegan lütfen. Panto-
lon... kalabilir mi?"

Yanıt vermedi ama pantolonu toparladı ve fermuarını
çekti. Elise elinde olmadan üst düğmenin açık kaldığını
ve pürüzsüz esmer tenini açığa çıkardığını fark etti.

"Bu geceki tek rica hakkın buydu," dedi Tegan derin
bir kızgınlıkla. "Yeniden düşünmek için zamanın var. Ama
çok değil. Şimdi soyun ya da kibarca gitmene izin verme-
mi um."

Onu deniyordu. Elise onun şu an kasten kendisini zor-
ladığını biliyordu, büyük olasılıkla gözdağı vererek fikrini
değiştireceğine emindi.

Görüşmek korkunçtu. Yalnızca Tegan gibi bir savaşçıyla yalnız olmak değil, eş olarak alınmayı düşünmediği bir erkeğin kan gerek özel ve kutsal bir eylemi kirliletmekten de. Aslında Tegan'dan böyle bir yardım istemekle her ikisini de aşağılanıyordu ve bu düşünce – ya da Elise – son talimatı ediyorsa Tegan'ı suçlayamazdı.

“Ne olacak Elise?”
Ayağı kalktı, kendisini izlediğinin ve kaçmasını beklediğinin farkındaydı. Parmaklarında hafif bir titremeyle tuniğün eteklerini kaldırdı ve tuniği başından geçirerek çıkardı.

Tegan'ın sıcak nefesi kesildi. Hâlâ Elise'in yanında duruyordu ama tuniği yatağın üzerine koyarken Tegan'dan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Ellerini gösterişsiz beyaz sutyenin üzerinde kavuşturdu ve Tegan'a soru dolu bir bakış attı.
Tegan sonunda konuştuğunda sesi kalın ve parlayan vampir dişlerinin ucu yüzünden boğuktu. “Pantolonun da. Gerisi şimdilik kalabilir.”

Elinden geldiğince hızla kot pantolonunu çıkardı, ardından yeniden yatağın kenarına oturdu.
“Ortaya gel ve bana doğru dönerek dizlerinin üzerinde dur.”

Dev yatağın ortasına ilerlediğinde Tegan da yatağa geldi. Dizlerinin üzerinde, aralarında bir adımlık mesafe kalana dek Elise'e yaklaştı. Gözlerinin yeşil irislerindeki gözbebekleri ince, dikey yarıklara dönüşmeye başladı. Konuşmak için dudaklarını araladığında vampir dişleri çok büyük gözüktü.

“Son şans Elise.”

Elise kafasını salladı, artık konuşamıyordu. Tegan ses-

sizce kaba bir şey mırıldandı, ardından bileğün ağzına yaklaştı. Gözleri Elise'in üzerinde, vampir dişlerini açığa çıkardı ve onları avucunun altına sapladı.

Yaradan süzülen koyu kırmızı kan, yavaşça geri çarşallara damladı.

“Buraya gel,” dedi Tegan kolunu ona uzatarak, dudakları ısırığı yüzünden kızıla dönmüştü.

Gözleri kapalı, kalbi göğsünü döverecek Elise öne eğildi. Ellerini Tegan'ın kalın kolunun altına koydu ve kanayan bileği dikkatlice ağzına doğru kaldırdı. Orada, geri dönüş olmayacağını bilerek bir an duraksadı. Bir yudumla bu ölümcül erkeğe bağlı olacaktı. İkisinden birinin öleceği zamana dek, hep onun farkında olacaktı, damarlarında uğuldayan canlı bir ateş gibi.

Ama güçlenmesi de gerekiyordu.

Psikişik içkencesi azalacak, onu kontrol etmek çok daha kolay olacaktı. Bedeni dinçleşecek, formda ve sağlıklı kalmak için daha az çalışması yeterli olacaktı.

Tegan'ın gücünün bir kısmı damarlarında süzülmeyle başlayınca Camiden'a verdiği söz lafta kalmayacaktı.

Ama onu bu şekilde kullanmak?

Gözlerini kaldırdı ve Tegan'ı ona bakarken buldu; dudakları kıvrılmış, parlıyordu, nefesi hoyratça dişlerinin arasından süzülüyordu. Derinliği artık morumsu bir renk almıştı, kusursuz kaslarını ve altın rengi teninin üzerinde muhteşem görünüyorlardı.

Tegan, “Yap şunu,” diye fısıldadı, yabancı bakışı ona Elise'e cesaret veriyordu... bunu yapmasını emrediyordu.

Elise bileğine eğildi ve dikkatlice ağzını açtı. Dudakları Tegan'ın tenine değdiği an, Tegan inledi ve sırtı yay gibi gerildi. Elise yumuşakça emdi, tendeki ikiz delikleri ya-

lamak için dilini kullanıyordu. Kanı, boğazından akarken, sıcak ve yakıcıydı. İçini, yakında büyüyen bir güç patlamasına dönüştürüyor. Bir anda kendini kaybetmişti. Kan Elise'yi çok hızlı çarptı, bir anda kendini kaybetmişti. Kan Elise'yi çok hızlı çarptı, bir anda kendini kaybetmişti.

Bu kadar hızlı ve sersemletici bir tepkiye hazırlıklı değildi. İçini erimiş, sıvıya dönmüştü; kemiksizdi... şehvet doluydu.

Uzaklaşmaya çalışınca Tegan avucunu kafasının arkasına koydu. Geniş parmakları saçlarının arasına yerleşmişti. Kafatasını kavıyordu. Uyguladığı baskı pek fazla olmasa da gücü görmezden gelecekti gibi değildi. Ama aynı zamanda inatçıydı.

Elise ona baktı, gerilmişti. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki yanlıştı.

Tegan'in gözleri parladı, gözbebekleri alevli ambere dönmüştü.

"Birirmeye hazır olmadan başlamamalıydın." Yüzünde kanı bir ciddiyet, affetmez bir ifade vardı. "Daha fazla al, lütfen."

Davei üzerine Elise'in soluğu yükseldi. Tanrı'dan yardım diledi ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Şimdiden kendisinininkine karışan, şakaklarını zorlayan Tegan'in kanını hissedebiliyordu. Dudaklarını yaladı, Tegan'in vahşi ve güçlü tadının lezzetini aldı.

Tegan'in çenesi gözle görülür şekilde kasıldı. "Tanrım," dedi hafifçe dişlerinin arasından. Parmakları ensesinde ve boynunun arkasında sert bir şekilde duruyordu. Onu kolayca bileğine itebilirdi ama tüm Soylu gücüne rağmen nazikçe durdu. "Benden daha fazlasını al Elise."

Artık hızlı hızlı soluyan, içinde her simir hücreyi, sanki dnyasal patlamalar dizisi gibi alev almış olan Elise, hayran kaldı ve bir kere daha Tegan'in bileğine kenetlendi.

Elise ağzını bileğine yapıştırıp açık damarlarından içti. Önce emince derin bir nefes aldı Tegan. Emdikçe inliyordu. Açlığı artıyordu. Açgözlülük daha da sert olmasını sağlıyordu. Sanki susuzluğunu Tegan'in üzerinde gideriyordu. Dili nemli, kızgın bir istek gibiydi ama Tegan'in ereksiyyonunu artıran, dişlerinin tenini hafifçe sıyrmasıydı.

Tek tahrik olanın kendisi olmadığını biliyordu. Elise'in bedeninin tepkilerini hissedebiliyordu; kısa sarı saçlarının arasına gömülmüş, ensesinin sıcaklığında dinlenen parmak uçları aracılığıyla düşüncelerini ve duygularını seziyordu. Birkaç kısa dokunuşla yumuşak teninin tadını çıkardı. ardından duygular çok fazla yoğunlaşınca elini çekti.

Elise yanıyordu; hem fiziksel açlıktan hem de gözyaşı şeklindeki işareti taşıyan dişilerde Soylu kanının neden olduğu şehvetten.

Anlamsızca kendisini olanların çekiminden kurtarmaya çalıştı. Aklını Elise'in hatlarıyla – üzerindeki ağzın erotik hareketlerini perdeleyecek ne olursa – meşgul etmeyi denedi ama işe yaramadı. Elise çok gerçekti, lanet olsun, çok ateşliydi; gerilen ve her uzun emişte kıvrılan sırtı çok seksiydi. Göğsü, hızlı ve derin, inip kalkıyor, dudakları odanın sessizliğinde ıslak sesler çıkartıyordu.

Gözkapakları izin ister gibi açıldı. Tegan artık açlık ve arzusunun kararttığı ametist gözlerin rengine vuruldu. Yarnakları metabolizmasına karışan kanla şimdiden pembeleşmişti, bileğine dayadığı dudakları parlak, güzel bir kırmızıyla kaplanmıştı.

Tegan, "Hani," dedi, dili pelicleşmiş ve ağzı kemik gibi kuruydu. "Hayır kendim."

Elise, iştahlı bir inlemeyle onu üzerine çekti ve bağlarını yırtıp koparmayarak yatağa yanına sokuldu. Beslenmesini kolaylaştırmak için Tegan kolunu kaldırdı.

Pantolonunun içinde acı verecek kadar 'sıkışmış' olsa da önünde gerçekleşen bu felaketten tamamen uzak kalmak istiyordu. Karşısında kıvrılan ve üzerinde gösterişsiz bir sütyen ve külotun başka bir şey olmayan, erotik bir ısı yayan manidmaz derecede çekici bu kadına dikkat etmeliydi.

Ve duyguları Tegan'ı ele geçiriyordu. İhtiyacı o kadar ham ve içten ki.

Tanrı aşkına, bunun nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Bir kadınla yatmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünmek istemiyordu. Son beş yüzyıldır hayatının ne kadar boş, fiziksel ve duygusal olarak ne kadar basit olduğunu düşünmek istemiyordu.

Sorcha hakkında düşünmek istemiyordu...

Her inlemesi, iç çekışı ve yanında kedi gibi kıvrılışlarıyla onu sınıra çekerken Elise varken Sorcha'yı düşünemiyordu. Kendisini şaşırtan bir şekilde ona dokunmayı çok istiyordu; psişik yeteneğini biraz daha kullanmak için değil, yalnızca dokunmak istiyordu.

Tegan boşta kalan kolunu kaldırdı, parmaklarını omzunun muntazam çizgisinde ve kolunda gezdirdi. Parmaklarının dokunduğu yerlerde Elise'in tüyleri diken diken oldu. İnce beyaz sütyenin altındaki meme uçları inci gibi sertleşti. Başparmağını pürüklü goncaldan birine dokundurdu hafifçe, Elise tereddütsüzce kendisine uzanınca

soluğu tıkanmıştı; beslendiği kandan aldığı ateş utançla ne olduğunu unutturmuştu.

Onu alabilirdi, Tegan bunu biliyordu. Bir Soy Eşiyle bitmediği durumlar pek az görüldüğünden, Elise büyük olasılıkla bunu bekliyordu.

Ama ona acımayacağını söylemişti ve içindeki zalim yan bu sözü tutmak istiyordu.

Özellikle de bu senaryoda kullanılan kişi kendisi olduğunu.

Tegan, bedenini dokunuşlarıyla keşfetmeye devam ederken Elise'in bacakları kasıldı ve açıldı. Tegan parmaklarının düz karnının eğimi boyunca gezdirdi ardından bileğini emişi ısrarlı hale geldikçe bedeni dalgalanıyor, sırtı kavisleniyordu. Elise belli belirsiz bir inlemeyle bacaklarını açtı ve Tegan'ın elini aşağıya, istediği yere koydu. Elini oraya hapsederek bacaklarını kapattı ve dokunmakta duraksayınca elini sıktı.

Bu kadarı dayanılmazdı, Tegan için bile.

Parmaklarını külotunun örttüğü nemli açıklığın üzerinde gezdirdi, Elise sanki ateşle dokunulmuş gibi titrediyordu. Farklı bir amaçla, parmaklarının her hareketinde ihtiyacının arttığını hissederek yeniden dokundu.

"Tegan," dedi soluk soluğa Elise, Tegan'ın sersemlemiş, parlak gözlerine bakmak için kafasını çevirmişti. "Tegan... lütfen... bir şey yap."

Elini onunkinin üzerine koydu ama Tegan harekete geçmişti. Parmaklarını bacaklarının arasındaki nemli kumaş parçasının altına kaydırarak, ipeksi kıvrımlar ıslak ve

kaygandı, cinsel organının taş yaprakları, başparmağını aralarında; hassas çukura kaydırırken kolayca yol verdi.

Durum, öyle yumuşaktı ki, Kadife ve saten gibi, ve kokusu...

Azıcının kokusu, gül ve bahar yağmurunun baştan çıkarıcı birleşimiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı Elise, onu izlemenin tadını çıkarabilecekti. Tegan'ı ısrarlı bir ritme zorluyordu.

Ana ihtiyacı çok şiddetlenmişti. Ona acımayacağını söylemişti fakat taş kalpli bir pislik olduğunun farkında olsa da istegini reddedemezdi.

"Biraz daha ısrar et," dedi Tegan, sesi boğazını parçalıyordu. "Gerisini ben hallederim."

Ona boyun eğdi. Tegan onu allak bullak edici bir boşalmaya doğru okşarken bileğine yapıştı. Hazdan titreyerek dalga dalga gelmeye başladı. zirveye ulaşmış tüm vücuduna yayıldığında zararsız insan dişleri Tegan'ı sertçe ısırıyordu.

Bittiğinde Tegan'ın vampir dişleri zonkluyor, erkekliği özgür kalmak için baskı yapıyor ve Elise'in bedeninin sıcak kaynağına girebilmek için yanıp tutuşuyordu. Elini ondan uzaklaştırdı. seks, kan ve kadının kokularından oluşan baştan çıkarıcı parfüm duyularını istila etmişti.

Bacaklarını ayırıp bir hayvan gibi üzerine çıkmak istiyordu. Bunu o kadar istiyordu ki üzerinde kalmasını istediği kotu yırtmak ve yabani bir örkeyle kadının üzerine atılma dürtüsü başını zonklıyordu.

Alış, riv.

Bu berbat durumu alıp, onu lanet olası nükleer bir fe-

lakete döndürmek için yapması gereken tek şeydi. Gerçekten.

Asıl yapması gereken buradan defolmaktır. Bunu Elise'e damarını sunmadan önce yapmamış olması çok kötüydü.

Giergin bir homurtuyla Tegan kolunu Elise'in ağzının içinden çekti ve yaraları dudaklarına götürdü. Delikleri dilyle mühürledi, kalan son kan damlalarını yaladı ve tene Elise'in tadını almamaya çalıştı. Başaramadı.

"Günem gerek," dedi, ona bakmaktan ve aynı gecede bir aptallığa daha düşmekten kaçınıyordu. Yatağın ucuna gitti ve ayaklarını yere koydu. Tişörtünü aldı ve hızla üzerine geçirdi. "Eğer benimle Berlin'e gelmek konusunda ısrarlıysan yarın gece hazır ol. Güneş batır batmaz ayrılacağız."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki geceki bekleyiş Elise'e bitmek bilmez geldi. Tegan oradan ayrıldıktan sonra, büyük bir utanç içinde giyinip çıkmış ve bir şekilde Gabrielle'in yerleşkede kendisi için hazırladığı odaya görülmeden gitmeyi başarmıştı. Rahat odasına kapandıktan sonra bir keşiş gibi oraya sığınmış, başı ağrıyormuş gibi yapıp diğer kadınların - ya da Tanrı'nı korusun, diğer savaşçıların; Tegan'la arasında geçenleri anlayabilecek herhangi birinin - sorularıyla yüzleşmekten kurtulup yemeğini yalnız yemişti.

Tegan'in yaptıkları şeyi onlara anlatacağını düşünmüyordu.

Kesinlikle onu iğrendirmişti; kan kaynağı olarak kullanılarak değilse bile, olay sırasındaki aşağılayıcı tepkisiyle. Şimdi bunu düşünmeye dayanamıyordu.

En azından özür dilemesi için bir şans vereceğini umuyordu.

Tegan yaklaşık yirmi saatir yoktu, kimse ondan haber almamıştı. Nereye gittiğini söylememişti; yalnızca üzerini giyip ayaklarına savaş botları çekmiş ve sanki bir saraya daha Elise'in yanında kalmaya dayanamazmış gibi gitmişti. Bu anlaşılabilir bir şeydi elbette. Elise her ikisini de utandırmıştı.

Bir yanı onunla Berlin'e gitme düşüncesinden -geriye ne kaldıysa, gururunu kurtarmak için - caymak istiyordu. Ama işleri bu kadar ileri götürmüşken artık geri dönmek için biraz geçti.

Tegan'ın kanını, şakaklarında ve nabzının attığı her noktada yavaşça uğuldayan gücü, içinde hissedebiliyordu. Bedeninde Soylu kanı olmadan geçirdiği beş yılın onu ne kadar tükettiğini fark etmemişti ama Tegan'ın kanı bunu açığa çıkarmıştı. Onun, neredeyse unuttuğu bir canlılık vererek kaslarında, kemiklerinde ve hücrelerinde dolaştığını hissediyordu. Duyuları bile, birinci nesil savaşçısının damarlarından bir yudum aldıktan sonra, daha düzgün ve keskindi.

Ve aralarındaki kan bağıyla Tegan'ın yerleşkeye girdiği anı tam olarak hissetti. Oralarda bir yerdeydi, varışı zihninin gölgeli bir köşesinde ışık gibi parlamıştı.

Bu artık aralarındaki kopmaz bağıdı; onu kemiklerine kadar hissedecekti. Her zaman ona doğru çekilecek, ikisinden birinin öldüğü güne dek onun farkında olacaktı.

Tanrım, ne yaptım?

Misafir odasının salonuna geçti, Tegan'la Berlin'e gitme saatlerinin yaklaştığını bilmek onu gerginleştiriyordu. Belki yerleşkenin içinde onu arayıp bulmalı ve kendisini almadan gitmeye niyeti olmadığından emin olmalıydı. Belki de onun kendisini almak için gelmesini beklemeliydi?

kapıyı açtı ve kapıya...
Tam o sırada diğer taraftan bir tıkırtı geldi.
Bu Tegan değildi, duyuları bu kadarını söyleyebiliyordu.
Elise kapıyı açtı ve tanıdık bir yüzle karşılaştı. Elise'nin
kaldı.

"Ah! Elise başını önüne eğdi, şaşırmış ve utanmıştı.
"Merhaba Sterling."

"Şu an ona bakamıyordum, özellikle de orada durmuş ve
gözlerinde içten bir endişeyle Elise'ye bakarken."

"İyi hissetmediğimi duydum. Savannah tüm gün yalnız
olduğunu söyledi, ben de... ben de sana bir hakıp iyi olup
olmadığımı görmek istedim."

Elise kafasını salladı. "İyiyim. Yalnızca baş ağrısı. Doğ-
rusunu istersen biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Elbette." Sterling'in sesi, neredeyse beceriksiz bir şe-
kilde kibar. Yeniden konuşmaya başlamadan uzun bir
süre bekledi. "Sana laboratuvarı yaptığın şeye inanamıyo-
rum, onları niye söyleme ihtiyacı duyduğunu..."

"Hayır, yapma. Benimi için üzülme. Buna gerek yok
Sterling."

Sert bir şekilde soluk verdi. Kapıdaki katı duruşundan
otke yayılıyordu. "Tegan sınırı aştı. Seninle o şekilde ko-
nuşmaya hakkı yoktu. Sana söyledikleri için özür dileye-
cek kadar onurlu olduğumu sanmıyorum, o yüzden onun
verine ben özür dilemeye geldim."

Elise tanıdık, çakmak çakmak mavi gözlerine bakarken,
"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Evet, zorundayım," diye ısrar etti. "Ve yalnızca Tegan'in
davranışı için değil, benimkiler için de özür dilemeliyim.
Ah! Elise. O gece barınak dışında Camden'a olanlar..."

Oyle üzgünüm ki. Olan her şey için çok üzgünüm. Onun-
la yer değiştirebilseydim; Issa'ya dönen ben olardım... te-
nik şekildiyse o silahın önünde olan."

"Biliyorum." Kayınbiraderine uzandı ve nazıkçe kash
kolunu okşadı. "Ben de çok üzgünüm."

Ona sertçe baktı, hafif bir kafa sallamayla Elise'ye sa-
tırmaya çalıştı.

Ama Elise devam etmesine izin veremezdi.
"Evet, lütfen beni dinle. Seni Camden'ın ölümü için
suçladım Sterling ve bu benim hatamdı. Onu kurtarmak
için yapabileceğin her şeyi yaptın. Bunun senin için hede-
nim için kendini sorumlu hissettin. Onun için... be-
diğim bu yükü sırtlanmana izin verdim. Bu adil değildi."

Yüzünde yumuşak bir ifade gezindi. "Sen asla bir yük
olmadın."

"Senin için değil elbette," dedi elinden geldiğince ki-
bar. "Bu gerçeği sana asla anlatmamış olmak benim hatam.
Nasıl hissettiğimi anlamamı sağlamalıydım."

Sözcükleri duydukça Sterling'in ifadesi katılaştı, dişle-
rini sıkmaya başlamıştı.

"Sterling, asla seni incitmek ya da bizim, bir şekilde za-
manında..."

"Bana karşı yalnızca kibar ve uygun davrandın Elise."
Duraksadı, temkinli ses tonu Elise'in kulaklarına kırıl-
gan geliyordu. "Ama yine de canım yanıyor."

Yavaşça kafasını salladı Sterling. "Tüm kararlarım bana
ait. Senin pişman olacağın bir şey yok."

"Bundan çok emin olma," diye mırıldandı Elise, tüm
geçmiş hatalarını düşünerek. Büyük olasılıkla kendisinin

değerlere karşı saygısız biri olduğunu kanıtlamıştı. Tegan'i kışkırtarak kurduğu kan bağı affedilmezdi.

İçinde savagının varlığını daha da kuvvetli hissediyordu. Yerleşkenin içinde bir yerlerde olduğunu ve giderek yaklaşığını biliyordu. Onu kol ve bacaklarında dolayan sıcaklıkta ve boynunun arkasındaki ince saçlardaki karın.

"İlgin için minnettarım Sterling, gerçekten. Ama her şey yolunda. Ben iyiyim."

Açık kahve kaşları çatıldı. "İyi gözüküyorsun. Hehe, canlı gibisin. Kollarında da izler var."

Sterling gözlerini, hem Tegan'ın karnıyla beslendiği için hem de Sterling'in huzursuzluğunun nedenini az son-
ra tahmin edeceği düşüncesiyle bir sel gibi onu kaplayan utançla, büyük olasılıkla pembeleşen yüzüne dikti.

Bir anda anladı. Bu yüzündeki ifadeden, gözlerini çivir mavisini bir alevle dolduran ötkesinden belliydi.

"Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey!" dedi Elise, utanca boğulmuştu ama bu Tegan'ın hatası değildi.

"Kanımı içtin."

Bu Elise'in inkâr edemeyeceği bir suçlamaydı. "Bu önemli değil. Benim için endişelenme..."

"Seni aşağılayarak bunu yapmak zorunda olduğunu mu düşündürdü? Ondan içmen için seni... *iğfal* mı etti?" Sterling bir küfür fısıldadı, vampir dişleri öfkeyle uzuyordu. "O pisliği öldürecek. Eğer seni zorladıysa sana yemin ederim, o pislik bunu ödeyecek..."

"Tegan beni hiçbir şeye zorlamadı. Ona giden bendim. Benim seçimimdi. Onu kullanmama izin vermesini istedim. Bunu ben istedim Sterling, o değil."

"Ona sen mi gittin?" Sanki suratına tokat yemiş gibi Elise'e bakıyordu. "Ondan içmeyi sen seçtin. Tanrı ağlasın, Elise... niye?"

"Çünkü Camden'a bir daha kimsenin losizlar ya da omuzlara hizmet edenler tarafından zarar görmeyeceğini söylemek için elimden geleni yapacağına yemin ettim. Bir yemine getiremem. Tegan haklıydı. Soylu kanına bu yemini vardı ve Tegan bana bunu verdi."

Sterling elini saçlarının arasından geçirdi. Elise'in omuzlarını yakaladığında yüzü acıyla vahşileşmişti, parmakları onu sıkıca kavramıştı.

"Kendini bir yabancının önünde küçük düşürmek zorunda değildin Elise. Lanet olsun, bana gelebilirdin. Bana gelmeliydin!"

Elise sesindeki kaba yükselme ve yüzündeki yırtıcılık daha da sıkı kavradı.

"Seninle ilgilenebilirdim. Sana gerektiği gibi davranabilirdim. Bunu bilmiyor musun?"

"Sterling, lütfen beni bırak. Canını yakıyorsun."

"Bayanın dediğini yap Harvard."

Soğuk emir koridordan, birkaç adım öteden geliyordu. Tegan orada duruyordu, gri, uzun kollu bir tişört ve siyah pantolon giymişti. Kollarını kavuşturmuştu, kalın omuzlarından biri mermer duvara yaslanmıştı.

Duruşu, Elise ve ölmüş eşinin kardeşi arasında geçen küçük anlaşmazlığın kendisini pek ilgilendirmedikini söylüyordu. Ama gözleri başka bir öykü anlatıyordu. Gözlerini kırpmaksızın Sterling'e dikmişti. Sabit bakışıyla diğer erkeği tehdit ediyordu.

Elise ellerini kollarına mengene gibi sıkarak Sterling'in ellerine uzandı. "Sterling lütfen..."
Uzun bir süreyle Elise'e bakıp ve kollarını bırakarak, "Uzunum. Sırtımdan geçen benim. Bu bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Haklısın, bir daha olmayacak," dedi Tegan, koridordaki duruşunu değiştirmemişti ama sesi tuhaf bir biçimde korumacıydı. Sterling, kendinden beklenmedik bir biçimde nedeniyle ağızta üzgün bir şekilde arkasını dönünce, "İşin sonunda hakışlarını ondan uzaklaştırıp Elise'e yöneltti. "Uzaklaş. Geliyor musun gelmiyor musun?" Elise yutkundu, kararsızca kafasını salladı. "Geliyorum."

Becerişizce Sterling'den uzaklaştı. Koridora doğru ilerlerken üzerindeki hakışlarını hissediyordu. Tegan'ın yanına varıp onunla koridorda yürürken kayınbiraderinin kışkırtıcı bakışının ağırlığı üzerindeydi.

Sterling, Elise ve Tegan gözden kaybolduktan sonra uzun bir süre koridorda kaldı. Elise'in kendisini geri çevirmesine şaşırması gibi yapamazdı. Bu acı uzun zamandır yaklaşıyordu ve buna kendi sebep olmuştu.

Her ne kadar her şeyin farklı olmasını diledi de Elise beyazlarını çıkarıp gündelik kıyafetler giymişse de büyük olasılıkla kalbinde hâlâ ona aitti.

Ve artık bir parçası geri dönülmez bir şekilde Tegan'a aitti.

Onu en çok şaşırtan da buydu. Tegan, birliğin en ölümcül, en soğukkanlı katili. Yaşama – kendisinininkine ya da başkasınıninkine – en az değer vereni.

Ama yine de ihtiyacı olunca Elise ona gitmişti. Tegan onunla yatmış mıydı? Bir Soylu vampirin, dişiye sel düzeyi bastırması neredeyse duyulmamış bir şey olsa da Chase bu olasılığı reddetti. Tegan zaferleriyle övünecek onun bir kere bile böbürlendiğini duymamıştı – ama Tegan, yerleşkenin dışında birçok açıklanmayan gece geçirdiğine göre savaşçının giderdiği özel arzuları olduğu kesindi. Elise gibi korunmaya alışmış bir dişi. Tegan gibi soğuk biri için büyük olasılıkla anlık eğlenceden fazlası değildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı koridorun duvarını yumruklayan Chase. Bu, ona daha fazla acıdan başka bir şey vermeyen yararsız bir hareketti. Ama tam da şimdi iyi gelmişti. Birkaç Issız öldürmek daha da iyi gelecekti.

Hızlı adımlarla koridordan uzaklaştı ve teknik laboratuvarın dışında Niko, Brock ve Kade'le takılan Dante'yi gördü. Tümü Chase gibi silahlanmış, yukarıdaki gece devrinesine hazırlanmıştı.

Dante tedbirli bir tavırla onu selamladı, viski rengi gözleri düşünceli bakıyordu. "Gittiler," dedi, sanki Chase bunu duyunca rahatlamalıymış gibi. "Sen iyi misin Harvard?"

"Lanet olası bir grup sarılmasına ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?" dedi pat diye. "Sokağa ayak basıp elimi Issız kanına bulayınca çok daha iyi olacağım. İçinizde bu gece birkaç pislik tütsülemek isteyen var mı? Yoksa burada durup düşünecek misiniz?"

Yanıt beklemedi, karanlık ve ölümcül bir amaçla yerleşkenin asansörüne yöneldi, diğerleri de onu takip ediyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elise Berlin'e olan dokuz saatlik uçuşun çoğunu uyuklayarak geçirdi. Ama Tegan uyanık kaldı. Hiçbir zaman modern yolculuk tarzını sevmemişti ve jetle yolculuk etmenin faydasını kabul etse de yerden otuz bin mil yüksekte, saatte beş yüz mil hızla, birkaç ton metalin içine sıkışmış olarak yol almak sevdiği şeyler listesinin sonundaydı.

Berlin Tegel Havaalanı'na ulaştıklarında, özel jetini alçalmaya başladığını hissederek rahatladı. Birkaç dakika sonra zarif uçağın tekerlekleri piste değdi.

İniş sırasında meydana gelen hafif çarpışma Elise'i uyandırınca, "Geldik," dedi Tegan.

Ölçülü bir biçimde gerindi, esnemesini eliyle sakladı. "Tüm bu süre boyunca uyudum mu?"

Tegan omuz silkti. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Bedenin hâlâ aldığın kana alışıyor. Normale dönmen bir ya da ıla gün alır."

Yanaklarına dün geceki beslenmeden yerleşen pembe

renk daha da koyulaştı. Tepkisini ondan saklamak istercesine yüzünü çevirdi. Küçük, oval camın gölgelemesi açtı ve dışındaki gün doğumu öncesi kent manzarasına baktı.

"Çok güzel," dedi, sesi uyku yüzünden hoş biçimde mırıltılıydı. "Hiç Berlin'e gelinemiştin. Sen?"

"Bir kere. Uzun zaman önceydi."

Elise hafifçe gülümsedi ve yine kafasını çevirdi. Aralarında geçenler hakkında konuşmamışlardı ve Tegan'ın konuyu açmaya niyeti yoktu. Yerleşkeden uzak olduğunda onun görüntüsünü, inanılmaz yumuşak dokunuşunu kafasından atamaması yeterince kötüydü. Berlin yolculuğundan vazgeçmesini ummuş, hatta onu yerleşkede bırakıp gitme planları kurmuştu.

Niye ona bakmaya gitmek ve Chase ile onu koridorda bulduğunda karışmak zorunda hissettiğini düşünmek istemiyordu. Diğer erkeğin ellerini onun üzerinde görünce, ani bir koruma dürtüsü hissetmişti. Bunun için kan bağına sorumlu tutmak hoşuna giderdi ama sorun kan bağıının tamamlanmamış olmasıydı. Elise'in kanının bir damlasını bile içmemiştii, bu yüzden ona karşı korumacı hissetmemeliydi.

Uzun yüzyıllardan beri, tenini bir zırlı gibi kaplayan genel ilgisizlik durumundan hoşnuttu, istemediği sürece lanet olası bir şey hissetmemeliydi.

Ama hissetmişti.

Elise'e yalnızca bakmak bile istenmeyen bir duygu patlaması yaratıyordu, en kötüsü de bedeninin her zerresini saran ve erkekliğini diriltten arzuydu. Kadına duyduğu isteği zorlukla kabulleniyordu. Onu, hileğini emerken boşalmamış görmek yalnızca var olan arzusunu güçlendirmişti. Şimdi onu, yıkıma yol açacak bir ihtiyaçla istiyordu.

G
GÜZ
DAVULLARI
DIANA
GABALDON

Çünkü çıplak bedenini altına alırsa onun namı Soy En kanun da alması engelleyecek hiçbir şey yoktu. Elise aniden candan bağını çevirince onu kendisine bakarken yakaladı. "Piste, yanımıza uzun siyah bir Rolls-Royce yaklaştı."

"Bu Andreas olmalı."

"Kim?"

"Andreas Reichen." Uçak durunca Tegan ayağa kalktı. "Buradaki barmakların büyük bölümünü idare ediyor. Onu, kent dışındaki malikânesinde kalacağız."

Kokpitin kapısı açıldı ve iki üniformalı pilot dışarı çıktı. Her ikisi de insandı, üst sınıftandılar ve her gün, her saat birliğin emrindeydiler. Pilotların bildiği kadarıyla, dolgun maaş çekleri karşılığında çok özel, çok zengin, gizlilik ve tam bağlılık isteyen bir kurum için çalışıyorlardı. Birçok insan için bu yeterliydi. Güvenilir olmayan azınlık ise zihinleri boşaltılarak ve sokağa atılarak ödüllendiriliyordu.

Kapıyı açıp uçağın altındaki merdivenlerin zemine inmesini bekleyen pilot, "Berlin'de size iyi eğlenceler dilerim Bay Smith," dedi. Uçaktan çıkmak için yanından geçen Elise'e saygıyla gülümsedi. "Bayan Smith," dedi kibarca. "Size hizmet etmek bir zevkti. İyi günler dilerim."

Piste takım elbiseli bir şoför siyah limuzinden çıktı ve aracın arkasında oturan yolcusu için kapıyı açtı. Tegan ve Elise son basamaktan inip arabaya doğru yürüdüğü sırada Andreas Reichen da arabadan atladı.

Tegan'ın tanıdığı çapkından çok, zengin bir yönetici gibi görünüyordu, özel dikilmiş paltosunun altındaki gri gömleğinde ve siyah pantolonunda tek kırışık yoktu. Yal-

nızca koyu renk saçları zevk düşkünü yanını açığa vuruyordu. Saçları uzun ve açıktı, kaldırımından yükselen soğuk rüzgârlarda kestane rengi dalgalar uçuşuyordu.

"Hoş geldiniz arkadaşlar," dedi, aksanlı bariton sesi Tegan'ın anımsadığı kadar yoğun ve kültürlüydü. Tegan onu son gördüğünden bu yana geçen on yıllarda vampir pek değişmemişti; yalnızca kendisine gurur veren film yıldızı görünüşü değil, kadın güzelliğine karşı açık beğenisi de.

"Andreas Reichen," dedi tatlı bir sesle elini Elise'e uzatarak.

"Elise Chase. Sizinle tanıştığıma çok sevindim."

Elise elini uzattığında, Reichen sık bir jestle parmaklarını yakaladı ve dudaklarına götürerek masumca öptü, kâğıt Elise'in ellerine eğilmişti. "Büyüleyici. Sizi bölgede ağırlamaktan onur duyacağım."

Elise utangaç bir tavırla gülümsedi. "Teşekkür ederim Bay Reichen."

Alman, Elise'in resmiyetinden incinmiş gibi suratını astı. "Bana Andreas deyin, lütfen."

"Elbette. Eğer siz de bana Elise derseniz."

"Onur duyarım Elise." Tegan'a dönmesi bir an sürdü.

"Seni yeniden görmek çok güzel dostum ve bunun öncekinden daha iyi koşullar altında olması daha da güzel."

"Bu belli değil," dedi Tegan, tatsız tavrının sohbetin tadını kaçırmamasını önemsemeyerek. "Enstitü ziyaretiyle ilgili her şey hâlâ yolunda mı?"

"Evet, her şey ayarlandı." Reichen bekleyen aracı işaret etti. "Yola koyulalım mı? Klaus bavullarınızı halledecektir."

"Hepsi bu," dedi Tegan, savaş aletlerini ve birkaç fazla-

dan silbini barındıran siyah, deri karp çantasını kaldırdı. "Burada birkaç günden fazla kalmayacağız. Issız Odolf'un ihtiyacımız olanı almak çok uzun süremez."

Yanıt olarak gülümseğinde Reichen'in yanaklarında iki gamze ortaya çıktı. "Tamamen işle ilgili olmayan beni şaşırtmadı Tegan ama ya bayan?"

Elise kafasını salladı. "Bu yolculuk aniden gelişti, hazırlanmaya pek zamanım olmadı..."

"Önemli değil," dedi Reichen. "Hallederim. Ku'damın'daki çeşitli tasarım evlerinde hesabım var. Arabanın arar ve her ikinize de birkaç kıyafet getiriremlerini sağlarım."

Telefonu açtı ve linuzine binmeden konuşmaya başladı. Tegan, tüm Soyluların Avrupa'da yaşadığı eski zamanlardan bir parça Almanca biliyordu; Reichen'in Elise'in narin bedeninin tahmini ölçülerinde bir dizi pahalı giysi ve ayakkabı sipariş ettiğini anlamıştı.

Başka bir mağazayı arayıp erkek terzisine bir saat içinde gelmesini söyleyince Tegan ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Ne haltlar dönüyor Reichen?"

"Bir resepsiyon elbette. Bu akşam malikânede ev sahipliği yapacağım. Berlin Barınağı'nda çok sık bu denli saygın konuklarımız olmuyor. Birimde özel olarak size uygun bir karşılama düzenlemek için ısrar eden kişiler var."

"Eminim." Tegan kaşlarını çatı. "Bir grup barınak bürokratinin önünde smokinli bir maymun gibi geçit töreni yapmaya hiç niyetim yok. Alınma ama kibirli arkadaşların kışımı..."

Alman anlamlı bir şekilde, sanki Tegan'a yanlarında bir bayanın olduğunu ve diline dikkat etmesini hatırlatmak ister gibi boğazını temizledi. Kibirli barınak bilnişi ve onun

kusursuz davranışları. Tegan'ın eski ve körelmiş bir yanı. Elise'in içinde büyüdüğü topluluk hakkında söylediği şeyleri duymasının gerekmediğini biliyordu. O dünyanın bir parçası olduğu zamanların üzerinden çok geçmemişti; eğer eşi ve oğlu olmeseydi hâlâ o dünyaya ait olacaktı.

Reichen gülümsedi. Tegan düşüncelerinin kalamını basıncı bir kaşı yukarı kalktı. Ama koyu gözlerinin içinde, ılgılı aile terbiyesiyle pek ilgisi olmayan bir tatmin parıltısı alevlendi. Halinde neşeli, alaycı bir eğlence vardı.

"Aslında Tegan, resepsiyon sevimli arkadaşın için düzenlendi. Belki de Quentin Chase'in Amerika ve diğer ülkelerde birimin en saygın kişilerinden biri olduğunu bilmiyorsun." Reichen centilmence başını Elise'e doğru eğdi. "Eski yönetici Chase'in dul eşimin istediği kadar bizimle kalması bizi onurlandırır."

Tegan, loş aracın içinde gizliden Elise'e bakarak kaşlarını çatı. Bu duruma şaşırımdan çok, boyun eğmiş görünüyordu, sanki Reichen'in gösterdiği ilgiye alışık gibiydi. Sanki her zaman böyle gösterişli bir topluluk velvelesi içinde yaşar gibiydi.

Lanet olsun.

Tüm birliği tek bir telefonla birime getirebileceğini söylerken şaka yapmıyordu. Eşimin iyi bağlantıları olduğunu biliyordu ama Elise'in kendisinin barınakta bu kadar üst konumunda olduğundan haberi yoktu.

"Misafirperverliğiniz beni mahcup ediyor Bay... Andreas," diye düzeltti ciddiyetle. "Bizi bu denli cana yakın karşıladığınız için çok teşekkür ederim."

Tegan artık ona sertçe bakıyor, Reichen'la ne kadar da kolayca diplomat rolüne büründüğünü görüyordu. Dün gece yerleşkede kendisiyle birlikteyken bu kadar terbiyeli

değildi. Hayır, onunlayken hafifineşrep ve talepkardı, ihis-
yacı olan şey için onu kullanmaya çok istekliydi.

Niye olmasındı ki?

Barınakların birliği nasıl gördüğünü biliyordu. Savaş-
erkilenen birkaç genç kuşak erkek dışında, vampir toplu-
munun çoğu birliği vahşi hayvanlarla eş tutuyordu. Bir-
liğin ölümcül İssizlarla mücadele etmek için kullandığı
yöntemlerden aksi doğrultuda hareket edip, tutsak euno-
ve rehabilitasyon yolunu izleyen birimdekiler ise birliği
aşakılayanların hasında geliyorlardı.

En üst düzey memurlardan birinin Soy Eşi olan Elise'in
Tegan'i, amacına ulaşmak için kullanılan bir araçtan farklı
bir şey olarak görmesi pek akla yatkın değildi.

Onun kendisinden kan almasına izin vermek Tegan'i
tenini yalayan gün ortası güneşi gibi yakmıştı. Kadını - bir
parça bile olsa - arzuluyor olduğu gerçeği onda, arabadan
atlayıp gün doğana kadar koşma isteği yaratıyordu.

Evet, onu şimdi bu kadar net görüyor olması iyiydi. Bu
dışıyla daha aptalca bir şeylerin olmasına izin vermeden
önce.

ON ALTINCI BÖLÜM

Elise elbisenin parlak ipeğine elini sürdü. Andreas
Reichen'in Elise'in seçmesi için getirilmelerini sabahın
erken saatlerinde ayarladığı onlarca kıyafetten biri olan
kolsuz gece elbisesi nefes kesiciydi. Akşamki resepsiyona
gitmek zorunda olmamayı dileyerek en az dikkat çekici
renge olan, en sade elbiseyi seçti.

Tüm gün ona kraliçe gibi davranmışlardı ve huzur için-
de biraz uyuduktan sonra bile, göl kıyısındaki malikânenin
büyük halo salonunda bekleyen topluluğa karışmak için
pek de uygun bir ruh halinde değildi. Ama Quentin'in
kolunda geçen yıllar ona Chase ailesinin bir üyesinden
ne beklendiğini öğretmişti; önce görev. Bu Quentin'in,
Elise'in de benimsemeyi öğrendiği yeminiydi. Bu yüzden,
misafir odasındaki duşta hızla yıkandıktan sonra çivit ma-
visi elbiseyi giydi, mücevherlerle süslenmiş ayakkabıları
ayağına geçirdi, sonra kısa saçlarına şekil verdi ve rolünü
oynamaya hazır bir şekilde odasından dışarı çıktı.

Bölgelelerinde bundan çok daha uzun zamandır mevcuttu. "O zamanlar her şey sizin için çok farklı olmalı." Reichen o günleri anımsar gibi homurdandı. "Her şey farklıydı, evet. Barınaklar şimdiki kadar güvenli değildi. Elektrikli teller, hareket sensörleri ya da içeri girenleri haberdar eden kameralar yoktu. Normal olarak, İssızlarla solumunuz, tek tük olaylar şeklindeydi; Susuzluğa yenik düşmüş ve yakalamp kapatılmadan önce insan toplumuna biraz zarar vermiş bir ya da iki zayıf iradeli vampir. Ama bu farklıydı. Bu İssızlar insanlara olduğu kadar Soylulara da saldırıyordu. Avlanmak için bir araya gelmişlerdi, bunu spor olarak yapıyorlardı sanırım. Barınaklara sızmayı başarıyorlardı. İlk gecemin sonunda birçok kadına tecavüz etmiş ve onları öldürmüş, birçok Soylu erkeğini de katletmişlerdi.

Elise, böyle bir şiddet döneminde, bölgede oturanların yüreğine salınan korkuyu düşünerek irkildi. "Tegan size yardım mı etti?"

"Görünen o ki Grimewald'a girip, topluluğumdan yararlı bir barınak erkeğiyle karşılaştığında kırdı dolaşıyor. Tegan olanları öğrenince yardım önerisiyle kapını açtı. Ona istediği kadar para vermeyi önerdik elbette ama karşılığında para kabul etmedi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama o İssızların hepsini avladı ve öldürdü."

"Kaç tane vardı?" Reichen'in yüzü huşu içindeydi. "On altı hastalıklı yabancı."

"Tanrım," diye fısıldadı Elise şaşkınlık içinde. "Ne kadar çok..."

"Eğer yıllar önce Tegan gelmeseydi, bugün gördüğünüz Berlin Barınağı yeryüzünden silinmiş olabilirdi. On

altı İssızın tümünü izledi ve tek başına öldürdü, sonra da yoluna gitti. Uzun yıllar boyunca, birliğin kalan az sayıdaki üyesiyle Boston'a yerleştiğini duyana kadar ondan haber almadım."

Elise'in duydukları hakkında söyleyeceği tek kelime yoktu. Bir yanı Reichen'in Tegan'ın kahramanlıklarıyla ilgili anlatıklarından etkilenmişti, bir yanıysa onu türeten bir korkuya kapılmıştı. Tegan'ın yetenekli – son derece ölümcül – bir savaşçı olduğunu biliyordu ama uygulayabileceği şiddet hakkında aslında bir fikri yoktu.

Ve geçen gece onu zorladığı şeyi düşünmek... Onu kendisiyle bir kan bağı kurması için kışkırtmıştı. Nasıl da omurunu kırmıştı ama yine de bir mucize sonucu. Tegan – kendisini kullandığı için onu hor görmeye hakkı olduğu halde – kendisine saldırmamıştı.

Yüce Tanrım.

Eğer birlik hakkında anlatılan tüm o korkunç şeyler gerçekten uzak olmasaydı, büyük olasılıkla şu an burada duruyor olmazdı. Dizlerinin kendisini taşımadığını hissetti. Şakaklarındaki uğultu artıyor, kulaklarının etrafında uçan bir sinek sürüsü gibi onu rahatsız ediyordu.

"Andreas sanırım... şimdi gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

"Elbette." Reichen ona kolunu uzattı. Elise memnuniyetle kabul etti. "Gel, seni toplulukla tanıştırayım ve rahat etmeni sağlayayım."

Tegan konağın üst katından aşağıya inmek için onların girmesini bekledi. Kolayca oymalı maun korkuluktan üç kat aşağıdaki mermer girişe atlayabileceği halde merdivenleri kullandı.

Geceyi bekleyip gün boyu konağa tıkalı kaldıktan sonra, kan ve ısız avı için yola çıkıncıkken Elise'in sesi onu merdivenlerde durdurdu. Dikkatle etrafına bakarken Reichen'in tüm cazibesıyla ona yaklaşıp tanıştıklarından bu yana ikinci kere elini öptüğünü gördü. Elise'in muhteşem gözükme gününü söylüyordu ve Tanrı biliyor ya haklıydı.

Giydiği çivit mavisi elbise narin hatlarını, tam da olması gerektiği gibi sarımsı; çapraz ipek katlar ve dökümlü ince etek içinde bir sanat harikası gibiydi. Çıplak omuzları ve kısa saçları, Tegan'in gözlerini bir deniz feneri gibi üzerine çeken boynunun zarif hatlarını vurguluyordu. Nabızı kulağının altında delice atıyordu, her anış. Elise gözden kaybolduktan sonra bile, Tegan'in damarlarında yankılanıyordu.

Lanet olsun, beslenmeliydi.

Ne kadar kısa zamanda olursa o kadar iyi.

Savaş kıyafetleri içindeki Tegan, mekândan defolup gitmek için acele ederek konağın ön kapısına yöneldi. Balo salonunun sonuna dek açılmış cam kapısının yanından, yaylı sazlar dörtlüsünün uğultusunu ve resepsiyondan gelen konuşma seslerini duymazdan gelerek geçti.

Kendisini konukların kalabalığına götüren kibar Alman'ın kolundaki Elise'in görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştı. Çok zarif ve içine girdiği parıltılı kalabalığın içinde çok asil görünüyordu, barınağın seçkinliğine çok yaklaşıyordu.

Bu onun dünyasıydı; onu bu dünyanın içinde gördükten sonra yanılıyor olmazdı. O buraya aitti ve kendi yeri, elleri düşmanlarının kanına bulanmış sokaklardı.

Evet, diye düşündü içinde büyüyen bir öfke hissederek. Buradan başka her yere aitti.

Reichen'in kolunda balo salonuna giren Elise, kimisini sevmiye Quentin'le katıldığı etkinliklerden tanıdığı etli ya da daha fazla kişiden oluşan bir kalabalıkla karşılaştı. İçine girdiği andan başlayarak, tüm gözler ona odaklanmıştı. Konuşmalar durmuş, kafalar çevrilmişti. Odanın diğer ucunda çalan sazlar dörtlüsü, Andreas Reichen Elise'i diğer luluğa sumarken bir fısıltıya dönüştü.

Reichen onu herkesle ayrı ayrı tanıştıyordu; servetini, letici adlar ve yüzler geçidi sonunda beyininde bulanıklaştırmaya başladı. Quentin'in ölümü için sunulan bulantıklaştırmaları kabul etti ve azımsanmayacak bir gururla bölge birimin temsilcilerinin saygıncı eşi ile ilgili anlatımlarını dinledi. Birçok kişi Berlin'deki işini sordu ama elinden geldiğince kurnazca sorulardan sıyrıldı. Böylesi bir topluluğun içinde birliğin işlerini sıyrıldı. Böylesi bir topluluğa ve savaşçılarla ilişkisini, onlarla başta nasıl tanıştığını açıklamadan anlatabilmek olanaksızdı.

Bu politik barınak erkekleri, yalnızca birkaç gün önce Boston sokaklarında köle avladığını öğrenseler nasıl da şaşkına dönerlerdi?

İçindeki isyankâr yan, gerçeği, yalnızca tutucu sivillerin hayrete düşmesini izlemek için, pat diye söyleyivermeyi istiyordu. Bunun yerine Reichen'in salona girdikten hemen sonra kendisi için getirdiği şarabı yudumladı, yaklaşık on beş dakikadır kulağının dibinde konuşan birim ajanına pek de dikkatini vermiyordu.

Kartal gagası burnuyla kendisine ukalaca bakan etkileyici sarışın vanupir, birime yaşamının çoğunda nasıl hizmet ettiğini Elise'e anlatarak onu etkileme konusunda pek istekliydi; yüz yılı aşkın zamana yayılan, kendini yitirmiş ve sanki Elise'e her ayrıntısıyla anlatmak zorunda olduğu

savaş öyküleri. Elise kafasını sallamaya devam etti ve kade-
hin dibini görmesinin ne kadar süreceğini merak ederek
uygun zamanlarda gülümsedi.
Kahteli Fransız şarabının son damlalarını yudumlamak
yaklaşık üç saniye sürecek, diye karar verdi.

"Hizmetiniz övgüye değer Ayın Waldemar," dedi, ken-
dini sohbetten uzaklaştırmaya başlamıştı bile. "Bana izin
verir misiniz hürten? Sanırım şarap biraz çarptı."

Kibirli ayın hızla, Elise'in henüz Tiergarten'de bir is-
sizli kaygısından sonra kendisine yirmi dikis atıldığı olayı
bilmediğini söyledi ama Elise kibarca gülümseyerek kala-
balığın içine sızıldı.

Parfüm kokulu, ipeklere bezeli kalıbahğın içinde bir
dışının eli kendisinininkine uzandı. "Elise? Tanrım, seni
görmek ne güzel!"

Kendisini sıkı, sıcak bir kucaklamanın içinde buldu.
Geri çekildiğinde, eski, yakın bir arkadaşın yüzünü görme-
nin hazzını yaşadı. "Anna, merhaba. İyi gözüküyorsun."

"Öyleyim. Ve sen... Son görüşmemizden bu yana ne
kadar zaman geçti? Oğlanlar çok küçüktü o zamanlar. Bir
araya geldiğimizde altı yaşında mıydılar?"

"Yedi," dedi Elise, bir anda anılar su yüzüne çıktı. Cam-
den ve Anna'nın oğlu Tomas çabuk arkadaş olmuş, birim
Anna'nın eşini denizaşırı bir göreve atamadan önce koca
bir yazı birlikte geçirmişlerdi.

"Zamanın böyle hızlı geçtiğine inanamıyorum," dedi
diğer Soy Eşi Elise'in elini avcuna alarak. "Quentin'e olan-
ları duyduk. Kaybın için çok üzgünüm."

Elise gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim. Zor bir
dönemdi. Elimden geldigince onsuz yaşama alışmaya ça-
lışıyorum."

"Zavallı Camden. Bu yaşlarda babasını kaybetmenin
onun için ne kadar zor olduğunu yalnızca tahmin edebili-
yorum. Nasıl atlattı? Semile Berlin'e geldi mi? Tomas'ın
onu görmek için delireceğine eminim."

İyi niyetli soruları duyunca Elise'in tüm kanı çekildi
sanki. Yakın zamandaki kaybının acısı lâlâ tazeydi. Oyle
tazeydi ki konuşabilmek için kendisini zorladı. Oyle
den... burada değil. Birkaç ay önce Boston'da bir şey oldu.
O... bir belaya ulaştı ve..." Bir nefes alıp içimeleri zorla-
dı. "Camden öldürüldü."

Anna şaşkınlıktan beynbeyaz oldu. "Ahh! Elise beni af-
fet. Bilmiyordum..."

"Bilmediğini biliyorum. Sorun değil. Camden'in ölü-
mü çok ani oldu ve pek çok kişi bilmiyor."

"Ahli, sevgili arkadaşım. Çok fazla trajedi yaşadın, değil
mi? Tanıdığım en güçlü kadın olmalısın. Bu kadar kısa za-
manda bu kadar kayıp... bu beni yıkardı, eminim. Sanırım
yok olur giderdim."

Elise de yok olabilirdi. Tanrı biliyor, bunu başta çok is-
temişti. Ama öfke, onu ilk zamanlar çektiği acıdan kurtar-
mıştı.

İntikam ona devanı edecek güç vermişti.
Kendisine canını yakacak bir acımayla bakan arkada-
şına, "Yaşamak için ne yapman gerekiyorsa yapıyorsun,"
dediğini fark etti Elise. "Yalnızca... neye mal olursa olsun
yaşıyorsun."

"Elbette," diye yanıtladı Anna. Gülümsedi ama bu, ko-
nuşmanın gidişatından duyduğu rahatsızlığı pek de sakla-
yamayan titrek bir çabaydı. "Kentte ne kadar kalacaksın?
Eğer zamanın varsa sana etrafı gezdirebilirim. Güzel park-
larımız ve müzelerimiz..."

"Olabilir" Elise, sanki boşaldığını yeni fark etmiş gibi kadehine baktı. "Bana izin verir misin? Sanırım biraz yürüyecek ve içimi tazeleyeceğim."

"Elbette," dedi Anna, gözleri hâlâ şefkatle yumuşaktı. "Seni görmek güzeldi Elise, gerçekten."

Elise arkadaşının elini nezaketle sıkı. "Seni görmek de."

Yürümeye başlamıştı ki konuşma uğultusu kesildi. Buna sebep olan görmek için zorlukla döndü; rahatsızlığı kemiklerinde hissediyor ve sıcak bir farkındalığın yarattığı karıncalanma göğsüne yerleşiyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Elise'in birkaç adım ötesinde olan Ajan Waldemar. O ve arkadaşlarının çoğu, ağzları açık, belirgin bir küğümsemeyle halo salonunu girişine bakıyorlardı. "En azından böyle bir toplantıya uygun giyinecek kadar nezaket sahibi olabilir. Aşağılık yahaniler, hepsi aynı."

Elise başını çevirdi ve kalabalığa yönelmiş olan Tegan'ı gördü. Ürkütücü bir görünüşü vardı; tamamen savaş giysilerine bürünmüştü, her yanında silahlar görünüyordu. Uzun, kumral saçları başına ve deriye bürünmüş geniş omuzlarına vahşice dökülüyordu. Kalabalığa öylesine göz atan yeşil bakışlarında ölümcül bir sertlik vardı.

Bu şımartılmış sivillerin gözüne bir kâbus gibi göründüğünü biliyor olmalıydı ama ortalarına doğru ilerlerken kendisine bakmaya cüret eden kişileri yalnızca küçümsüyordu.

"Şu yontulmamış birinci nesil barbarına da bakın," diye kıkırdadı Waldemar, birimden olan arkadaşlarının çoğu sırıyordu. "Genç kuşaklar birliğin şiddet dolu yöntemlerinden - özellikle de geçen yaz Boston'daki minik gösteri-

den sonra - etkileniyor olabilirler ama savaşçıların gerçekten ne olduğunu görmek için buna iyice bakmaları gerekir. Amaclarını gereğinden uzun yaşatan medeniyet yoksonu sokak seraserileri."

Grup kıkırdadı, ipek smokinlerinin içinde öyle kahır-lıydılar ki üzerlerinden ekşi bir rüzgâr gibi küstahlık akıyordu.

Elise barınak erkeklerinin Tegan'a bakış tarzından nefret ediyordu. Ve vicdanının küçük, utanmış bir köşesi kendisinin de bir zamanlar aynı şeyden dolayı suçlu olduğunu biliyordu. Neredeyse bebeklikten başlayarak bir birim ailesinde büyümüştü; birliğin tanrı olarak bu adamın iddia ettiği gibi olduğuna inanması öğretilmişti.

Ve iş Tegan'a gelince Elise, birlik içindekiler arasında en adaletsizce yargıladığının o olduğunu kabul etmeliydi.

"Söyleyin bana Ajan Waldemar," dedi Elise dosdoğru Soylu erkeğinin önüne dikilip onun şaşkın ifadesine gözlerini dikerek. "Uzun zamandır Berlin Barınağı'nda mı yaşıyorsunuz?"

Gururla çenesini kaldırdı. "Yüz otuz iki yıldır sevgili bayan. Söylediğim gibi, bu yılların çoğu birime hizmetle geçti. Neden sordunuz?"

"Çünkü bana öyle geliyor ki siz ve arkadaşlarımız eğlenceli partilerde takılır, birbirinizin sırtını okşar ve birliği modası geçmiş diye aşağılarken, savaşçılar sokakta her gece kendilerini, birkaç yüzyıl önce sorunlarını çözdükleri için kendilerine teşekkür etme zahmetine bile girmeyen bir ulusu korumak için tehlikeye atıyorlar."

Waldemar bembeyaz kesildi ama ardından sarı saçları tehlikeli bir biçimde çatıldı. "Quentin Chase'in dedusunuz, bu yüzden nazik olacağım ve sizi bu seraserilerin ne

kadar acımasız olabileceğini anlatarak sıkımsıyordu. Ama
sizi temin ederim bayan, onlar, her biri, ruhsuz katillerdir. Ama
Orellikle de bu" dedi alçak sesle. "Eğer canı isterse siz
uyurken boğazınızı keseriz, söylediklerime güvenebilirsiniz."

Elise, Tegan'ın yaklaştığını biliyordu. Damarları yanı-
yor, şakakları uğulduyordu. Ama öfkelenmişti ve öfkesi
her saniye daha da artıyordu. "Boyle rahatça saldırdığınız
bu savaşçı, bu gece burada olmanızı sağlayan kişi."
"Gerçekten mi?" açık bir kuşkuyla, dalga geçti.
"Tarihsel hatıra bu bölgede, iki yüzyıl önce barınmağınza

saldıran ve vatandaşlarımızın çoğunu öldüren Issız çetesi.
ni unutacak kadar zayıf mı? Issızları avlayan bu savaşı, çetesi.
Tek başına topluluğunuzu kurtardı ve karşılığında hiçbir
şey istemedi. Ona bir parça saygı göstermenin yersiz ol-
madığını düşünüyorum."

Elise sert eleştirisini bitirip tepkilerini bekledi, barınak
erkeklerinin hiçbirisi ağzını açmadı. Elise'in arkasına bakı-
yorlardı. Ajan Waldemar hepsinden çok solgunlaşmıştı.
Grupun tümü adeta küşölürken Elise döndü ve kendisi-
ni Tegan'dan birkaç santim uzakta buldu. Ona bakıyor ve
daha önce hiç görmediği kadar kızgın görünüyordu.
"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tegan resepsiyona gitmenin bir hata olduğunu biliyor-
du. Malikânenen yürüyerek yarım kilometre uzaklaşmış-
tı ki kendisinden çok daha iyi olduklarını sanan barınak
sersemlerine kendisini göstermeye yönelik ani bir istekle
doldu.

Ya da belki ilk tanıştıklarından bu yana başını döndüren
kadına kendisini göstermek istemişti. İçinde mazoşist bir
yan hakkını savunmak istiyordu, varlığının – minik, hoş
partilerine savaş için giyinmiş bir halde geldiğini gören di-
ğerleri gibi – Elise'i de şaşkına düşürmesini beklese de.

Asla beklemediği şey ise Elise'in, sanki bir grup sını-
cı varmış gibi, kendisini savunmasını duymaktı. En son ne
zaman kendisini aşağılanmış hissettiğini anımsamıyordu
ama şu an bunu hissediyordu; Elise'le ikisi yüz yüze kal-
mış, diğerleri ürkererek çekilmişti.

Acıklama yapmamı bekleyen Tegan'ı görmezden ge-
lerek, "Ömrü dolurum," dedi Elise. Konuşmasını beklemes-
ten uzaklaşmaya başladı. Tegan gözleriyle boğ kadehini bu-
zemetçinin tepesine bırakan ve malikânenin göle bakan
camlı kapısına yönelen Elise'yi izleyerek, orada kalakaldı.
Elise dışarı çıkınca bir küfür savurdu ve peşinden gitti.
Tegan ona yengüünde göle uzanan yolun yarısını gitti.
rümügü, doming çimenler yüksek topuklarının altında
çatıyordu.

Tegan kolunu kavradı ve durması için çekti. "Bana ora-
da olanların ne anlama geldiğini açıklamak ister misin?"
Omzunu silkti Elise. "Duyduklarım hoşuma gitmedi.
Bu, senin deyimimle 'kibirli', kendini bir halt sanan gitmedi.
lar yamıyordu ve bunu duymaları gerekiyordu."

Tegan serçe nefes aldı, serçe... uçuşurucu havada bu-
lutlar yarattı. "Bana bak, kimse'nin beni savunmasına ihtı-
yacım yok... özellikle de böylesi sersemlelere karşı. Kendi
savaşımı kendim veririm. Bir dahaki sefere benim için en-
dişçenme."

Karanlıkta ona bakan gözleri kısıldı. "Kimseden en ufak bir iyilik kabul edemezsin, değil mi Tegan?"

"Hırladığım kadarıyla kendi başıma gayet iyim."

Elise ona güldü. Güzel kafasını geriye attı ve gerçekten yüzüne karşı güldü. "İnanılmazsın! Bir ordu dolusu Issızla dişelenmesinden ölümüne korkuyorsun. Ya da daha kötü-
sü, başka biri için endişelenmekten..."

"Benimle ilgili ilk bilinmesi gereken şeyi bilmiyor-
sun."

"Bilen var mı?" Kolunu hafifçe tutan elinden sıyrıldı. Ay ışığında yüzü sert görünüyordu, yumuşak hatları gerildi.

an yalnz kalmak istiyorum."

...Tegari, çivi... mavi... eteklerini... solgun... bileklerini... taze...
...karanlık göle... doğru yürüyün... Elise'e... bakrı... Sahil... seridi...
...kollarını... bedenine... dolanmıştı...
...Tegari... istediği... şeyi...

İstediği şeyi yapmayı düşünmüştü; arkasını dönüp
onu yalnız bırakmayı. Ama sinirlenmişti ve Elise'in bu
sözsel bir tokat alıp, sonra da yürümeye

Onu, kendisinin neler yaşadığını ve nasıl hissedebileceğini bilebileceğini düşündüğü için azarlamaya hazırlandı ama yaklaştığında onun titredığını gördü. Yalnızca soğuktan ürpermiyordu, gerçekten sallanıyordu.

"Elise..."

Kafasını salladı ve topuklarının üzerinde dönerek on-
dan uzaklaştı. "Sana git dedim!"
Tegan dosdoğru peşinden gitti.

Tegan dosdoğru peşinden gitti, insan gözlerinin yakalayamayacağı kadar hızlıydı. Önünde durup yolunu kesti. Solgun, yaş dolu gözleri kalktı ve Tegan etrafından dolanmadan önce genişledi. Tek bir adım bile atmadı. Tegan uzandı, parmakları Elise'in çıplak, titreyen omuzlarını kavradı.

Elleri bağlantı kurduğu anda Elise'in ızdırabı ona aktı. Hissettiği, Tegan'ın onu sürüklediği öfkeden daha iç karartıcı bir şeydi. Tegan parmaklarının arasından süzülen duyguları, kaybın soğuk ağrısını hissedebiliyordu. Tazeydi, tam iyileşmeden tekrar açılmış bir yara gibiydi.

"Orada ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi, sesi hüzünden ağırla-
mı. "Gececek, değil mi?"
Dairesinde Elise'e, yasını aldırışsızca görmezden gele-
rek söylediği sözlerin aynı. Bu sözleri şimdi Tegan'a geri
tirlatıyordu, parlayan lavanta gözleri iyi bir şeyler söyle-
mesi ya da onu avutması için Tegan'ı cesaretlendiriyordu.
Ona avutmak istiyordu. Bunu fark etmek, tam çenesi-
ne men bir yumruk gibi onu sarstı. Onu acı içinde görmek
istemiyordu.

İstedigi... Tanrım, konu bu kadın olunca ne istediğini
bilmiyordu.

"Neler yaşadığını biliyorum," dedi sessizce. "Birimi
kaybetmenin ne olduğunu bilirim Elise. Bunu ben de ya-
şadım."

Alah, kahretsin.

Ne yapıyordu? İçinde geçmişte kalan bir yan, sözcükler
dudaklarından döküldüğü anda savunmaya geçti. Üzücü
öyküsünü yüzyıllardır ortaya dökmemişti. Uzun zaman-
dır uyuyan bir devi dürtüklediğini biliyordu ama geri dön-
mek için çok geçti.

Elise'in ifadesi hüzünden yumuşak bir şaşkınlığa dön-
dü. Kabul etmeye hazır olduğuna emin olmadığı bir şef-
kat. "Kimi kaybettin Tegan?"

Tegan kafasının içinde binlerce kere yeniden yaşadığı
geceyi düşünerek bakışlarını ayın ışığıyla parlayan göle
ve yolun karşısındaki ışıklara çevirdi. Beş yüzyıldan uzun
zamandır düşündüğü alternatif senaryolar – yapabileceği
binlerce şey, farklı yapmış olması gereken binlerce şey –
ama sonuç asla değişmiyordu. "Adı Sorch'a'ydı. Çok uzun
zaman önce, birlik yeni kurulmuşken Soy Eşimdi. Bir gece
ben devriyedeiken İssızlarca kaçırıldı."

"Tegan," diye fısıldadı Elise. "Ona... zarar verdiler
mi?"

"Oldu," diye gerçeği yalnızca ortaya koydu.
Elise'in korkunç ayrıntıları – omi ele geçirenlerin onu
nasıl geri gönderdiklerini, tecavüz edip işkence uyguladık-
larını, nasıl bir zamanlar olduğu kadının hayaleti olarak
geri geldiğini – bilmek isteyeceğini düşünmüyordu. Tanrı
biliyor ya, Sorch'a canlı – ama yalnızca yarı canlı, kanı ve
insanlığı emilmiş olarak – geri geldiğinde onu dağılayan
suçluluk duygusundan ve öfkeden söz etmek istemiyordu.
Tam da korktuğu gibi, Tegan'a bir köle olarak geri gelmiş-

ti. Soy Eşini kaçırtıp dönüşünü izleyen karanlık günler-
de Tegan aklını kaçırmış, kontrolünü tamamen yitirmişti.
Susuzluğa yakalanmış ve bir İssız dönüşmenin sınırına
gelmişti.

Boşu boşuna.

Ölüm Sorch'a'yı almaya geldiğinde, bu bir lütf olmuş-

tu. "Onu geri getiremem ve olanları değiştiremem."

"Hayır," dedi Elise yavaşça. "Bunu yapamayız. Ama
farklı yapmayı dilediğimiz her şey için kendimizi suçla-
maktan vazgeçmemiz ne kadar zaman alacak?"

Tegan ona döndü, böyle bir duygusal ortaklığa alışık
değildi. Ama gözlerinde gördüğü pişmanlık içindeki buz-
ları bir parça eritti. "Onu yozlaştıran uyuşturucuyu oğluna
sen vermedin Elise. Onu sınıra sen itmedin."

"İtmedim mi? Onu koruduğumu sanıyordum ama onu
hep çok sıkıyordum. İsyan etti. Bir erkek olmak istiyordu
– bir erkekti – ama çocuğumu kaybetmeye dayanamaz-

dim, içinde kalan tek şeydi. Onu yakınlaştırmaya çalışı-
ca daha da uzaklaştı.

"Her çocuk bunu yaşar. Bu, onun ölümüne neden ol-
duğün anlamına gelmez..."

"Onu gördüğüm son gece tartıştık," dedi Elise pat diye.
"Camden bir tür partiye gitmek istiyordu; sanırım âlem
dediği bir şey. Zaten kaybolan birkaç barınak delikanlısı
vardı, ben de ona bir şey olmasından endişelendim. Gi-
mesini yasakladım. Ona, eğer giderse eve dönmemesini
söyledim. Boş bir tehditti. Öyle demek istememiştım..."

"Tanrım," diye mırıldandı Tegan. "Hepimiz pişman ol-
duğumuz şeyler söyleriz Elise. Sen yalnızca onun güvende
olmasını istiyordun."

"Ama bunun yerine onu öldürdüm."

"Hayır. Susuzluk onu öldürdü. Marek ve Kızıl'ı yarat-
ması için tuttuğu insan öldürdü oğlunu. Sen değil."

Elise kollarını vücuduna doladı ve sessizce kafasını sal-
ladı. Gözlerini dolduran yaşların ani dökülüşü Tegan'ın
gözlerinden kaçmadı.

"Titriyorsun." Tegan ağır, deri paltosunu çıkardı ve Eli-
se reddedemeden üzerine attı. "Çok soğuk. Dışarıda ol-
mamalısın."

Benimle olmamalısın, diye düşündü, ona dokunmak
için böylesi baştan çıkmış bir durumdayken.

Kendisini durduramadan eli Elise'in yanına uzandı ve
güzel teninde hızla yuvarlanan yaşları sildi. Başparmağının
dudaklarına dokunmasına izin vererek yüzünü okşadı. Bi-
leğine yapışan ağzının ne tatlı olduğunu anımsamak öyle
kolaydı ki. Onu yalarken, kanından güç alırken dilinin na-
sıl da ateşli olduğunu anımsamak...

Açlık ve Tegan'ı tutuşturarak yanında kıvranan bedemi-
nin verdiği his...

Tegan kendisini şaşırtan bir şiddetle, bunu yeniden is-
tiyordu.

"Tegan, lütfen... yapma." Elise içini çekti, sanki düşün-
cekrimin gıdışatım biliyormuş gibi gözlerini kapattı. "İçim-
den gelmiyorsa bunu yapma. Eğer... bunu hissetmiyor-
sun... bana böyle dokunma."

Tegan Elise'in çenesini yukarı kaldırdı, yumuşak göz-
kapaklarını hafifçe okşayarak onu kendisine bakmaya zor-
ladı. Güzel, açık renk ametisti çerçeveleyen koyu kırpıklar
yavaşça açıldılar.

"Bak bana Elise. Ne hissettiğimi düşündüğümü soy-
le," diye mırıldandı, ardından başını eğdi ve dudaklarını
Elise'in yarı aralık dudaklarına bastırdı.

Öpücüğünün sıcaklığı Tegan'ın çenesinin soğukluğu-
nu bir alev gibi tutuşturdu. Parmaklarını ensesindeki kısa,
ipeksi saçlarda dolaştırdı ve onu kendisine çekerek dilini
dudaklarının kenarından içeri kaydırды. Elise soluğunu
tutarak dudaklarını onun için araladı, Tegan ağzının ıslak
kadifesini tadarken kollarında titriyordu.

Elleri Tegan'a dokunmak için uzanınca titremeye başla-
yan Tegan oldu; kucaklanmanın verdiği hisle donakalmış,
buna ne kadar ihtiyacı olduğunu, Elise'e ne kadar ihtiyacı
olduğunu fark ederek sarsılmıştı. Böylesi bir yakınlığa izin
vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yüzyıllar süren yal-
nızlık onu için bir rahatlık olmuştu ama bu...

Bu kadın için duyduğu arzu, şiddetiyle onu dağhyordu.
Dişetleri, büyüyen vampir dişleri yüzünden zonkluyordu.
Gözkapaklarının kapalı olmasına karşın, inslerinin Elise

182

181

180

179

178

177

176

175

174

173

172

171

170

169

168

167

166

165

164

163

162

161

160

159

158

157

156

155

154

153

152

151

150

149

148

147

146

145

144

143

142

141

140

139

138

137

136

135

134

133

132

131

130

129

128

127

126

125

124

123

122

121

120

119

118

117

116

115

114

113

112

111

110

109

108

107

106

105

104

103

102

101

100

99

98

97

96

95

94

93

92

91

90

89

88

87

86

85

84

83

82

81

80

79

78

77

76

75

74

73

72

71

70

69

68

67

66

65

64

63

62

61

60

59

58

57

56

55

54

53

52

51

50

49

48

47

46

45

44

43

42

41

40

39

38

37

36

35

34

33

32

31

30

29

28

27

26

25

24

23

22

21

20

19

18

17

16

15

14

13

12

11

10

9

8

7

6

5

4

3

2

1

0

-1

-2

-3

-4

-5

-6

-7

-8

-9

-10

-11

-12

-13

-14

-15

-16

-17

-18

-19

-20

-21

-22

-23

-24

-25

-26

-27

-28

-29

-30

-31

-32

-33

-34

-35

-36

-37

-38

-39

-40

-41

-42

-43

-44

-45

-46

-47

-48

-49

-50

-51

-52

-53

-54

-55

-56

-57

-58

-59

-60

-61

-62

-63

-64

-65

-66

-67

-68

-69

-70

-71

-72

-73

-74

-75

-76

-77

-78

-79

-80

-81

-82

-83

-84

-85

-86

-87

-88

-89

-90

-91

-92

-93

-94

-95

-96

-97

-98

-99

-100

-101

-102

-103

-104

-105

-106

-107

-108

-109

-110

-111

-112

-113

-114

-115

-116

-117

-118

-119

-120

-121

-122

-123

-124

-125

-126

-127

-128

-129

-130

-131

-132

-133

-134

-135

-136

-137

-138

-139

-140

-141

-142

-143

-144

-145

-146

-147

-148

-149

-150

-151

-152

-153

-154

-155

-156

-157

-158

-159

-160

-161

-162

-163

-164

-165

-166

-167

-168

-169

-170

-171

-172

-173

-174

-175

-176

-177

-178

-179

-180

-181

-182

-183

-184

-185

-186

-187

-188

-189

-190

-191

-192

-193

-194

-195

-196

-197

-198

-199

-200

-201

-202

-203

-204

-205

-206

-207

-208

-209

-210

-211

-212

-213

-214

-215

-216

-217

-218

-219

-220

-221

-222

-223

-224

-225

-226

-227

-228

-229

-230

-231

-232

-233

-234

-235

-236

-237

-238

-239

-240

-241

-242

-243

-244

-245

-246

-247

-248

-249

-250

-251

-252

-253

-254

-255

-256

-257

-258

-259

-260

-261

-262

-263

-264

-265

-266

-267

-268

-269

-270

-271

-272

-273

-274

-275

-276

-277

-278

-279

-280

-281

-282

-283

-284

-285

-286

-287

-288

-289

-290

-291

-292

-293

-294

-295

-296

-297

-298

-299

-300

-301

-302

-303

-304

-305

-306

-307

-308

-309

-310

-311

-312

-313

-314

-315

-316

-317

-318

-319

-320

-321

-322

-323

-324

-325

-326

-327

-328

-329

-330

-331

-332

-333

-334

-335

-336

-337

-338

-339

-340

-341

-342

-343

-344

-345

-346

-347

-348

-349

-350

-351

-352

-353

-354

-355

-356

-357

-358

-359

-360

-361

-362

-363

-364

-365

-366

-367

-368

-369

-370

-371

-372

-373

-374

-375

-376

-377

-378

-379

-380

-381

-382

-383

-384

-385

-386

-387

-388

-389

-390

-391

-392

-393

-394

-395

-396

-397

-398

-399

-400

-401

-402

-403

-404

-405

-406

-407

-408

-409

-410

-411

-412

-413

-414

-415

-416

-417

-418

-419

-420

-421

-422

-423

-424

-425

-426

-427

-428

-429

-430

-431

-432

-433

-434

-435

-436

-437

-438

-439

-440

-441

-442

-443

-444

-445

-446

-447

-448

-449

-450

-451

-452

-453

-454

-455

-456

-457

-458

-459

-460

-461

-462

-463

-464

-465

-466

-467

-468

-469

-470

-471

-472

-473

-474

-475

-476

-477

-478

-479

-480

-481

-482

-483

-484

-485

-486

-487

-488

-489

-490

-491

-492

-493

-494

-495

-496

-497

-498

-499

-500

-501

-502

-503

-504

-505

-506

-507

-508

-509

-510

-511

-512

-513

-514

-515

-516

-517

-518

-519

-520

-521

-522

-523

-524

-525

-526

-527

-528

-529

-530

-531

-532

-533

-534

-535

-536

-537

-538

-539

-540

-541

-542

-543

-544

-545

-546

-547

-548

-549

-550

-551

-552

-553

-554

-555

-556

-557

-558

-559

-560

-561

-562

-563

-564

-565

-566

-567

-568

-569

-570

-571

-572

-573

-574

-575

-576

-577

-578

-579

-580

-581

-582

-583

-584

-585

-586

-587

-588

-589

-590

-591

-592

-593

-594

-595

-596

-597

-598

-599

-600

-601

-602

-603

-604

-605

-606

-607

-608

-609

-610

-611

-612

-613

-614

-615

-616

-617

-618

-619

-620

-621

-622

-623

-624

-625

-626

-627

-628

-629

-630

-631

-632

-633

-634

-635

-636

-637

-638

-639

-640

-641

-642

-643

-644

-645

-646

-647

-648

-649

-650

-651

-652

-653

-654

-655

-656

-657

-658

-659

-660

-661

-662

-663

-664

-665

-666

-667

-668

-669

-670

-671

-672

-673

-674

-675

-676

-677

-678

-679

-680

-681

-682

-683

-684

-685

-686

-687

-688

-689

-690

-691

-692

-693

-694

-695

-696

-697

-698

-699

-700

-701

-702

-703

-704

-705

-706

-707

-708

-709

-710

-711

-712

-713

-714

-715

-716

-717

-718

-719

-720

-721

-722

-723

-724

-725

-726

-727

-728

-729

-730

-731

-732

-733

-734

-735

-736

-737

-738

-739

-740

-741

-742

-743

-744

-745

-746

-747

-748

-749

-750

-751

-752

-753

-754

-755

-756

-757

-758

-759

-760

-761

-762

-763

-764

-765

-766

-767

-768

-769

-770

-771

-772

-773

-774

-775

-776

-777

-778

-779

-780

-781

-782

-783

-784

-785

-786

-787

-788

-789

-790

-791

-792

-793

-794

-795

-796

-797

-798

-799

-800

-801

-802

-803

-804

-805

-806

-807

-808

-809

-810

-811

-812

-813

-814

-815

-816

-817

-818

-819

-820

-821

-822

-823

-824

-825

-826

-827

-828

-829

-830

-831

-832

-833

-834

-835

-836

-837

-838

-839

-840

-841

-842

-843

-844

-845

-846

-847

-848

-849

-850

-851

-852

-853

-854

-855

-856

-857

-858

-859

-860

-861

-862

-863

-864

-865

-866

-867

-868

-869

-870

-871

-872

-873

-874

-875

-876

-877

-878

-879

-880

-881

-882

-883

-884

-885

-886

-887

-888

-889

-890

-891

-892

-893

-894

-895

-896

-897

-898

-899

-900

-901

-902

-903

-904

-905

-906

-907

-908

-909

-910

-911

-912

-913

-914

-915

-916

-917

-918

-919

-920

-921

-922

-923

-924

-925

-926

-927

-928

-929

-930

-931

-932

-933

-934

-935

-936

-937

-938

-939

-940

-941

-942

-943

-944

-945

-946

-947

-948

-949

-950

-951

-952

-953

-954

-955

-956

-957

-958

-959

-960

-961

-962

-963

-964

-965

-966

-967

-968

-969

-970

-971

-972

-973

-974

-975

-976

-977

-978

-979

-980

-981

-982

-983

-984

-985

-986

-987

-988

-989

-990

-991

-992

-993

-994

-995

-996

-997

-998

-999

-1000

-1001

-1002

-1003

-1004

-1005

-1006

-1007

-1008

-1009

-1010

-1011

-1012

-1013

-1014

-1015

-1016

-1017

-1018

-1019

-1020

-1021

-1022

-1023

-1024

-1025

-1026

-1027

-1028

-1029

-1030

-1031

-1032

-1033

-1034

-1035

-1036

-1037

-1038

-1039

-1040

-1041

-1042

-1043

-1044

-1045

-1046

-1047

-1048

-1049

-1050

-1051

-1052

-1053

-1054

-1055

-1056

-1057

-1058

-1059

-1060

-1061

-1062

-1063

-1064

-1065

-1066

-1067

-1068

-1069

-1070

-1071

-1072

-1073

-1074

-1075

-1076

-1077

-1078

-1079

-1080

-1081

-1082

-1083

-1084

-1085

-1086

-1087

-1088

-1089

-1090

-1091

-1092

-1093

-1094

-1095

-1096

-1097

-1098

-1099

-1100

-1101

-1102

-1103

-1104

-1105

-1106

-1107

-1108

-1109

-1110

-1111

-1112

-1113

-1114

-1115

-1116

-1117

-1118

-1119

-1120

-1121

-1122

-1123

-1124

-1125

-1126

-1127

-1128

-1129

-1130

-1131

-1132

-1133

-1134

-1135

-1136

-1137

-1138

-1139

-1140

-1141

-1142

-1143

-1144

-1145

-1146

-1147

-1148

-1149

-1150

-1151

-1152

-1153

-1154

-1155

-1156

-1157

-1158

-1159

-1160

-1161

-1162

-1163

-1164

-1165

-1166

-1167

-1168

-1169

-1170

-1171

-1172

-1173

-1174

-1175

-1176

-1177

-1178

-1179

-1180

-1181

-1182

-1183

-1184

-1185

-1186

-1187

-1188

-1189

-1190

-1191

-1192

-1193

-1194

-1195

-1196

-1197

-1198

-1199

-1200

-1201

-1202

-1203

-1204

-1205

-1206

-1207

-1208

-1209

-1210

-1211

-1212

-1213

-1214

-1215

-1216

-1217

-1218

-1219

-1220

-1221

-1222

-1223

-1224

-1225

-1226

-1227

-1228

-1229

-1230

-1231

-1232

-1233

-1234

-1235

-1236

-1237

-1238

-1239

-1240

-1241

-1242

-1243

-1244

-1245

-1246

-1247

-1248

-1249

-1250

-1251

-1252

-1253

-1254

-1255

-1256

-1257

-1258

-1259

-1260

-1261

-1262

-1263

-1264

-1265

-1266

-1267

-1268

-1269

-1270

-1271

-1272

-1273

-1274

-1275

-1276

-1277

-1278

-1279

-1280

-1281

-1282

-1283

-1284

-1285

-1286

-1287

-1288

-1289

-1290

-1291

-1292

-1293

-1294

-1295

-1296

-1297

-1298

-1299

-1300

-1301

-1302

-1303

-1304

-1305

-1306

-1307

-1308

-1309

-1310

-1311

-1312

-1313

-1314

-1315

-1316

-1317

-1318

-1319

-1320

-1321

-1322

-1323

-1324

-1325

-1326

-1327

-1328

-1329

-1330

-1331

-1332

-1333

-1334

-1335

-1336

-1337

-1338

-1339

-1340

-1341

-1342

-1343

-1344

-1345

-1346

Omuz sıkta. "Çişlik amak için bir neden daha bana sorarsan."

Elise ırınca için çekti, nefesi soğuk havada bulurta- sıyordu. Tegan'a bir kez daha bakmak için döndüğünde, m. lavanta gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Bu gece oraya geri dönmem. Burada beklemele kalır mısın Tegan... yalnızca biraz daha?"

Marek, kölelerden birinin birkaç saat önce Boston Havaalanı'nda elde ettiği uçuş planına bakınca ötkeden kırınıza döndü. İki yolu taşıyan özel bir jet, dün gece Boston'a bir son dakika uçuşu ayarlamıştı; yolculardan birinin birlikten olduğu kesindi.

Marek'in zıranın verdiği tanıma göre bu kuşkusuz Tegan'dı. Anı ona eşlik eden dışı bir gizemdi. Tegan iflah olmaz bir münzeviydi ve ne kadar uğraşsa da Marek bu soğuk, ölümcül savaşçıyı bir kadının varlığına birkaç dakika fazla katlanmaya neyin zorladığını kestiremiyordu.

Ama Tegan her zaman böyle değildi. Marek, Tegan'ın eşi olarak aldığı dışıye sonsuz bağlılığını hatırladı; Tanrım, bu neredeyse beş yüzyıl önce miydi? Çingene bakışları ve tatlı, güven verici gülümsemesiyle güzeldi dışı, Marek anımsıyordu.

Tegan ona candan bağlıydı. Onu böylesi vahşice kaybetmek Tegan'ı neredeyse yok etmişti.

Duyduğu acıma pek sürmedi.

Tegan'ın şu an Berlin'de olması can sıkıcı bir haberdı. Marek'in kaybettiği - ve elde etmek için çok zaman harcadığı - günlükte bunu birleştiren Marek işinin bozulduğunu anladı. Birliğin günlükten haberi vardı, bundan emindi.

Parçaları bir araya getirmek ne kadar zamanlarını aldı. Onların önünde olmak istiyorsa hızlı çalışmalıydı. Ne yazık ki gündüzdü ve güneşe otuz bin mil daha yakını olmayı ve ölümcül ışığı göze almadığı sürece, Berlin'e girip durumu bizzat kontrol altına almak için karanlığın çekmesini beklemek zorundaydı.

O zamana kadar kendisinin gözü, kulağı olması için birkaç köleyi görevlendirebilirdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tegan, gölün kıyısındaki tuğla ve ahşaptan yapılmış kalyanenin kapısını açtı ve Elise'i içeri soktu. Karanlıkta çok iyi göremiyordu ama Tegan sıkıca elini tutmuştu ve Elise'in yüksek topukları üzerinde, ahşap zeminde güvenle yürümesini sağlıyordu.

Geniş bir bot için ayrılmış yer kış nedeniyle boştu, binanın zeminine gelen su kısmen donmuştu.

Elise'i ahşap merdivenlere yönlendiren Tegan, "Burada bir çatı katı olmalı," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Buraya son geldiğimde burası bekçi kulübesiydi. Artık bekçilere pek ihtiyaç olmadığından Reichen burayı oyuncakları için kullanıyor olmalı."

Elise elhisesinin ve Tegan'ın geniş deri paltosunun eteklerini kaldırarak onunla birlikte basamakları çıktı. Basamakların en üstünde, yukarıda küçük bir odaya ulaşan kapıyı açtı. Sade ama davetkâr bir yerdi. Göle bakan ters V

şeklinde bir camdan ay ışığı süzülüyordu. Büyük ve derin odalıklar, gölü en iyi görecektir şekilde ayarlanmış bir kütüphane çevreliyordu ve doğu duvarında bir şömine vardı.

"Reichen'i tanırıyorsam burada elektrik vardır," dedi Tegan arkasında bir yerlerden. Bir saniye sonra odanın karşı duvarındaki masa lambası isteği üzerine açıldı.

"Ashında, senin için sakıncası yoksa karanlığı tercih edersin. Daha huzurlu."

İşık söndü, yerini bir kez daha solgun ay ışığı aldı. Pence-
reye doğru yürüyüp gözlerini geceye diken Elise, Tegan'ın halılarının üzerinde hissediyordu. Topukları beyaz, yumuşak bir halıya saplandı; tüylü, şekilsiz halıya bakınca koyun postu olduğunu gördü. Ani bir istekle zarif ayakkabılarını çıkardı ve topukları lüks, kalın posta gömüldü.

Gerginliğinin bir parçası bir anda geçti. Kendisini dışındaki suyun huzurlu hareketine ve tavan arasının sessiz karanlığına bıraktı. Resepsiyonun gerginliği yok olmuştu ama nabızı, Tegan'ın öpücüğü yüzünden hâlâ hızla atıyordu. Kendisine bu kadar yumuşak davranacağını ya da geçmi-
şinin bir parçasını paylaşacak kadar açılacağını beklemiyordu.

Arzusunu beklemiyordu.

Onu istemişti ve Elise de onu.

Etraflarındaki ortam bu farkındalıkla ağırlaşmış, hava aralarında geçen konuşulmamış şeyle dolmuştu.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı Elise'e arkasından yaklaşan Tegan'ın, alçak ve hırıltılı sesi Elise'i kemiklerine kadar titretiyordu. "Tam da şimdi benimle yalnız kalmamalısın."

Elise ona bakmak için döndü ve gözlerindeki soluk amber parıltısını görerek durdu. Dışarıda öpüşüklerinde

Elise kıpırdamadı. Tegan'in ikinci bir şans verecek tipten bir adamı olmadığını bilse de şu an gitmeyi kesinlikle istemiyordu. Yoğun bakışlarına gözlerini dikerek, Tegan'in kendisine yaklaşmasını ve omuzlarındaki paltoyu alıp çıkartmasını ve omuzlarındaki sandalyeye koydu. Doğrudan parmaklarını Elise'in kolunun çıplak kıvrımında gezdirdi. Dokunmuşu yakıcıydı ve Elise'i hâlâ titretiyordu. İçini arzu kapladı. Tegan'in kendisine dokunmasını istiyordu, bunu çok istiyordu ki boğazından bir inilti yükseldi.

Uzaklaşmak istemiş gibi dönünce Elise ona yaklaştı ve elini çenesine uzattı. "Tegan bekle. Gitmemi istemiyorum."

12

Şimdiye dek hiç olmadığı kadar çok avcı görüldüğü
deydi; onu bir anda altına alabilecek iri, güçlü bir Sıyılı
erkeği.

Bir an...
Belki de ondan korkmalıydı, özellikle de yındı her za-
mankinden çok. Ama hacaklarını güçsüz hissettiren şey
korku değildi. Kalbini güçsüzde çılgınca atıran şey korku
değildi.
... parmaklarını sırtına götüren ve elbisesini tu-

Fermuar bir parçayı açtı. Elini orada, arkasına
kinin üzerine kapanıp onu durdurdu. Elini orada, arkasına
da tuttu, serbest eli bedenlerinin arasında yükseldi. Sa-
makları gece elbisesinin açık yakasında dolmuş, ~~gizli~~
nın üzerini çerçeveleyen koyu ipeğin kenarına dokundu.

dokunduğunda, diğer eli bedeninde özgürce gezerken onu tuttuğunda hoş bir sahiplenime vardı.

Yeniden öpüşmelerinde, bu açık bir şekilde şehvetliydi. Arkasındaki el onu çekti. Tegan sersemlemiş bakışlarla bakan Elise'e gözlerini dikti, bu ikiz amber korlar ona, sunun bir adım ötesinde olduğunu anlamasını emreliyordu. Eğer şimdi onunla yere yuvarlanırsa geri dönüşü asla olmayacaktı. Bedenini ve kanını alacaktı. Gözlerindeki yabanı yemin hataya yer vermiyordu.

Sanki durumun ciddiyetini anlatmak ister gibi Tegan elini yukarı, Elise'in boynunun kıvrımına kaldırdı. Tegan nunu açtıkta bırakarak ona doğru eğildi, dili şahdamarın çizgisi boyunca gezindi. Ağzı kulağının altındaki noktaya hafifçe dokunduğunda, sürtünen dişlerini belli belirsiz ama yanılgiya yer vermez bir şekilde hissetti.

Bu işin, hazırlıklı olduğundan daha hızlı bir şekilde nereye gittiği düşüncesiyle, Elise'in içini bir şüphe dalgası kapladı.

Gerçekten burada olmamalıydı.

Bunu yapmamalıydı...

Tegan'in gülüşü zalim ve tatmin olmuş gibiydi. Onu bir anda bıraktı, kendisinden uzaklaştırarak itti.

"Git," dedi, sesi o kadar derindi ki Elise zorlukla tanıdı. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan buradan git."

Elise elini, Tegan'in ağzının sıcaklığını hâlâ hissettiği boynunun yanına götürdü. Nabızı deli gibi atıyordu, sanki nabzının sesini duyabilecekti. Elini boynundan çektiğinde parmak uçlarına bulaşan kanı gördü.

Tanrım, beni ısırmaya bu kadar yaklaştı mı?

Tegan'in aç bakışları her hareketini izliyor ve bir saniye

daha tereddüt ederse üzerine atılacak kadar vahşi görünürdü.

"Ne bekliyorsun? Sana buradan defolmanı söyledim!" diye bağırdı; hayvani hırıltı Elise'i sarsarak harekete geçirdi. Yanında, yerde duran ayakkabılarını aldı ve hızla kayıkhaneden uzaklaştı.

Tegan, kapının Elise'in ardından kapandığını duyunca en yakın sandalyeye çöktü.

Ona duyduğu ihtiyaçla titriyordu; dişiye duyduğu açlığı derinliğiyle tüm Soylu duyuları altüst olmuştur. Dişlerini ona geçirmesine bir saniyeden az kalmıştı.

Kanının eşsiz tadını diline buluşturan kaza kalmıştı. Sarhoş etmişti. Hâlâ tadını aldığı gül tatlılığı onu titretiyordu. Uzayan dişleri, bedeninin başka bir bölgesi gibi, gözü dönmüş bir şekilde zonkluyordu. Her ikisi de Elise'in gitmesine izin verdiği için ona lanet ediyordu.

Onu kendisine getiren tek şey Elise'in ani endişesi olmuştur. Dokunuş yoluyla kurduğu bağ sayesinde, bir anda arzusuna baskın çıkan korku dalgasını hissetmişti. Bilerek sağlamaya çalışırken bile Elise öyle uysal, öyle kabullenmişti ki.

Hâlâ buna devam etmek istiyordu.

Eret, Tegan'ın yol göstericiliğiyle dosdoğru cehenneme.

Sandalyenin deri kollarını yakaladı ve ayağa fırlayıp onun peşinden gitmemek için parmaklarını yumuşak derye geçirdi. Ardından gitmeyi öylesine istiyordu ki.

İçinde, insandan daha vahşi olan yan ayağa kalkması için sövüp saydı. Gerçek bir avcıydı ve bunu hiçbir zaman

şimdiki gibi hissetmemişti; kayıkhanenin camından yanı-
pır gözleri kendisine bakıyordu, köpek dişleri uzamış ve
uzuna gibi keskindi.

İçindeki tüm karanlık içgüdüleri tek şeye yönelmişti:
Elise.

Aldığı yok sayılacak kadar tadı karşın daha fazlası için
duyduğu ihtiyaçla yanıyordu. Ağzını Elise'in narını da-
marlarında dolaşan eşsiz nektarla doldurma şansı bulsaydı
kendisini nasıl kaybederdi?

Ah, kahretsin. Gerçekten kötü durumdaydı.

Ve beslenmesi gerekiyordu.

Açlığın gidermekten çok dikkatini dağıtmak için. Çün-
kü eğer içine pençesini geçiren açlıklardan en az birini do-
yurmazsa gecemin sonuna dek Elise'in peşinde olacaktı.

Elise konağın etrafında dolaşıp ön kapıyı bulana dek
koşmayı sürdürdü. İçeri girmesi gerektiğini biliyordu. Geç
olmuştu ve üşüyordu. Çıplak ayakları ıslaktı ve ürpermiş
ti. bedeni dondurucu gece soğluğuyla titriyordu. Tegan'la
bir yıkıma ne kadar yaklaştığını biliyordu; sonunda kalp
kırın bir hataya dönüşecek şeyden kaçması için kendisine
şans verdiği için Tegan'a minnettar olmalıydı.

Ve hâlâ...

Güvenliğe uzanan geniş mermer basamaklarda durdu.
eli kapıya uzanmayı reddediyordu. Kayıkhanede dakika-
larca önce yaşadığı korku içinde başka bir şeyi daha sustur-
muştu; onu hâlâ bir şekilde rahatsız eden ama keskinliği
azalmış bir şey.

Tegan'la geçirdiği tutku dolu dakikalarla ilgili kaygılı
hissediyordu. Tegan'ın kendisi için duyduğu açlığın far-
kındaydı ve açlığının kendisini nasıl da ateşlendirdiğini

körmek sersemletmişti. Şimdi, ondan bir korkak gibi kaç-
mıyken... boş hissediyordu.

Elise zarif malikâneye arkasını döndü.

Bleddiği bu değildi.

Tabanları soğuk çimlere değer değmez ıslak cıvıltı
Tabanları ve konağın etrafından koştu. Geniş bahçeyi hızla
kaldırdı ve konağın yanındaki tuğla ve ahşaptan yapılmış kuyu bi-
reci, gölün yanındaki nefes nefeseydi. Kapıyı açtı ve çan
namı yanına geldiğinde nefes nefeseydi. Kapıyı açtı ve çan
kırı merdivenlerini koşarak çıktı. Tegan'ın kendisinden ne
isterse almasına izin vermeye hazırdı.

Ama kayıkhaneye boştu.
Tegan gitmişti.

Tegan, Soylu üyelerini insanlar için neredeyse görün-
mez yapan doğaüstü hızla kente gitti. Reichen'in göl kıyı-
sındaki yerinden buraya dek koşmak iyi gelmişti. Elise'le
sındaki geçmesine ramak kalan felaketten sonra, hava-
nalarında geçmesine ramak kalan felaketten sonra, hava-
nalarında geçmesine ramak kalan felaketten sonra, hava-
nalarında geçmesine ramak kalan felaketten sonra, hava-

Ana en çok da Berlin'in kasvetli doğu bölgesindeki
Lichtenberg'in karanlık sokaklarında dolaşan serseri insan
kalabalığı iyi gelmişti. Bölgeye yalnızca kötülük getiren
alay alay sokak serserisi Berlin'in bu eski doğu bölgesin-
de kol geziyordu. Gecenin bu saatinde etrafta birkaç turist
vardı. Suratsız bölge insanları gece mesailerinden evleri-
ne dönme telaşı içindeydi; - duvar olsun olmasın Doğu
Almanya'dan hayatları boyunca çıkmamış- fakir çalışan
kesime hitap eden karanlık birahaneler açıktı.

Tegan etrafını bir avcı gözüyle taradı. Gözleri ıssızlara
duyarlıydı ama bir bakışta bile etrafta o pisliklerden olma-
dığını söyleyebilirdi. Marek'in yakın zamanda yeniden or-
taya çıkışıyla Boston'ın Susuzluğa yakalanmış canavarlara

...sula edilmesine karşı, Berlin ve diğer büyük kentler yil-
lardır ancak birkaç Issız olayı rapor edilmeyişi.

Ve bu çok kötüydü.

Çünkü tam da şimdi düşmanlarıyla sağlam bir - eğer
ona kalsa birkaç - kavgaya Tegan'ı mutlu ederdi.

Kendisini belgenin içlerine götüren ıssız bir sokağa
girdiğinde, saldırganlığını bastırmaya çalıştı. Geçen ayını
arıyordu; bardan sendeleyerek çıkıp yanından geçerken
kendisine bakış atan bir çift kadını görmezden geldi.

Bir dışıdan beslenmezdi.

Tüm bu zaman boyunca bunu yapınanmıştı... Sorcha'nın
ölümünden bu yana.

Bu kendi seçimiydi; kendisini Tegan'ın düşmanların-
dan koruması için Tegan'a güvenmekle büyük bir hata ya-
pan masum kızı bayal kırıklığına uğrattığı için kendisine
verdiği bir cezaydı bu. Ama bir noktada, kendini başka bir
Soy Eşine bağlamak şöyle dursun, dışılardan kan içmekten
bile uzak durması bir çaresizliğe dönüşmüştü.

Bir yaşam tarzına...

Açlığı çok derindi. Ve deneyimlerinden, kontrolü kay-
betmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Susuzluğu
bir kere tatmıştı ve bir daha bu hastalığa bu kadar yakla-
mayı asla göze alamazdı.

Bu yüzden bu gece Elise'in karşısında böylesi baştan
çıkma aklını çok karıştırmıştı. Yüzyıllara dönüşecek uzun
bir süre için asla bir dişiyi - dişlerinin arasına ya da yatağı-
na - almak istemiyordu. Bunu istediği için yalnızdı, ıssız-
ları öldürme görevinden başka hiçbir şeye bağlı değildi.

Ama şimdi...

"Kahretsin," dedi vahşice kenetlenmiş vampir dişleri-
nin arasından.

Şimdi, Elise'in büyük olasılıkla, ondan kan içme dürtü-
süne teslim oluydu kendisine - her ikisine de - ne yapmış
olacağını düşünmenin verdiği korkuyla saklandığı barına-
ğı geri dönmekten bir adım uzaktı.

Ama bunun yerine ilerledi, bakağları siyah deriler yay-
mış zincirler takmış üç dazlağa kilatlandı. Postallarındaki
beyaz bağcıklar, tepeden vuran sokak lambasının yetersiz
ışığında parlıyordu. Kaldırımında kendilerine doğru gelen
başörtülü yaşlıca bir kadına bağırıyordu. Kadın kıy-
renk gözlerini aşağıya eğip tehditle yüzleşmekten kaçındı,
sollarından uzaklaşmak için caddenin karşısına yöneldi-
ğinde şete peşine düştü, çirkin ırkçı hakaretler savurarak
onunla alay ediyorlardı. Kadın çığlık atıp durdu ve birden
arka sokağa sürüklendi.

Tegan hızla hareket etti; öfkesinin kendisini dönüştür-
düğünü hissediyordu.

Birinci dazlak, sokağın ötesine savrulana dek kendisi-
ne çarpanın ne olduğunu anlamadı. Kalkıp Tegan'a baktı
ve akıllıca ters yöne doğru koşmaya başladı. Arkadaşlarını
ikna etmekse biraz zaman aldı. Biri yaşlı kadını çantasının
kayışından tutup arka sokağa sürüklerken diğeri bir sustalı
çıkartıp Tegan'a saldırdı.

Iskaladı.

Bir an önünde duran, sonra birden arkasında bitip ko-
lunu çıkaran bir hedefe vurmak zor olıyordu. Dazlak acı
ışında inledi, dizlerinin üzerinde kaldırıma düşerken sus-
talı da elinden kaydı.

Tegan'ın nefesi ağzından buhar halinde çıktı, elleri pis-
liğin işini bitirmek için uzandı ama gerçekten öldürülmesi
gereken birkaç metre ötede, savunmasız yaşlı kadına yum-
ruklarını geçirendi.

"Ortadan kaybol," diye hırladı kolunu tutan dazlağa. eğer ayakta dolaşmaya devam ederse cehennemini yüzünü göreceğinden emin olması için dudaklarını gerekrek vampir dişlerini ortaya çıkarttı.

"Lanet olsun!" dedi dazlak. Tegan'ı açık ve net bir şekilde anlamıştı. Doğrudu ve yerinden çıkmış kolu bir yanına da sallanırken koşarak uzaklaştı.

Tegan döndü ve son dazlağın yaşlı kadından çantasını aldığı arka sokağa ilerledi. Son dazlak deri çantayı ters yüz etti ve içindeki birkaç parça eşyayı yere saçtı. Astarı yırttı ve çantayı yere fırlattı.

"Para nerede orospu? Buralarda bir yerde saklıyor olmalısın, hep öyle yaparsınız!"

Kadın çamurlu kaldırıma düşmüş bir fotoğrafı almak için ileri doğru süründü. "Lütfen," diye inledi, Almancası Arap aksanıyla yankılanıyordu. "Bu bana kocamdan kalan tek şeydi. Onu mahvettin!"

Dazlak güldü. "Ahh, kalbim sızladı. Seni pis yabancı sürtüğ."

Tegan adama bir hayalet gibi yaklaştı. Dazlağın boynunu arkadan kavradı ve onu kadından sürükleyerek uzaklaştırdı. Kadının eşyalarını topladığını ve sokaktan uzaklaştığını gördü.

"Hey üstün-insan," diye tısladı Tegan adamın kulağının dibinde. "Yaşlı kadınları korkutmaktan yorulursan bir dahaki sefer bir hastaneye saldır, tamam mı? Eminim çocuk bölümünde iyi iş çıkarırsın. Yoksa kanser ünitesini mi tercih edersin?"

"Sikır git," diye yanıt verdi serseri. "Belki de sana morgu gösteririm pislik."

Tegan, vampir dişleri parlayarak gülümsedi. "Ne hoş. orası tam da gideceğin yer."

Tegan boğazını desip beslenmeye başlamadan insanın çelik ayna fırsatı bile olmadı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Erişti gün Tegan Elise'den kaçınmayı başardı. Elise onun bir gece önce nereye gittiğini ya da günbatımına, birimin enstitüsündeki randevunun yaklaştığı saate kadar zamanını nerede geçirdiğini bilmiyordu. Reichen'in şoförünün onları kentün güneyine, Issız Odolf'un kaldığı yere götürdüğü kırk beş dakika boyunca Elise'le konuşmadı; ona bakmadı bile.

Girişte büyük bir kapı vardı ve otomatik bir güvenlik sistemiyle korunuyordu. Uzun, demir kapının ardında ne olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu ama yapıyı çevreleyen yüksek voltajlı, kalemli duvar, içeride her ne varsa, uzak durulması gerektiğini gösteriyordu. Araba yaklaşıncaya Elise, girişin yanına yerleştirilmiş elektronik aletlerin birinden arabaya doğru yayılan kırmızı bir ışık gördü. Bir an sonra demir duvar önlerinde açıldı.

Reichen'in şoförü arabayı içeri sürdü, hemen sonra başka bir kapının önünde durdu. Silahlı dört Soylu mu-

hafızı önce iki yandan yanaştı ve kapıları açtı. Elise araçtan silah tehdidi altında çıkarken, Tegan'ın gözünden yüksek sesle hemurmeyi duydu.

Başka bir Soylu erkeği, kompleksin iç kapısındaki camlı kapıdan onlara doğru geliyordu. Koyu gri takım elbise, siyah balıkcı yaka kazığı ve özenle taranmış kızıl kahve keçisakallıyla, ciddi ve seçkin görünüyordu.

"Bayan Chase," dedi onu hafif bir baş hareketiyle selamlayarak. "Hoş geldiniz. Ben Heinrich Kuhn, enstitünün yöneticisiyim." Tegan'dan gözlerini uzak tutmaya çalışarak Elise'in yanındaki iki erkeğe baktı. "Siz... humm... izin verirsiniz eşlikçilerimiz burada beklesin."

"Asla olmaz." Reichen'in konağından ayrıldıklarından bu yana ilk defa konuşan Tegan'ın sesi havayı bir kılıç gibi kesi. Silahlarını ona doğrultan muhafızları görmezden gelerek, koruma pozisyonuna geçip Elise'le yöneticinin arasına girdi. "Oraya yalnız gitmiyor."

Sanki savaşçının doğrudan bir açıklama almaya hakkı yokmuş gibi Tegan'dan çok Elise'e hitap eden yönetici. "Tamamen güvende olacak," dedi. "Hasta bağlı ve bitmek üzere olan beslenmesi sayesinde yatışmış olacak. Ondan bir zarar gelmez, sizi temin ederim..."

"O pislği on metre taşın altına gömmüş olsanız da umurumda değil." Tegan sinirle söylendi, yeşil gözleri parlıyordu. "O Issız dolu yere yanında ben olmadan gitmeyecek."

Muhafızlardan ikisi gergin bakışlarını yöneticiye çevirdi, sanki ölümcül üne sahip birinci nesil savaşçısıyla kapışma fikrinden dehşete düşmüş olsalar da emriyle harekete geçmeyi bekliyorlardı.

Ve tereddütleri gayet yerindeydi. Elise'in, eğer işler ki-

ezgisi Tegan'la baş etmek için harmakta yetişmiş muhafız-
lardan izlasının gerekeceğinden şüphesi yoktu. Andreas
Rechen da bunu anlamışa benziyordu. Alman açıkça bu
düşünceyi eğlenceli bularak gülümseydi ve geri çekildi, bu
neticinin kıvrımını izlemeye başladı.

"Bayan, izin vererseniz," dedi yönetici sahte olduğu be-
belli diplomatik bir tonla. "İçeride kalan hastalara rahat-
sızlık vereceği düşünülmesiyle enstitü ziyaretlerine nadiren
izin verilir. Birimin baş yöneticisinin ricasıyla sizin için
bir istisna yarattık ama bir savaşçının yalnızca sizin için
sünni bile hastalarının üzerinde nasıl bir etkisi olacağını
düşünmek istemiyorum. Irkımıza dâhil hastaları rahatsız
etmekten bir tür keyif alacağının farkında olmalısınız. Biz
burada merhamet sergiliyoruz, kötülük değil."

Tegan kaşlarını çatı. "Onunla içeri giriyorum. Bu bir
rica değildi."

Kısılmış gözlerini yöneticiye dikmiş olsa da Elise onun
dört muhafızı da tartığını ve gerçek bir tehdit olarak gör-
mediğini biliyordu. Uzun paltosunun altında savaşçı bir
tabanca ve gövdesinde, kalçasında kılıflı duran birçok
ölümcül bıçak taşıyordu. Silahlarına uzanmak için hareket
etmese de onu daha önce mücadele içinde gören Elise kal-
dığını kana bulanmış bir mezarlığa çevirmesinin bir sani-
yeden az süreceğini biliyordu.

Elise durumun kontrolünü eline alarak, "Tegan'ın bana
eşlik etmesini istiyorum," dedi. Tegan'ın gözlerinin bir an
kendisine kaydığını gördü, ardından huz gibi bakışlarını
yöneticiye çevirdi.

"Bayan, gerçekten..."

"Tegan benimle geliyor." Elise ceketini çıkardı ve kolu-

na aldı. Kıbarca gülümseydi ama bakışı, sesi gibi tereddüt-
süzdü. "Korkarım ısrar etmek zorundayım Bay Kuhn."

Elise'in kendini beğenmiş enstitü yöneticisiyle başı çı-
kırı etkileyiciydi. Barınan ve birimin protokolünü ve ne-
dai eşi olarak konumu, ona kullanmaktan kaçınmadığı
birçok ayrıcalık veriyordu.

Onu, içeri girip Issız Odolf'la konuşmak için muhafız-
larla boğuşmaya terk etmek yerine - ki dün gece aralarında
yer alması Tegan'ı her şeyden çok etkilemişti. Elise başla
uzmanıydı.

Yalnızca kendine itiraf etse de Elise çok değerli bir ka-
dındı.

Giydiği seksi, lacivert iş kadını pantolonundan ve bol,
beyaz bluzdan gözlerini alamadığı gerçeği, yalnızca ona
duyduğu beğeniyi artırıyordu. Bu beğenin kanıtı, ikinci
nın görkemli salınışını izlerken ortaya çıkan, siyah pan-
tolonunun fermuarının altındaki sertliği.

Yanından geçtiği klinik çalışanlarının şaşkınlığını gör-
mezden geldi. Etrafta dolaşan, her biri onu görünce yol-
larında dolaşan bu karanlık, tehlikeli yabancıya göz atan
kişiler şaşırtıcı bir etki yaratıyordu.

Enstitü yöneticisi, Tegan ve Elise'i birbiri ardına dizil-
miş bir grup güvenlik kanadından geçirerek mekânın iç
kısımına götürdü. Sonunda, uzun, beton bir kondora var-
dılar ve üzerinde İyileştirme Merkezi yazan geniş bir çelik

kapının önünde durdular. Yönetici duvara gömülmüş panele bir kod tuşladı, ardından yüzünü tarayıcıya dayayıp "Bu taraftan" dedi. Elise ve Tegan için kapıyı açıp onları başka bir koridora çıkarırken belli belirsiz burnunu çekti.

İçerisi loştu, kesik iniltiler ve yukarıdaki hoparlörlerden yayılan klasik müziğin bastırılmadığı yabani haykırırlar dışında sessizdi. Koridorun iki yanında dizilmiş kapalı kapılar, kinni kapılarda içeride kalan gösteren küçük pencereler vardı. Odalardan pek azı boştu, diğerleri bilinçli ya da bilinçsiz tümü zapt edilmiş Issızları barındırıyordu. Elektronik kilitlerle kapatılmış, hastaları içeride tutan kapılar kalın çelik parmaklıklarla desteklenmişti.

Tegan geçerken pencerelerden birinden içeri baktı. Sayısı akan, soylu vampirin acıması halini gördü; güçsüz bedenini kırık, beyaz bir tulumla nakıştırmış, kafası kazınmış, az önce uygulanan elektroşok tedavisi yüzünden hâlâ sarıyordu.

"Yani bu da barınanın rehabilitasyon modeli, öyle mi?"

Tegan soğuk bir kahkaha attı. "Ve sizler, birliğin acımasız olduğunu söyleyecek kadar cesursunuz."

Elise yatıştırıcı bir edayla ona baktı ama Kuhn atılan taşı tamamen duymazdan geldi. Son hücreye doğru ilerledi, giriş kodunu tuşlamak için duraksadı. Kapının üzerindeki geçiş ışığı yeşile dönünce yönetici, "Beslenme devam ettiği için işleri bitene dek gözlem odasında bekleyeceğiz. Yalnızca birkaç dakika daha sürer," dedi.

Tegan girişe yönelen Elise'i izledi, içeri giren Elise tek taraflı camın öte yanında gerçekleşen işlemi gördüğü an geri çekildi. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı bir eliyle ağzını kapatarak.

Yandaki odada Petrov Odolf adlı Issız, muayene masasına bağlanmıştı. Vücudunun her uzvunu, gövdesini ve boynunu bağlayan, alından geçen metal bandar dağında çiplaktı. Tıraşlı kafasında, onu besleme görevini üstlenmiş Konek'tan gelen taze kanı ağzına akıtan tüpün sabit durması için çenesini ve vampir dişlerini zapt eden, deri ve tellerden oluşan bir maske vardı. Tüm bu alçaltıcı manzara ek olarak, Issız ara sıra çışını kaçırtıyor, daimlalar masasının altında birikinti oluşturmuyordu.

Ve orada bir kadın vardı.

Tegan'ın Issızın ağzına kan akıtan tüpün ucunun, Issızdan birkaç adım ötede başka bir muayene masasında yatan genç kadının kolundan çıktığını görünce sağlamlı bir küfür savurdu. Kolsuz beyaz bir klinik tulumu giymiş olan kadın sırt üstü yatıyor, sakın görünüyordu ama çilli yanakları yaşlarla kaplıydı.

"İçeriye, o canavarın yanına bir dişi mi yolladınız?"

"Onun Soy Eşi," diye yanıtladı Kuhn. "Susuzluğa yenik düşüp Issıza dönüşmeden önce uzun yıllar birlikteydiler. Her hafta onu beslemek için geliyor ve kendisi de ondan besleniyor. Ona bakabilmek için sağlığını ve dayanıklılığını korumalı. Doğrusu Odolf böyle sadık bir eşi olduğu için çok şanslı. Diğer hastalarımızın birçoğunun Soy Eşi yok, o yüzden insanlardan besleniyorlar."

Elise cama yaklaşıyordu, gördüğü şey yüzünden donakalmıştı. "Söz ettiğiniz insanları nasıl buluyorsunuz Bay Kuhn?"

Elise omzunun üzerinden ona bakınca Kuhn omuz silkti. "Fazla aramak zorunda kalmıyoruz. Üniversite öğrencileri biraz para için tıbbi çalışmalara katılmaya can atı-

yollar. Talihçiler, vesiler... eğer çok çaresizce uyuyorsanız, bağışlıları."

"Lanet olsun," dedi Tegan ağır ağır, sesi alay doluyordu.

"Burada birer sınıf bir ışık çıkarıyorsunuz."

"Genel konuşursak kimse zarar görmüyor," dedi Kuhn rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Tüm süreçler dikkate alınmıyor ve Konaklar, sonradan zihinlerinde hiçbir anı bırakmayacak şekilde burayı terk ediyor. Basit olarak, onları ceplerinde başka türlü elde edemeyecekleri bir mükter pa- rayla yaşamlarına yolluyoruz. Kimi talihsizler için burada biraz zaman geçirmek başlarına gelebilecek en iyi şey."

Tegan kendini beğenmiş barmak erkeğine en iyi şey, cesmini bikhirmeye hazırda ama Berlin'in karanlık sert düşün- rinde kan için avlanah yirmi dört saat bile olmamıştı. Kendi öldürmüştü, gerçi savunmasız bir kadına zarar verecek- insan suçlulardan birinin eksildiği düşüncesiyle kendine haklı görüyordu. Ama bu onu hiçbir şekilde aziz yapmı- dı. Ashında Soyluların tümü bencil, acımasız avcılardı. Yal- nızca bazıları bu gerçeği steril, beyaz duvarların ve klinik ekipmanlarının arkasına saklamaya çalışıyorlardı.

Gözlem camının yanındaki panelden bip sesi yükselin- ce, "Evet," dedi enstitü yöneticisi. "Besleme işlemi tamam. Hasta yalnız kalıp dinlenmeye başlar başlamaz içeri gire- bilirsiniz."

Besleme tüpünün Odolf'un ağzından çıkarılması- nı beklediler. Görevliler besin kaynağını uzaklaştırırken vampir debelendi, maskesinin altından boğuk hırıltılar çı- kardı. Bağlarından kurtulmaya çalıştı ama Kuhn'un daha önce söz ettiği uyuşturucular yüzünden bu çaba yararsız ve etkisizdi.

Issızın dermaglifleri hâlâ mordan kırmızıya, siyaha geçi-

yor, gözleri dönmüş ağılın renkleri çiplak göğüs ve omuz- ları boyunca yer alan işaretleri deliştiriyordu.

Devasa vampir dişleri inatla tükrediyordu. Kefes- parıadı. Gözbebekleri dikey yarıklara dönmüş, benimsen- masadan her kaldırmaya çalıştığı anda iri- ta amber rengi bir ışık saçıyorlardı. Uyuşturucu olmasa- ların kan tadı onu delirtecek kadar baştan çıkarmıştı, tüm-

Tegan bilmeliydi. Benzer bir ağılı kendisi de yaşamış- ın. Neyse ki Odolf gibi bir Issız dönmüş de yaşamış- ına gelmişti. Susuzluktan muzdarip bu erkeği görmek Tegan'a, kendi zayıflığıyla boğuşarak geçirdiği ayları nasıl- olduğunu hatırlatmıştı.

Petrov Odolf boş yere bağlarını varsarken yanındaki masada yatan Soy Eşi kalktı ve dikkatlice onun yattığı yere yaklaştı. Elleri iki yanındaydı, yine de gözlerindeki acıdan- eşine dokunmak istediği açıkça okunuyordu. Hücrenin ses düzeninde duyulamayacak okunuyordu. Hücrenin söyledi sonra döndü ve gözlem odasının kapısına yöneldi. Çilli yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Kuhn onun için kapıyı açtı, dışı kalabalıkla karşılaşınca ürkmüş göründü. Yüzü kızardı, yere eğilen bakışları utan- dığını anlatıyordu. "Affedersiniz," diye mırıldandı, kendi- ni dış koridora atmanın yolunu arıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Elise kibarca.

Soy Eşi sarsak bir şekilde kafasını salladı. Boğazından bir hicirlik yükseldi. "Bana izin verir misiniz lütfen?" Issızın eşi yanlarından ayrılıp koridora yönelince, "Bu- taraftan," dedi yönetici Kuhn. "Onunla on dakikadan fazla kalmanıza izin veremem Bayan Chase. Ve tekrarlamalıyım ki hence savaşçının..."

"Ashında," dedi Elise, sesi kendine güvenen, oturur bir tındaydı. "Görüşmeyi Tegan'ın bensiz yapmasını istiyorum."

"Ne? Sızaz mı?" Kuhn'un kaşları kızgınlıkla birleşti. "Anlaşmamızın şartlarında böyle bir şey yoktu."

"Artık var. Bu zavallı kadının böyle üzgün durumda bulardan gitmesine izin veremem," dedi ve ardından Tegan'a baktı. "Petrov Odolf'la Tegan konuşacak. Ona bu konuda güveniyorum Bay Kuhn ve siz de güvenebilirsiniz."

Enstitü yöneticisinin derdini anlatmasını beklemeden gözlem odasından çıktı, şık kıyafetler ve ince topuklu ayakkabılar üzerinde güdümlü bir füzeyi andırıncasına uzaklaşan Odolf'un üzgün Soy Eşinin ardından gitti.

Tegan gülümsemek istiyordu ama bunun yerine Kuhn'a duygusuz bir bakış fırlattı ve, "Önden lütfen," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elise, Soy Eşini koridorun biraz aşağısında buldu. Kadının bir banka oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Sessizce ağlıyordu ama tüm bedeni hicrınıklarla sarsılıyordu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Elise, böyle özel bir ana dâhil olup olmaması gerektiği konusunda şüpheliydi ama yine de Soy Eşinin acı çektiğini görmek onu harekete geçirdi. Çantasından küçük bir kâğıt mendil paketi çıkardı ve elinde mendillerle yaklaştı. "Mendil ister misiniz?"

Kadının etrafı kızarmış açık kahverengi gözleri Elise'in bakışıyla karşılaştı. "Evet, teşekkür ederim. Her zaman onun için güçlü olacağımı sanırdım ama bu çok zor. Onu bu halde görmek asla kolaylaşmıyor."

"Elbette," dedi kadının yanına oturan Elise. "Bu arada ben Elise."

"İrina," dedi kadın yavaşça. "Petrov benim eşim."

"Evet, biliyorum. Enstitü yöneticisi anlattı."

Paketeki mendillerden birini alırken başını öne eğdi.
"Amerika'dan mı geliyorsunuz?"

"Boston'dan."

"Çok uzak. Bay Kuhn birilerinin kocamı görmek için geleceğinizi söyledi ama nedeninin açıklamadı. Petrov'dan istediğiniz nedir?"

"Ona yalnızca birkaç soru sormamız gerekiyor Irina. Hepsi bu."

Dışının bakışında bir endişe parıltısı yanıp söndü. "Birlikte olduğun erkek... barınaktan değil."

"Hayır. Tegan birliğin üyesi. O bir savaşçı."

"Bir savaşçı?" Irina görülür bir şekilde dikleşti, kaşlarını buruşturdu. "Ama Petrov kimseye zarar vermedi. O iyi bir adam. Yanlış bir şey yapmadı..."

"Sorun yok," diye yatıştırdı Elise, elini kadının titreyen parmaklarını üzerine koydu. "Tegan ona zarar vermek için gelmedi, sana söz veririm. Yalnızca onunla konuşacak."

"Ne hakkında?"

"Eşinin ailesiyle ilgili bilgiye ihtiyacımız var. Onunla konuşup, özel bir dermaglif sembolünü tanıyıp tanımadığını öğrenmemiz gerek."

Irina içini çekti ve hafifçe kafasını salladı. "Beni bile zorlukla tanıyor. Size pek yardım edebileceğini sanmıyorum."

Elise içtenlikle gülümsedi. "Denemek zorundayız. Bu çok önemli."

"Ona zarar gelmeyeceğine söz verir misin?"

"Evet, söz veririm Irina."

Soy Eşi uzun bir süre boyunca Elise'e baktı, sıcak kahverengi gözleri gerçeği arıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Sana inanıyorum. Bana söylediklerine güveniyorum."

Elise kadının elini sıktı. "Ne kadar zamandır sen ve Petrov kan bağıyla bağlısınız?"

"Bu yaz elli yedi yıl olacak." İfadesinde gurur ve aşk vardı. Ama konuşmaya devam edince sesine hüznün hakim oldu. "Bu zamanın son üç yılını... burada geçirdi."

"Çok üzgünüm," dedi Elise.

"Babasını ve ağabeyini mahveden zayıflığa karşı daha güçlü olacağını sanmıştım... Aşkımın yeterli olacağını sanmıştım, anlıyor musun? Anlayamadığım şeytanlarca avlandı. Üç yıl önce, bu hastalığa yakalanmadan önce bambaşka bir adamdı."

"Nasıl oldu?" diye dikkatlice sordu Elise, kadın için bu kadar acı verici olan zamanlara burnunu sokmak istemiyordu.

"Ağabeyi ıssıza dönüşüp öldükten sonra çok değişti. Sanırım Petrov kendisinin de hastalığa yakalanacağı günlerini yaklaştığını biliyordu. Sanki sırtına çok ağır bir yük binmişti. Her şeyden uzaklaştı, benden de. Sır dolu bir adama dönüştü. saatlerce odasına kapanıp bir şeyler yazıyor, ardından da yazdıklarını yakıyordu. Bir sayfayı ele geçirmeyi başardım ama sayfa bana açıklayamayacağı - ya da açıklamayacağı - anlamsız, deli saçması şeylerle doluydu." Omzunu silkti, başı aşağıya düştü. "Geceleri ben uyurken beslenmek için dışarı çıkmaya başladı. Yavaş yavaş deliriyordu. Bir gece Susuzluğa kapılmış bir şekilde bana saldırdı ve o zaman ayrılıma vaktimin geldiğini anladım."

"Senin için çok zor olmuştur Irina."

"Evet," diye fısıldadı. "Susuzluk çok ayartıcı bir şey. Petrov'un asla eve dönmeyeceğini biliyorum. Buradan çok az kişi eve döner. Ama hâlâ umut ediyorum."

Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerini istila edince elini sal-

ladı. "İşte böyle konuşup duruyorum. Bu iğrenç besleme kayafetinden çıkmalı ve kendimi eve atmalıyım. Dinlediğin için teşekkür ederim. Ve bunlar için de," dedi ve bir mendil daha alıp gözlerini sildi.

"Hiç önemli değil."

Elise Irma'yla birlikte ayağa kalktı ve diğer kadın ayrılmak üzereyken ona sarıldı. Irma gidince Elise, Petrov Odolf'un hüccresine uzanan koridor boyunca yürüdü. Tegan dışarı çıkıyor ve pek memnun görünmüyordu. Kuhn hemen arkasındaydı, hastanın rahatlığından emin olmak ve kesinlikle kabul edilebilir dozlar hakkında bir şeyler konuşuyordu.

"Neler oluyor?"

Tegan elini kafasına götürdü. "Odolf'a o kadar çok ilaç verilmiş ki neredeyse duvara dönmüş. Bu durumdayken ondan hiçbir şey öğrenemeyiz."

"Besleme işleminde ek yanıtııcılar her zaman kullanılır, hastanın ve kan tedarikçisinin güvenliği için," diye açıkladı Kuhn alınmış bir şekilde.

"Peki, ona verdiğin diğer ilaçlar?" diye itiraz etti Tegan.

"Hastalarımızın her zaman rahat olduğundan emin olmak için izlediğimiz normal prosedür."

Kuhn'un Tegan'ı hedef alan yüksek sesini duymazdan gelerek, "Onunla hiç konuşamadın mı?" diye sordu Elise.

"İçeri girdikten hemen sonra, neredeyse tamamen bilincimi kaybetti. Hiçbir halt elde edemedik."

"Öyleyse yarın yine geliriz." Elise enstitü yöneticisine döndü. "Eminim Bay Kuhn da geri geldiğimizde onun biraz daha kendinde olmasını sağlar. Değil mi Bay Kuhn?"

"Bir hastanın ilaçlarını azaltmak çok büyük bir risktir.

Eğer istediğiniz buysa ikimizden birine gelecek zarar için hiçbir sorumluluk kabul etmeyiz."

Elise, kendisine kafasıyla onay veren Tegan'a baktı. "Tamam. Yarın bu saatlerde bizi bekleyin, geldiğimizde Petrov Odolf uyanık ve kendinde olsun."

Kuhn'un ağzı gerildi ama başını itaatle eğdi. "Nasıl isterseniz."

Tegan'ın sessiz olmasına karşın, Elise enstitüden çıkıp kendilerini bekleyen Reichen'in arabasına ve şoförüne doğru ilerlerken gözlerini üzerinden ayırmadığını hissetti. Dün gece kayıkhanece aralarında geçen şey, bu gece saatür tazeliğini koruyan ağır farkındalık hâlâ kendisini hissettiriyordu. Sadece yanında olmak bile bedenini rahatsız edici bir ısıyla sarsıyordu.

Bunun bir kısmı, kan aracılığıyla paylaştıkları bağdan kaynaklanıyordu ama başka bir kısmı da ona tepki veriyordu. Bu ikinci kısmı – kadını olan yanıydı – en çok sorun yaratandı, çünkü dün gece Tegan'ın onu bırakmasına bakılırsa bu arzuyu tek başına duyuyordu.

Tegan ona karşı soğuk ve sessizdi, arabaya yanaştıklarında Reichen'in şoförü Rolls Royce'un arka kapısını açınca Elise'e yol verdi. Arabaya binerken Elise içeri göz attı ve arabanın boş olduğunu görerek şaşırdı.

"Andreas nerede?"

Şoför kibarca kel kafasını eğdi. "Maalesef kişisel bir sorun için kente çağrıldı. Sizin ve beyefendinin buradaki toplantısı bitince kendisiyle bağlantı kurmanı bildirdi. Gidip onu alabiliriz."

"Anladım Klaus. Teşekkürler."

Elise lüks limuzinin yolcu koltuğuna geçti. Tegan onu izleyerek karşısına oturdu, kaslı kollarından birini deni

koltuğun arkasına attı. Arkasına yaslanınca bacakları arızaca açıldı ve yüzüne düşen kumral bir buklenin arkasından Elise'e baktı. Delirten sessizliğine bürünmüş ona bakıyordu; parlak yeşil gözleri öyle uzun bir süre üzerine dikili kaldı ki Elise, Tegan'ın anlaşılmasız incelemesinin ağırlığına zor dayanır hale geldi.

Berlin'in merkezine varmak için geçen birkaç dakika bir saat gibi geldi. Ve daha da kötüsü, insanların arasına ilerledikçe Elise'in şakakları kulaklarına ulaşan, yozlaşmış dürtülerini fısıldayan yüzlerce karanlık düşünce ve çirkin sesle zonklamaya başladı. Yüzünü koyu renkli camı çevirdi, psikişik yeteneğinin saldırısı aracın tüm havasını emmiş gibi hissediyordu.

"Tanrım. Şu yolculuk bir an önce bitsin. Kendini yatağa atmak ve son birkaç geceyi geride bırakmak istiyordum. ...iyi hallettin."

Tegan'ın derin sesi onu yükselen panikten uyandırdı. O kadar dikkati dağılmıştı ki Tegan'ın sonunda kendisiyle konuşmaya başladığını fark edememişti. "Affedersin?"

"Enstitüde. İyiydin, Kuhn'la baş etme tarzın... ve diğer yaptıkların. Etkilendim."

Övgü içini ısıttı. büyük ölçüde bunun Tegan'dan ne kadar az geldiğini bildiği içindi. Şımartan ya da gerçekten takdir etmedikçe hoş sözler dağıtan tarzda bir adam değildi. "Keşke Odolf'la şansımız daha iyi olsaydı."

"Yarın ondan istediğimizi alacağız."

"Umarım."

Farkında olmadan zonklayan şakaklarını ovdu, Tegan'ın gözleri üzerindeydi. "İyi misin?"

"İyiyim" dedi, araba kentin kalabalık bir yerinde, trafik ışıklarında durunca hafifçe irkildi. Önlerinden, düşünce-

leri Elise'in beynini bir yıldırım gibi çarpan yayalar geçiyordu. "Kentten çıkar çıkamaz iyi olacağım."

Tegan ona baktı. "Dalia fazla kana ihtiyacım var," dedi. sesi bu fikirden pek hoşnut değil gibiydi. "Çok uzun zaman beslenmedikten sonra bir kere senin için yeterli olmaz."

Elise bunun doğru olmasını dileyerek, "Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Senden artık bir şey almayacağım Tegan." "Al demiyordum zaten."

Bu zalimce sözle Elise utanca boğuldu. "İlk seferde de al demiyordum değil mi? O gece yerleşkede seni zorlayan bendim Tegan. Özür dilerim."

"Unut gitsin. Hayattayım."

Evet, konuyu tamamen kapamıştı. Aslında her zamankinden daha endişeli ve gergin görünüyordu. Elise enstitünün uygulamalarının Tegan'ı nasıl dehşete düşürdüğünü görmüştü.

Ayrıca bağlanmış, kendisini akıl sağlığından ve büyük olasılıkla ruhundan eden kan arzusuyla çılgına dönmüş olan Petrov Odolf'a nasıl baktığını görmüştü. Normalde çok aldırışsız ve ilgisiz olan Tegan hücrede tutulan ıssız için acıma hissetmişti. İnanılmaz bir şekilde sanki Tegan vampirin acınası durumunu anlamış gibiydi.

Elise bunu hayal bile edemiyor. savaşçının kontrollü olmak için ne kadar çaba gösterdiğini biliyordu. Ya da belki bu kadar çaba göstermesinin nedeni kontrolü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesiydi...

Bunun üzerine daha da derin düşünebilirdi ama ışığı beklerken kalabalık bir insan grubu arabanın yanından geçince midesi bulanmaya başladı.

Tegan hızlı bir hareketle yanındaki koltuğa kaydı. "Hırra gel. Seni transa sokacağım."

"Hayır." Ondan uzaklaştı, kendisine acımasını istemiyordu. "Hayır, bunu kendim halletmeliyim. Dedğin gibi, bu benim sorumlum. Kendi başıma üstesinden gelmek istiyorum."

Neyse ki araç tekrar hareket etmişti, ışıklı mağazaları ve kalabalığıyla ana caddeden ayrılıp köşeden bir yan yola döndü. Burası daha iyiydi ama zihninde süren savaşa dayanmak hâlâ zordu. Zihni bozuk bir radyo alıcısı gibiydi, yalnızca en kötü sesleri alıyor, keşmekeş onu tüketene dek zihnini sayısız veri bombardımanına tutuyordu.

"Odaklanacağın bir ses bul," dedi yanında oturan Tegan. Nefesi sıcaktı. Elise'in elini tutan eli nazik ama bu yurgandı. Başparmağı tenini okşuyor, onu yatıştırıyordu. Ona güç veriyordu. "Tek yapman gereken birini seçmek. Elise. Üstesinden gelebileceğin tek bir ses seç. Onu diğerlerinden ayır. Bırak diğerleri gitsin. Bırak yok olsunlar."

Derin sesi neredeyse hipnotize ediciydi, onu zararsız hale getirmeyi öğrenebilsin diye Elise'e yeteneğinin verdiği acıyla baş etmenin yolunu gösteriyordu. Elise gözleri kapalı, onun yönlendirmelerini dinledi, korkunç gürültüyü eleterek yakalayabileceği bir ses arıyordu. Yavaş yavaş, adım adım, en az canını yakan sesi bulana dek seslerin en kötülerini zihninden uzaklaştırdı.

"Birine odaklan," diye mırıldandı hâlâ elini tutan, hâlâ sözcnkleri ve koruyucu sıcak dokunuşuyla ona yol gösteren Tegan. "Diğer sesler uzaklaşmaya başlarken bir sese kulak ver. Diğerleri sana dokunamaz. Yeteneğinden daha güçlüsün Elise. Gücün içinde, iradende."

Söylediği her şeyi hissediyordu. Doğru olduğunu bi-

liyordu. Parmakları omunkilere dolanmış, sesi kulağının yanında bir mırıltıydı; güçlü olduğuna mandı. Bunu yapabileceğine inandı...

"Gücümü hisset Elise." Tegan yol gösteriyordu. "Telaşı yet yok, yalnızca sakın ol. Yeteneğin sana sahip değil... kontrol sende."

Ve öyleydi de bunu şimdi anlıyordu. Tegan'ın gösterdiğini, yapabileceğinin yalnızca bir parçası olduğunu da biliyordu. Bilincinde bir kapı açıyordu ve Elise'in Soy Eşi yetisi nereden besleniyorsa Tegan onu oraya yönlendiriyor, kendi gücünün potansiyelini görmesini sağlıyordu.

Bu bir keşifti. Şakakları psiyik acının saldırısıyla hâlâ zonkluyordu ama artık bu körelmiş, yönetebileceği ve odaklanarak yeteneğini geliştirdiği bir zonklamaydı. Devam etmesini, kendini zorlamayı istedi ama bu aynı zamanda yorucuydu. Yakaladığı ses kavrayışından uzaklaşıyor, gürültünün içine geri dönüyordu.

Bedeninin ve zihninin dışında arabasını durmak için yavaşladığını hissetti. Ayak sesleri yaklaştı, kapıyı açmak için arabanın etrafından koşan şoförünkilere karışan ıkı çift ayak sesi geliyordu.

Kapı açılır açılmaz Tegan'ın dokunuşu kayboldu.

Elise gözlerini açtı, arabanın dışında güzel, kuzgunu sağlı bir kadını hafifçe dudaklarından öpen Reichen'i görmek için bakışlarını kaldırdı. Kadın gümüşü bir kürke bürünmüştü ve Elise'in görebildiği kadarıyla içinde fazla bir şey yoktu. Boyunun yanında pembe bir parlaklık vardı; Reichen'in şüphe yok ki kısa bir süre önce beslendiği yeri işaret eden bir gül goncasıydı.

"Her zamanki gibi bir zevkti sevgili Helene," dedi Reichen kadından ayrılırken. "Ben çok şımartıyorum."

Barınak erkeğinin özel işının çok özel bir yapıda olduğunu açıktı.

Kadının parlak dudakları kedimsi bir gülümsemeye le bukıldı. Arabanın hareket etmesini beklemedi, uzun, ıgne topuklarının üzerinde geri döndü ve Reichen'in arabasının önünde durduğu kırmızı, numarasız kapıya doğru sallana sallana yürüdü.

Limuzine binip Tegan ve Elise'in karşısına oturan Alman, "Baladığınız için teşekkürler," dedi. "Arkadaşlığınızdan hoşlanmadığımı söylemek istemem ama randevunuzun biraz daha uzun sürmesini dilerdim. Çabucak bitirdiniz."

Tegan gülümsedi. "Görünüşe göre sen de öyle."

Reichen kıkırdadı, koltuğa yaslanırken utanmış görünmüyordu. Araba hareket etti. Reichen'dan pahalı bir parfüm, kan ve seks kokusu yükseliyordu. Pek önemser görünmüyor, diye düşündü Reichen'a bakan Elise. Geniş, doymuş gülümsemesi daha mutlu bir durumda olamayacağını anlatıyordu.

Andreas Reichen gizemli, seçkin ve çok etkileyici bir erkekti ama için için tüten şehvetli görüntüsü Tegan'ın yanında sönük kalmıştı. Elise, Tegan'ın kendisinininkine bastırıldığı bacağının sıcaklığıyla yanıyordu. Başını öne eğilmişti, gözkapakları gözlerini perdeliyordu.

Ellerini göğsüne kavuşturmuştu ve Elise sıcak dokunuşunu özlüyordu. Bunu istiyordu, özellikle de limuzin kalabalık kent sokaklarına yönelmiş ve Soy Eşi yetisi duyularını zorlamaya başlamışken. Tegan'ın verdiği kısa dersi uygulamaya çalışıyor, öğrendiklerini psişik acının saldırısına karşı kullanıyordu.

Tegan'ın elini tutup sakinleştiren gücünü hissetmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ama Tegan aralarına mesafe koymuştu. Koltukta ondan uzaklaşmış, bacağımı sezdirmeden çekmişti. Az sonra, bamağın göl kenarındaki malikânesine yaklaşıncaya Tegan, Klaus arabayı evin önünde durdurur durduramaz aşağıya atladi.

"Yerleşkeye rapor vermeliyim," dedi bakışlarını kaçırtarak. Ne Elise ne de Reichen arabadan çıkamadan uzaklaş-

"Bu da hep iş derdinde," dedi Reichen kafasını sallayarak. "Evde bir şeyler yemek ister misin Elise? Aç olmalısın."

En son öğle civarı yemek yemiş olan Elise açlıktan ölüyordu. "Bu çok güzel olur, teşekkür ederim."

Elise, Reichen'ın kendisine arabadan inerken yardım etmesine izin verdi ve konağın ana girişine ilerlerken sunduğu kola girdi. Ama bu süre boyunca düşünceleri Tegan'a ve onun içine saldığı güçlü – belli ki tek taraflı – arzuyu bastırmaya odaklanmıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tegan yerleşkeye rapor verdikten sonra cep telefonunu kapattı ve barınaktaki özel odasında süslü, kadife kanepeye gömüldü. Gecenin Petrov Odolf'la çıkmaza girerek sonuçlanmaması onu sınırlendirmiş, enstitüde gördüğü Susuzluk gerçeği ise onu çok etkilemişti. Odolf ve diğer İssızları görmek Sorcha'nın ölümünden sonra içinden geçtiği ateşi hatırlatmıştı.

Tüm bu yıllar boyunca kan arzusunu bastırmayı başarmıştı ama bu savaş zorluydu. Ve hep onunlaydı.

Elise'in yanında olmak yalnızca arzusunu arttırıyordu. Lanet olsun, bu dişi kanını kaynatıyordu.

Onunla Reichen'in arabasında yalnız geçirdiği anlar – ona dokunmak, psikişik acısında yanında olmak – büyük bir hataydı. Bu, yalnızca ona yardım etmeyi ne kadar derinden istediğini anlamasını sağlamıştı. Onu acı içinde görmek istemediğini anlamasını.

Yüzyıllar boyu titizlikle bilemediği duyarsızlığınma karşın.

onu önemsemeye başladığını anlamıştı. Soylular arasından bir erkeği ya da başka herhangi birini seçebilecek, bu cesur ve anlaşılması zor barınak güzeline karşı derin hisler duymaya başlıyordu. Onu gerçekten önemsiyordu. Onu istiyordu... ve bir avcı gibi peşine düşmesinin yalnızca bir an meselesi olduğunu biliyordu.

Yumuşak tenine dokunmak, bedeninin kendisinininkine yaslanmasının, ağzının ağzına yapışmasının nasıl iyi hissettirdiğini anımsatmıştı... dilinin ucuna değen bir damlacık kanın ne tatlı olduğunu.

Tanrım.

Arabadan yeterince hızlı inememişti.

Ve kendisine ayrılmış misafir odasında yalnız geçirdiği bu dakikalar, aşağıya inip Elise'i bulmak için onu zorlayan ihtiyacı azaltmıyordu. Reichen'in kentteki kadınla özgürce yaptığı gibi onunla doyuma ulaşma ihtiyacını...

Neredeyse onu ilk gördüğü an Elise'in içinde yakut ateş yatmıştı ama hâlâ yanıyordu.

Onu söndürebileceğini düşünerek, Tegan banyoya yönelip duşu açtı. Tanrı biliyor ya, enstitünün onda yarattığı hissi bedeninden atmak istiyordu. O hapsedilmiş, çoğu kendinde olmayan İssızları görmek ona yaşamının çirkin bir dönemini anımsatmıştı; anı olarak bile yeniden yaşamak istemediği bir dönemi. O kısmı, ait olduğu yere, derinliklere gömülmüştü.

Tişörtünü ve silahlarını çıkardı, kanepenin yanındaki sandalyeye bıraktı. Siyah pantolonunun fermuarına uzanmıştı ki kapı çalındı. Bunun kendisini birkaç saat günaha dalmak için kente sürüklemeyi düşünen Reichen olabileceğini düşünerek duymazdan geldi. Bu düşünce bir yanını

baştan çıkarıyordu; Elise için duyduğu açlığı bir şekilde doyurmak.

Kapı yemden çaldı ve bu sefer Tegan düşünmeden kapıyı açtı.

Kapı açıldığında Tegan kafasını bulandıran kışın karışında durduğunu görerek şaşırıp ve bir hayli öfkelenmişti. Gerçekten şu an buna ihtiyacı yoktu. Hâlâ klinikte gıydası lacivert pantolon ceket takımına karşısında duran ve mahzuniye görünümüne Elise içindeki ateşe dökülen bir galon benzin gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesi kaba, istediğinden daha sert çıkmıştı.

Elise ürkmüş görünmüyordu. "Konuşabileceğimizi düşündüm."

"Reichen sana yiyecek bir şeyler ayarlayacaktı, ne oldu?"

"Ayarladı. Bu neredeyse bir saat önceydi. Ben... belki aşağıya inersin diye bekledim, inmeyince ben sana gelmeye karar verdim."

Tegan bir an için ona baktı. Duşu zihin gücüyle kapattı ve tişörtüyle silah kılıfına uzandı. "Dışarı çıkmak üzereydim."

"Yaa." Buna inanmış gibi görünmüyordu. "Bir anda bu kadar acil ne olabilir?"

"Görev denen minik bir şey tatlım. Dışarıda bir şeyler öldürebilecekken gecelerimi kışımın üzerinde oturarak geçirmeye alışık değilim." Bunu bilinçli olarak onu sarsmak için söylemişti ve Elise'in alnında beliren kaş çatılmasından büyük olasılıkla haz duyuyordu. "Buradan çıkmam gerek. Kentte, işe yaradığımı sokaklarda olmalıyım. Burada oturup lanet olası zamanımı boşa harcayacak değilim."

Elise'in kendisine yol vermesini ve gitmesi için sevinmesini bekliyordu. Soğuk tutumları birçok Soylu erkeğini, hatta birliktekileri korkuturdu, bu yüzden dışının de fazla dayanabileceğini düşünmüyordu.

Bir saniye için, gerçekten de istediği gibi davranacağını düşündü.

Ama sonra Elise eşığı geçti ve odasına girdi.

"Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun," dedi yumuşak ama kararlı bir tonla. Yüzünde kaygı vardı fakat kapıyı ardından kapattı ve ona doğru yürümeyi sürdürdü. "Bu gece konuşmalıyız. Neyin ne olduğunu bilmeliyim. Bizim ne olduğumuzu bilmeliyim Tegan."

Tegan dik gözlerle baktı. "Sence kendini benimle birlikte buraya kapatman akıllıca mı? Reichen ve evin geri kalanlarının nerede olduğunu anlaması ve en kötüsünü düşünmesi çok zaman almaz. Yeri geldiğinde Reichen ke-tum olabilir ama bu evde yaşayan diğerleri..."

"Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Yalnızca senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Tegan dalga geçti. boğazından yükselen nahoş ses planladığından daha alaycıydı. "Senin lanet olası aklını kaçırdığını düşünüyorum."

Elise gözlerini yere eğdi, hafifçe başını salladı. "Kafam kaşık, bunu söyleyebilirim. Seni... seni anlayamıyorum Tegan. İlk günden beri. Birlikte oynar gördüğümüz bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

Tegan, "Ben oyun oynamam," dedi son derece ciddi biçimde. "Buna ne zamanım ne de isteğim..."

"Saçmalık!"

Tegan'ın bir kaşı kalktı. Yeniden zorlamaya hazırdu; hissettiği gerçeğe biraz daha yaklaşımadan önce onu itme ar-

zusuyla yanıyordu. Ama Elise'in gözlerindeki öfke parıltısı onu durdurdu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve Tegan'a iki adım yaklaştı, eğer şimdi onu iterse yılmayacağını açıkça ortaya koydu.

"Bana bir an yumuşak bir an sonra ise buz gibi soğuk davranmamı nasıl açıklıyorsun? Beni öpüyor, sonra itiyor-sun." Nefes aldı, yığın bir iniltiyle verdi. "Kimi zaman bana, sanki benim için gerçekten bir şeyler hissediyor gibi bakıyorsun ama sonra... sonra gözlerini kaçırıyor ve hiçbir şey hissetmemiş gibi yapıyorsun. Bu nedir, eğlence anlayışın bu mu?"

Elise'in geri çekilmeye niyeti olmadığından, Tegan homurdanarak arkasını döndü ve onu kışkırtmaya çalışan Elise'i görmezden gelerek içinde kıyafet ve silahlarının olduğu kamp çantasına uzandı. Elini soktu ve körlemesine birkaç parça silah aldı. Kılıflı bir bıçak ve 9mm'liği için bir avuç titanyum kurşun çıkardı; yalnızca ellerini oyalamak ve yavaşça arkasına yaklaşan kadının delirtici ayartıcılığından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu.

Silahları kanepenin kadife kaplamasına bırakırken elleri inanılmaz biçimde titriyordu. Görüşü keskinleşiyor, göz-bebekleri daralırken görüş alanı genişliyor ve bir amber ateşi gözlerini kızıl alevlere boğuyordu. Vampir dişlerinin çıkışı dişetlerini ağrıtıyor, Elise odasına gelmeden zorlukla bastırıldığı açlık yüzünden ağzı sulanıyordu.

Şimdi burada, yalnızca varlığıyla onu baştan çıkarıyordu; canavarı ne kadar zapt edebileceğini bilmiyordu. Gözlerini Elise'e ilk diktiğinden beri canavar tasmaını zorluyordu.

Arkasında, hafif hareketiyle kalın İran halısının ezildi-

ğini duydu. Gözlerini kapattı, tüm duyularıyla onu hissediyordu.

Onun için duyduğu istek canını yakıyordu.

"Oyun oynamadığını söylüyorsun ama bunda istisnalar var. Aslında hence o kadar uzun zamandır oyun oynuyorsun ki neyin gerçek olduğunu anımsamıyorsun bile."

Kızgın bir kükremeyle Elise'e dönerken kendi hareketlerinin bilincinde değil gibiydi. Aralarındaki mesafe birkaç saniye içinde kapandı; Elise'e dönmesi ve ardından onu kucaklayarak hem iradesinin hem de bedeninin gücüyle kapalı kapıya yaslanması arasında geçen karanlık birkaç saniye.

Onu oraya, bedeniyle meşe kapının arasına sıkıştırdı.

"Bu senin için yeterince gerçek mi tatlım?"

Sözcükleri fısıldıyordu, dudakları kıvrıldı ve uzayan dişleri ağıza çıktı. Arzu onu kızdırmış, doğasının yabani kısmını ağıza çıkarmıştı. Bir hırlamayla başını eğdi ve ateşli, emreden bir öpücükle dudaklarını ağzına aldı.

Elise bağırdı, ürkmüştü; elleri kendini savunmak istemesine Tegan'ın omuzlarına yükseldi. Onu daha sert öptü, nefes almak için duraksadığında dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

Çok tatlıydı. Ağzı çok sıcak ve suluydu. Tegan'ın bedeninin kavurucu sertliği karşısında çok yumuşaktı.

Tahrik olmak istemiyordu. Bu tüketici arzuya karşı koymak istiyordu. Ama yanıyordu ve artık bunu inkâr edemezdi.

İçinde Soylulara ait erkeksi her şey. Elise'in baştan çıkarıcı tadıyla kanını zorlarken duramazdı.

Onu öpmeyi bıraktığında Elise nefes nefeseydi. Tegan

da. Tüm beden açlığının gücüyle ayaklanmıştı, nabız atı-
ları Elise'in bedeninde yankılanıyordu.

"Dün gece kayıkhanede korkumu hissettim," diye fısı-
ldadı Tegan vahşice; gözlerini gözlerine dikmiş, bedeninin
on kısmını önüne yapıştırmıştı. Erkekliği sertleşmiş,
Elise'i hissettikçe büyüyordu. "İstedigimi almadan gitme-
ne izin verdim. Bu sefer affedici olmayacağım. O yüzden,
benden ister kork ister korkma Elise ama buna aldiracağı-
mı..."

"Dün gece geri döndüm." Boğazından nefessiz, kesik
bir ses çıktı ama konuştuğunda sesi sakındı. "Senden
korkmamıştım Tegan. Sana geri dönmüştüm."

Sözcükler yavaş yavaş beynine gömüldü, sanki duydık-
larını kaydediyormuşçasına hareketsizdi.

"Dün gece, bana gitmemi söylemeden sonra... Kona-
ğa kadar gitim ve gitmek istemediğimi fark ettim. Seninle
olmak istiyordum."

Şimdi gözlerinde en ufak bir tereddüt olmadan ona ba-
kıyordu. Tegan Elise'in kollarına dokunduğunda yalnızca
yumuşak başlı bir kabul, bilinçli bir teslimiyet hissetti.
Dokunuşu aracılığıyla arzusunu okudu. Bu arzu ona doğ-
ru yayılıyor, içine sızıyordu.

"Seninle çıplak olmak istiyordum Tegan. Seni içimde
istiyordum, o yüzden geri döndüm. Ama sen gitmişin
bile."

Lalet olsun.

Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama sesi çık-
mıyordu. Yalnızca, daha önce hiç içine düşmediği apul
bir sessizlik. Ağırlığını topuklarına verdi, onu kendinden
dokunuşundan - uzaklaştırma ihtiyacı neredeyse üstün
gelmek üzereydi.

Ama gitmesine izin veremeyeceğini anladı.

Gözlerinin berrak lavanta denizine bakmaktan kendi-
sini alınamıyordu. Bu denizin onu çeken derinliklerinde
görünüşü şey tereddütsüz bir dürüstlük ve samimi bir ih-
tiyacı.

"Seninle olmak istiyordum Tegan... eğer sen de beni bir
parça istiyorsan..."

Tegan onu kendine çekti ve kuşkusunu yeni bir öpü-
cikle susturdu. Elise kollarını ona doladı ve sarıldı; be-
deninin içine de aynı şekilde girmek isteyen Tegan dilini
ağızına kaydırınca dudaklarını araladı. Tegan, onu kapıdan
yatağa doğru sürükledi, dudakları bir an bile ayrılmadı. El-
leri savrukça bedenlerinde geziniyor, kavlıyor ve titriyor-
du.

Gıysileri arzularının gücüyle bir anda üzerlerinden
sıyrıldı. Tegan, Elise'in ceketini çıkardı ve hızla altındaki
beyaz ipek blüza yöneldi; saten ve dantellerle kaplı gö-
ğüslerini açığa çıkarana dek, ona yüzlerceymiş gibi gelen
minik düğmeyi açtı. Ellerini ince beyaz kumaşın üzerinde
dolaştırdı, aç bir bakışla meme uçlarının dokunuşuyla dik-
leşmesini izledi.

Sırtını yatağa dayayarak lacivert pantolonunu çıkardı ve
solgun, ince bacaklarından aşağıya çekti. Kadınlığı küçük,
beyaz bir satenin ardında gizliydi. Tegan parmaklarını mi-
nik üçgenin hatlarında gezdirdi, kasıklarının ve kalçasının
sıcak kadife tenini yumuşakça okşadı. Başparmağı satenin
altında daha da yumuşak bir yere dokundu. Elise'in kay-
gan, ıslak ateşi onu inlettirdi, bu yakıcı, nemli yarığa daha de-
rinden dokunmaya itti.

Tegan nemli taçyapraklarını ve kadınlığının tepesindeki
noktayı okşarken Elise nefesini tuttu.

Tegan bacaklarını ayırdı ve aç bakaşları sağ bacağına içindeki minik doğum izine yöneldi. Tegan gülümseydi, doğum lekesinin bedeninin bu kadar çarpıcı bir yerinde olması onu şaşırtıyordu. Bu minik izi ilk gördüğü andan bu yana tımmak istiyordu. Küçük gözyaşını öptü, Elise'e bakmak için doğruldu.

Tanrım, çok güzeldi. Aynı anda hem saf hem şehvetli. Onun tadını yavaş yavaş çıkarmak istiyordu ama ihtiyaç çok güçlüydü; hem kendisinin hem Elise'inki. Parmaklarının sorgulayan her okşayışında Elise'in aşlığını hissedebiliyordu ve arzusunun kendisinininki kadar güçlü olduğunu biliyordu; cinsel ihtiyaç acıtacak denli yakıyordu.

Tegan pantolonunu çıkardı ve Elise'i yatağa yatırırken kenara fırlattı. Elise'in iç çamaşırını çıkardı ve kollarını karnının iki yanına dayayarak üzerine yattı. Erkekliği aralarındaydı; dindik ve nemli, Elise'in karnını nemlendiren etten kalın bir mızrak gibiydi. Bedenini omuzlarından bacaklarının üst kısmına dek kaplayan birinci nesil glşleri rengârenkti; arzusunun bordo, çivit mavisi ve altın gölgeleriyle kaplanmıştı.

"Bu senin için fazla mı gerçek Elise?" Sesi vahşi bir hırıltıya dönmüştü, duyduğu arzuyla tamamen büyüyen vampir dişleri konuşmasını güçleştiriyordu. "Tanrım... sanırım bu benim için fazla gerçek, lanet olsun."

Eğer yapmak üzere oldukları şeyle ilgili en ufak bir kuşku belirtisi gösterseydi, Tegan geri çekilmek için güç bulabilirdi.

Ona sahip olma ihtiyacıyla neredeyse aklını kaybetmiş de olsa kendisini ayağa kalkmaya zorlayabilirdi. Tüm sert adam hallerine karşın, onun yumuşak gözlerine bakarken

biliyordu ki ona merhamet gösterebilirdi. İçinde panığa kapılmış bir yan Elise'in vazgeçmesini istiyordu.

Ama Elise üzerinde harekete geçmiş yabancı canavar karşısında titremiyordu. Uzandı ve elini Tegan'ın boynunun arkasına koydu. Sıcak bir şekilde onu kendisine çekti; gözleri açık ve ona odaklanmış, dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Dudaklarından ateşli bir öpücük alırken Elise'in bedeni altındaydı. Vücudunun her atılımına yanıt veriyor, ağzının içinde dolaşan, vampir dişlerini yoklayan dilinin sert kışkırtması onu deliye çeviriyordu.

Dudaklarını Elise'inkilerden ayırmadan dizlerinin üzerinde doğruldu ve mızrağını açık bacaklarına yöneltti. Onu içine almak için bükülen Elise, Tegan erkekliğinin başını ıslaklığına sürttüğünde derin bir titremeyle sarsıldı.

Dayanamayacak kadar baştan çıkmıştı ve sabırlı olmaktan çok uzaktı. Tegan kalçasını kaldırdı ve tek seferde Elise'in kadınlığının içine girdi.

Üzerinde hareketlenip kendisini yerleştirirken Elise zorlukla nefes alıyordu. Bedeni Tegan'ın altında küçüktü, dar ve sıcak kadınlığı Tegan'ın erkekliğini saran sıvı bir mengeneydi.

Bir kadının içinde olmakla ilgili bildiğini – anımsadığını – sandığı her şey onu saran Elise'in hissettirdikleriyle silinmişti. Bu daha önceden bildiği hiçbir şeye benzemiyordu, hayal ettiği her şeyden daha güçlüydü. Ona zihniyle ve bedeniyle bağlanmıştı, bedenlerinin dokunduğu her noktada Elise'in duyduğu hazzın içine aktığını hissediyordu. Elise coşkulu, güçlü ve yakıcıydı. Yüzyıllarca dokunuştan, hissten uzak kaldıktan sonra Tegan Elise'in güzel yüzüne baktı ve kendini Elise'in verdiği sıcak, ıslak mutluluğa bıraktı.

Gelip giden kalçalarını durduramıyor, onun içinde kendini kaybetmek için duyduğu yakıcı isteği frenleyemiyor. Erkekliği yükselen orgazmıyla şişmişti, patlamaya birkaç umutsuz saniye kaldığını biliyordu.

Homurdandı, daha da derine girdi. Sesi boğazından kaba bir gıcırtı gibi yükseldi. "Ahh, Tanrım! Elise!"

Geri çekemezdi. Kalçalarını ona doğru itirdi ve ani bir sel gibi geldi. Rahatlanmanın verdiği hisle bir çığlık attı ve onu titreten haz dalgalarıyla gidip gelmeye devam etti.

Ve hâlâ yeterli değildi. Hâlâ ereksiyon halindeydi, hâlâ ona açtı.

Hâlâ Elise'in zarif bedeninin odasında idi.

Onu doldururken loş gözlerine baktı, onun kendisine verdiği hazzın bir kısmını kendisinin de ona verdiğini görme ihtiyacı duyuyordu.

"Aceleliydim," diye mırıldandı Tegan, bir özür öpücüğü için ona doğru eğildiğinde. Çekici boynuna daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu; doyuma ulaştırılmayı bekleyen başka bir ihtiyaçla uzayan dişleri zonklarken bunu yapamazdı. "İstersen bu sefer daha ağırdan alabiliriz."

"Bunu aklından bile geçirme!" Bacaklarını etrafına dölâyarak yanıtını verdi Elise.

Tegan güldü ve içinde bir yan en son ne zaman gerçekten güldüğünü merak etti. Elise'in içinde uyandırdıklarına benzer bir şey en son ne zaman hissetmişti?

Elise'in içine nasıl da kök saldığını düşünmek istemiyordu. Şu an tek istediği şey buydu.

"Benim için uzun zaman oldu," diye fısıldadı Elise. "Ve öyle iyi hissettiriyorsun ki..."

Tegan alabildiğince derine ittirince sözcükleri bir mili-

ve dönüştü. Çekildi ve yeniden itirdi, kadınlığının duvarlarını onu kavradığını ve büzüştüğünü hissediyordu.

"Tanrım," diye lırladı Tegan haz içinde.

Daha şimdiden içinde yeni bir orgazm yükseliyordu.

Elise de doruğa yaklaşıyordu. Tenlerinin her buluşmasında, o azgın viruşlarda onu daha da içine alıyor, omuzlarına tutunuyor ve bedeninin istekleri onu esir almışçasına soluyordu.

Tegan, parmakları tenine her değdiğinde, ipeksi kadınlığının her titreyişinde onun hazzını hissedebiliyordu. Elise'in duyguları her temas noktasından ona akıyor, içi bir duyu patlamasıyla doluyordu. Tegan onun duygularını emiyordu, tek odaklandığı ona aklını başından alacak bir boşalma yaşatmaktı.

Elise'i tutkuyla öptü; dilini, dişlerini ve vampir dişlerini kullanarak. Elise her hareketine ayak uyduruyordu ve Tegan onun küt insan dişlerinin hafifçe alt dudakına geçtiğini hissettiğinde vahşice uyarıldı, dili açtığı minik yarayı yalarken inledi. Elise biraz daha emdi ve Tegan tamamen kendini kaybetti, ona kanını sunma arzusuyla yanmaya başladı.

Ne yaptığını düşünmeden doğruldu ve vampir dişleriyle bileğini yardı. Kan yavaşça Elise'in çıplak göğsüne ve boynuna aktı. Tegan bileğini ona sunup kolunu yumuşakça ağzına bastırdı.

"Al. Seni beslemek istiyorum."

Gözleri Tegan'a kilitlenmiş halde, dudaklarını etine yapıştırdı. Kanını içti, dili büyüleyici, erotik bir tempo tutturmuştu. Ve bu sırada Tegan utırıyordu. Elise'in boşalmaya yaklaşan bedenini her kavrayışından ve sarsılışından büyük bir şehvet hazzı duyuyordu. Orgazmı bedenine ya-

yılırken kolunu tutan parmaklar teninde iz bırakmıştı. Tegan kolunu ağzına bastırıyor ve daha kuvvetli emiyordu.

Tegan durmaksızın ıtırırken Elise çığlık attı ve şiddetli bir sarsılmayla neredi. Tegan da doruğa ulaşmıştı. Erkekli. çanı en derine daldırdı. bir dalga gibi patlamayı hissetti.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı Tegan ve yanına yattı, boşalmış ama tatmin olmamıştı.

Tatmin olmaktan çok uzaktı.

Kan ve seks kokusu odayı kaplamıştı, bu şelivetsiz koku ona yalnızca doğasının yabancı yanını anımsatıyordu. Bir zamanlar ona hükmeden yanını... onu neredeyse yok eden yanını.

Yanında yatan Elise ona sokuldu. Üzerine çıktığında çıplak göğüsleri omzuna değiyordu. Yüzünün yanını ve saçlarına dokunarak saçlarını okşarken parmakları nazıktı.

"Bitirmedin."

Tegan hafifçe güldü, hâlâ yaşadığı boşalmanın artçısıyla sersem gibiydi. "Kesinlikle dikkat etmemişsin."

"Hayır Tegan. Demek istediğim... bitirmedin."

Kolu Tegan'a uzandı, ağzının önünde durdu. Beymine, Elise'in üzerine bir canavar gibi atılıp ağzını kanının tatlı gül tadıyla doldurmasını söyleyen dürtüyü bastıran bir alarm oku saplandı.

Mahmuzlanmış gibi fırladı ve yatağın yanına, yere atıldı. Bileğindeki yarayı yaladı, dilinin etkili gücüyle berelen mührüledi.

"Benden içmeyecek misin?"

"Hayır," dedi Tegan, kendini zorlayarak. "Bunu yapmamı."

"Bunu isteyeceğini düşün..."

"Yanlış düşünümüştün," dedi sözünü keserek.

Bastırılmış açlığı sesini daha da keskinleştirmişti. Dağlanmış kıyafetlerine ve silahlarına bir hakış atarak, onları ne kadar hızlı toparlayıp bu odadan defolabileceğini düşündü. Gimmeliydi, yatağında çıplak ve tatlılıkla oturan, kabaca reddettiği göz alıcı bileği kucığına düşmüş Elise'in sunduğu baştan çıkarmaya teslim olmadan önce gitmeliydi.

Nefesi vampir dişlerine sürtünerek ağzından çıktı. "La-net olsun!" Sesi kaba, pürüzlü ve başka bir dünyaya aitti. "Bu lanet olası iş çıkırından çıkıyor. Ben... kahretsin." Tı-reyen eliyle yüzünü sildi. "Buradan çıkmam gerek."

"Canını sıkma." Elise yataktan çıktı. "Burası senin odan. Ben giderim." Aceleyle giysilerini topladı, bluzunu üzerine geçirdi ve lacivert ceketini onun üzerine atıp emin, titremez parmaklarla düğmelerini ilikledi. Pantolonunu alıp giydi ve kapıya yönelirken fermuarını çekti. "Bu bir hataydı. Başka bir hata daha. Sen kazandın Tegan. Sonunda vazgeçiyorum."

Koşarak uzaklaştı. Tegan gitmesine izin vermek için kendini zorluyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Elise kaldığı misafir odasının kapısını kapattı ve işlemeli meşe kapının arkasında yere çöktü.

Son derece aptal hissediyordu.

Kendisini iffetsiz bir salak gibi Tegan'ın kucasına atması yetmezmiş gibi, bir de ona kanını önererek salaklık zirveye çıkmıştı.

Elbette reddetmesi onu şaşırtmamıştı. Elise'in kanını içmesi ahlaksızca kurulmuş kan bağlarını geri dönülmez şekilde tanımlayacaktı ve Tegan'ın yatağındaki ateşli dakikalarda Elise'in bunu istediği de bir gerçektir. En azından Tegan bu tür bir yıkımdan kaçınacak kadar – öngörülü bir kendini kontrolle – mantıklıydı.

Gerçek eşlerin ettiği yeminler olmaksızın bile, Tegan'ın kendisini ona bağlamaktan duyduğu açık dehşet aslında Elise'i şaşırtmamıştı.

Fakat Tanrım, bu canımı yakıyor.

Özellikle de içinde dolaşan, gürleyen kanının etkisiyle damarları hâlâ hayat dolu ve bedeni Tegan'ın sevgisinin şiddetiyle sarsılmışken.

Naif bir aptaldı, çünkü içinde umutlu bir yan gerçekten istenmeyen, yadsınamaz bir fiziksel etkilenmeden daha fazlasını paylaştıklarını düşünmüştü. Bu gece Tegan ona dokunduğunda – onu açıklıkla öpüp bileğini ıgması için ona uzattığında – gerçekten onun için herhangi bir fetihten fazlası olduğuna inanmıştı. Kendisini gerçekten önemseydiğini düşünmüştü.

Daha da kötüsü, bunu ummuştu.

Beş yıllık yalnızlıktan sonra, başka bir erkek için hiçbir şey hissedemeyeceğini düşünürken sonunda kalbini açmıştı.

Bir savaşçıya diye düşündü tatsızca. Birliğin karanlık, tehlikeli üyelerinden birine âşık olması düşüncesinde ciddi bir ironi vardı; özellikle de tüm yaşamı boyunca onların kalpsiz, güvenilmez yabaniler olduğu kendisine öğretilmişken.

Ve Tegan için, birliğin en soğukkanlısı için bir şeyler hissetmesi...

Doğrusu bu aptallıktan da ötesiydi.

Aylar öncesindeki o ilk geceden. Tegan'ın onu yerleşke- den eve bırakmasına izin verdiği geceden bu yana böylesi bir acı yaşamak için kaşınıyordu. Bu gece ise Tegan ona bir iyilik yapmış, onu asla geri dönemeyeceği büyük bir hatadan kurtarmıştı.

İçinde bir parça bile acıma olmadığı söylenen bir adam- dan gelen merhamet için minnettar olmalıydı.

Tegan ihtiyaç duymadığı bir acıydı.

Banyonun yanındaki odadan geçti ve duşu açtı, onun

yatağında geçirdiği dakikaları düşünmeye engel olamıyordu. Giysilerini çıkardı ve sıcak suyun altına girdi; ellerini üzerinde hissediyordu, bedenleri bir arada eriyor ve hızla yanıyordu.

Şimdi bile onun için acı çekiyordu.

Belki de her zaman, kendisini Tegan'a görünmez zincirlerle bağlayan içindeki kanının çekimiyle ona sürüklenecekti.

Ama her ne kadar hissettiklerini, Tegan'dan - şimdi ikinci kez - içtiği kana bağlamak istese de sorunun bundan daha derin olduğunu biliyordu.

Evet, durumu bundan çok daha kötüydü.

Ona âşık oluyordu.

Belki de olmuştu.

Tegan buz gibi cezalandırıcı suyun altında uzun zaman geçirdi ama bedeni hâlâ Elise'in düşüncesiyle yanıyordu. Derisi gergindi, dermaglifleri suyun soğuk yumrukları altında nabız gibi atıyordu. Ellerini önündeki karo duvara dayadı, Elise'in odasına gidip başladıkları işi bitirmek için kendisini zorlayan istekle boğuşuyordu.

Görüşü tek bir kadına yönelmiş açlığıyla hâlâ keskindi, henüz geri çekilmemiş vampir dişleri sızlıyordu. Derin kaba bir iç çekişle başı önüne düştü. Elise'e duyduğu ihtiyaç artıyor, damarlarında bir yangına dönüşüyordu.

Elise gibi tatlı bir şeyin tadına bakmak için kendine izin verseydi, susuzluğunun kendisine tekrar hükmetmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?

Elise'in, herhangi bir erkeğin ona sunabileceği aşk ve bağlılık yeminleri bile olmadan, böylesi istekle kendisini verdiğini bilmek bunu daha da dayanılmaz kılıyordu. Az

bir karşılıkla çok şey vermeye hazırdı. Bunun karşısında kendisini alçalmış hissediyordu.

Bu onu utandırıyordu, çünkü güzel bileğini dişlerinin arasına almasına ramak kalmıştı...

Bir kükremeyle Tegan kolunu geri çekti ve yumruğunu düşün mermer karosuna geçirdi. Cıılayanmış karo parçalandı ve parçalar çıplak ayaklarının etrafına döküldü. Acı eline ve bileğine yayıldı ama bundan zevk aldı; düşün suyuyla süzülen kanını izledi.

Hayır. Lanet olsun, hayır.

Buna karşı koyabilirdi. Buna karşı koymak zorundaydı.

Elise'i yalnızca birkaç gündür tanıyordu ve bir şekilde içine işlemiş, inşası birkaç ömür sürmüş koruma duvarlarının bazılarını yıkmayı her nasılsa başarmıştı. Aralarından olanların ilerlemesine izin veremezdi.

Ve vermeyecekti.

Berlin'deki kısa ziyaretlerinin ger kalan her anını, onun gözlerinden uzakta geçirmek zorunda kalsa bile.

Tegan kafasını kaldırdı ve kısa bir zihinsel emirle suyu kapattı. Duştan çıktı ve kalın, siyah havlulardan birini kalçasının etrafına doladı. Odaya girdiğinde cep telefonunda yanan mesaj ışığını gördü. Mesajı açtı, merkezden, Boston'da kendisine ihtiyaç olduğunu ve gecikmeden oraya dönmesi gerektiğini bildiren bir emir duymayı umuyordu.

O kadar şanslı değildi. İyi şansın onun yanında olacağını düşünmemeliydi. Kader uzun zaman önce ona sırtını dönmüştü.

Gideon'un tatsız ve kısa mesajı hoparlörden duyuldu. Birliğin Logan Havaalanı'ndan çıkış yapan uçuşu hakkın-

da araştırma yapıldığı bilgisi eline geçmişti. Marek'in işe karıştığına kuşku yoktu, birliğin ne bildiğini ve bu bilgiyle ne yapmayı planladığını öğrenmek için büyük olasılıkla yakında kendisi Berlin'e gelecek ya da en azından yerel bağlantılar ayarlayacak yahut durumu yoklayacak birilerini gönderecekti.

Lanet olsun.

Tegan, Petrov Odol ve Elise'in Marek'in kuryesinden aldığı günlükle ilgili büyük bir işe karışıklarına şimdi her zamankinden çok emindi. Hızla kurulanıp giyindi; kente birkaç saat devriye gezmek için bundan başka bir mazarete ihtiyacı yoktu. Kalçasına, bacaklarına ve ayak bileğine bağlanmış silahlarıyla paltosunu aldı ve konağın ana merdivenlerine yöneldi.

Tegan girişe yaklaştığında Reichen genç bir barınak çiftiyle maun döşeli, aynalı çalışma odasından çıkıyordu. Güzel, kızıl saçlı Soy Eşi, elleri göze çarpan hamile karnının üzerinde sevgiyle kilitlenmiş ıstık saçıyor; genç adam, sarı saçlarının altında kızarmış, Reichen'a yakın zamanda yaptığı bir şey için teşekkür ediyordu.

"Her ikinize de tebrikler," dedi Reichen Almanca olarak. "Oğlun doğar doğmaz gelip onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Vafız babası olmayı kabul ettiğin için teşekkürler," dedi genç kadın. "Bizi onurlandırdın."

Topuklarının üzerine yükselip Reichen'in yanağına bir öpücük kondurdu, ardından eşinin elini tuttu ve sanki dışlarındaki dünya yokmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakarak uzaklaştılar.

Reichen mutlu çift ayrılır ayrılmaz, geniş bir gülümse-

meyle Tegan'a bakarak, "Ah, aşk," dedi. "Ateşten oklarını ikimize de hiç saplamayacak mı?"

Tegan alaycı bir bakış attı ama şu anda Reichen'in yorumuna katılıyordu. Son basamağa vardı ve Reichen'in bakışlarının, kılıfında duran, dolu Beretta'nın kabzasında dülünen eline yöneldiğini gördü. Düşün mermerine geçirdiği elinin derisi soyulmuş, yaralar ve kan izleriyle be-re-lenmişti.

Alman kaşını kaldırdı.

"Yukarıda küçük bir kaza oldu," dedi Tegan. "Zararı karşılayacağım."

Reichen bir el hareketiyle sözünü kesti. "Bunu yaparsan kırılırım. Benim hesabıma göre sana hâlâ borçlu olan benim."

"Unut gitsin," dedi Tegan, minnettarlık onu, şu an kendisinde nefret eden Elise'in bulunduğu evden çıkma isteğinden daha az rahatsız ediyordu. "Kente gidip etrafı kontrol etmem gerek. Boston'dan gelen ve burada büyük olasılıkla sorun yaratacak bazı etkinlikler haber aldık."

Reichen'in ifadesi ciddileşti. "Duyduğuma göre kentinizde artan İssiz sorunu mevcut. Birliğin geçen yaz yok ettiği evde konumlanmış onlara İssiz varmış, doğru mu?"

"Durup sayınadık ama evet. Büyük bir barınaktı."

Barınak erkeği sessizce küfretti. "İssiza dönüşen Soylu vampirler pek de sosyal yaratıklar değildirler. Birçoğunun aynı yerde bulunması ciddi bir sorun. Organize olmaya çalıştıklarını düşünüyor musunuz?"

Bunun tam da Marek'in planladığı şey olduğunu bilen Tegan, "Olabilir," dedi. Tabii bu, birlik Marek'in pisliklerden oluşan ordusunun kumanda edildiği barınakta onlara C-4'lerle bir karşılama partisi düzenlemeden önceydi.

"Tegan." Reichen boğazını temizledi. "Sen - ya da bir-
lik - elimden gelecek bir şeye ihtiyaç duyarsanız, söylemen-
ye yeterli. Hiçbir açıklama yapmanıza gerek yok, seni temin
ederim ki birliğe tüm desteğimi veririm. Ve güvenimi."

Tegan barınak erkeğinin gözlerinde hakiki bir içtenlik
ve keskin bir zekâ gördü. Eğer Andreas Reichen arkadaşla-
ğını sunuyorsa, onurunu da sunuyordu.

"Kaynaklarımı senin say," diye ekledi sesini güven veri-
ci, son derece ciddi bir tona dönüştüren Reichen. "Adam,
para, silah, kurnazlık ya da zekâ... ne istersen söyle. Eli-
min altında olan ne varsa senin ve diğer savaşçıların em-
rindedir."

Tegan kafasını sallayarak teşekkür etti. "Biliyorsun, bir-
likle müttelik olmak seni barınakta pek popüler yapmaya-
caktır Reichen."

"Belki de yapmayacaktır. Peki, o zaman kendini beğen-
miş pisliklere kim karşı koyacak?" Reichen, Tegan'ın om-
zuna vurdu. "İzin ver seni kente götürüp biriyle tanıştıra-
yım. Eğer şüpheli işler ya da Berlin'in arka sokaklarında
olup bitenle ilgili bilgi almak istiyorsan Helene ile konuş-
malısın."

"Bu gece erken saatlerde birlikte olduğun dışı mı?"

"Evet. Belli bazı faydalarıyla birlikte... yakın bir arka-
daştır." Reichen kıkırdadı. "Merak ediyorsan, Soy Eşi değil
insandır."

Aslında Tegan merak ediyordu. Reichen onu kaldırım-
da öperken, iyileşmeye başlamış olan ısırtık izi Tegan'ın
gözünden kaçmamıştı ama kadının üzerinden kan kokusu
almamıştı. *Homo Sapiens*'in kırmızı hücrelerinin yumuşak,
bakırmsı kokusundan başka hiçbir koku...

Ve ondan beslendikten sonra Reichen kadının beynini
yıkamış gibi de görünmüyordu.

"Senin ne olduğunu biliyor muyum?"

Reichen kafasını salladı. "Ona güvenebilirsin, sana ga-
rant veririm. Onu uzun yıllardır tanıyorum ayrıca kulü-
bünde iş ortağıyız. Asla güvenime ihanet etmedi. Sizin ki-
ne de etmeyecektir."

Reichen saçlarını şakaklarının gerisine attı, ardından
konağın ön kapısına yöneldi. "Gel. İzin ver seni tanıştıra-
yım."

Kısa bir süre sonra, Tegan kendini Aphrodite adında
son derece kaliteli bir genelevin içinde, kabinde, kırmızı
kadifeden bir koltuğa oturur halde buldu. Mekân gösteriş-
li ve pahalıydı; güzel kadınlar, görkemli mobilyalarla dol-
durulmuş, ücreti peşin ödenen çeşitli hazlara ev sahipliği
eden bir yetişkin oyun bahçesiydi. Herkesin gözü önünde
küçük bir seks partisi sürerken Tegan ilgisiz gözlerle izli-
yordu.

Kulüpteki müşterilerin çoğu, mekâna yabancı olmadığı
belli olan Reichen dışında, seçkin insanlardı. Geniş kabin-
de Tegan'ın karşısına oturmuştu, parmakları Aphrodite'nin
sahibi, göz alıcı Helene'in güzel bedeninde dolanıyordu.
Birden çok kız Tegan'a bakınak için gelmişti. İçki, yemek,
arkadaşlık ve kulübün genel menüsünde yer almayan pek
çok ilgi sunmuşlardı.

Son güzel fahişe, iğne topuklu ayakkabılarının üzerinde
onlardan uzaklaşırken Helene hafifçe kollarını çatarak
Tegan'a baktı. "Eğer özel zevkleriniz varsa eminim ayarla-
malar yapabilirim."

Tegan yumuşak kadife koltukta kıpırdandı. Özel zevkle-

rı tek kadına odaklanmıştı ve o Reichen'in malikânesinde, büyük olasılıkla Tegan'la hiç tanışmamış olmayı diliyordu. "Teklifinize minnettarım," dedi Helene'e, "ama buraya eğlence için gelmedim."

"Kentte gerçekleşen herhangi... alışılmadık bir etkinlik ile ilgili bilgi almamıza yardım etmek isteyebileceğin düşündük," diye ekledi Reichen. "Elbette tamamen gizlilik içinde."

"Elbette," dedi, zekice onaylayarak kafasını salladı. "Alışılmadık insan etkinliğinden mi söz ediyoruz başka bir şeyden mi?"

"Her ikisi de," dedi Tegan. Reichen onu vampir ulusuyla ilgili bilgilendirdiğine ve bu sırrı saklamak konusunda ona güvendiğine göre Tegan sözcüklerle oynamaya gerek görmüyordu. "Birleşik Devletlerde Issız nüfusunda bir artış görüyoruz. Nereden geldiklerini bildiğimizi sanıyoruz ama bu sorunlardan kimisi burada, Berlin'de yuvalanıyor olabilir. Olağandışı bir şey duyarsan bize haber vermelisin."

Kadın başını eğdi. "Söz veririm."

Elini Tegan'a uzattı, böylece kadının hislerini okuma fırsatını ele geçirdi. Dokunuşu ona, kadının niyetinde dü-rüst olmayan hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Düşündü-ğü şeyi söylüyordu ve sözü güvenilirildi.

Tegan kadının elini bıraktı ve çalışanlardan biri masaya yaklaşırken arkasına yaslandı. "Müşterilerimden biri çok fazla içti," diye yakındı genç kadın. "Rahatsız edici olmaya başladı."

Helene'nin gülümsemesi sakındı ama gözleri hedefe kilitlenen lazer ışınları gibi keskindi. "Bana izin verir misiniz? Görev çağırıyor."

Kabinden çıktı ve kendisine eşlik etmesi için fedadeten birine yaklaştı. Uzaklaştığında Reichen, Tegan'a bakıp kaşını kaldırdı. "Büyüleyici, sen ne düşünüyorsun?"

Tegan homurdandı. "Kendine has bir tarzı var sanırım."

Reichen şimdi gözlerini kısarak Tegan'a bakıyordu. "Merak ediyorum. Birlik bekâret yemini falan mı ediyorsun?"

Soruyu duyan Tegan hızla kafasını kaldırdı. "Sen ne halattan söz ediyorsun?"

"Az önce seni memnun etmek için ayağına kapanabilecek neredeyse onlarca kusursuz kadını geri çevirmeni izledim. Hiçbir erkeğin böyle bir kontrol mekanizması olamaz. Ama eğer..." Barınak erkeği kıkırdadı. "Eğer geçen gece resepsiyonda dolanan dedikodu doğruysa... Sevinli Elise Chase ile aranda bir şey mi var? Her ikinizi kentime getiren işin ötesinde bir şey?"

"Aramızda hiçbir şey yok." En azından olmalı. Ve bu gece olayların gidişatından sonra olmayacak da. "İdişiyile ilgim yok."

Tegan'ın kestirip atan sesinden bu konunun tartışmaya açık olmadığını anlayan Reichen, "Ahh, sınırı aştım. Böyle bir şey sorduğum için beni affet," dedi.

Tegan doğruldu. "Ben gidiyorum."

Aniden dışarıda devriledi olmak, kulübün şelvetli havasından uzaklaşmak istedi. Ve Elise'le yakınlaşabileceği düşüncesi yüzünden Reichen'la malikâneye dönmek konusunda kendine güvenmiyordu. "Beni bekleme," diye gürledi, ardından iri adımlarla mekândan çıkıp gecenin içine daldı.

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elise ertesi sabah şafak söktükten hemen sonra, büyük portak bir uykudan uyandı. Gece boyunca yaşamal ıçgüdüleri onu uyarıı. burada daha fazla Tegan'la kalamayacağını ve kalbi zarar görmeyen burada kalmayı umarmayacağını anlamıştı. Berlin'den ayrılmalı ve eve, Boston'a dönmeliydi. Yanında getirdiğı bir iki ufak eşya kapının yanında duran çantadaydı. Duş aldı ve giyindi; onu alıp havaalanına götüreceğ bir taksi çağırması bile.

Başta buraya Tegan'la gelmek konusunda ısrar etmişti. Özellikle Camden'a verdiği söz yüzünden. Ayrıca Marek'in elde etmek için çırpındığı bu eski kitapta saklı sırları açığa çıkarma işinde üzerine düşeni yapmak istemişti. Ama Camden'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Berlin'e yapmak için geldiğı işi tamamlamıştı: Petrov Odoli'ni sorulanacaktı ve enstitü bugün Elise'le ya da o olmadan Tegan'ı bekliyordu. Şimdi eve, İssızların ve liderlerinin hâli acıl, ölümcül bir tehdit olduğı yere dönme-
liydi.

Kapısı çalındı, ardından Reichen'in bannakta yaşayan akrabalarından biri olan dışının yumuşak sesi duyuldu. "Merhaba? Sizi rahatsız etmek istemeydim ama..."

"Sorun değıl. Uyanığım. İçeri gelin."

Elise son birkaç dakikadır volta attığı pencerenin yanından ayrılarak kapıya yöneldi. Arabasının geldiğini duymayı bekleyerek kapıyı açtı. Genç Soy Eşi utangaç bir gülümsemeyle orada duruyordu, elinde bir kabloşuz telefon vardı. "Sizi arıyorlar. Görüşecek misiniz?"

"Elbette." Dışı kondorda uzaklaşırken Elise telefonu kulağına yaklaştırdı. "Merhaba? Ben Elise Chase."

Petrov Odoli'un eşi konuşmaya başlamadan bir an sessizlik oldu. "Ben Irina. Dün enstitüde tanışmıştık?"

"Evet, elbette. Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hayır, bir sorun yok. Umarım aramam rahatsız etmemiştir. Seni nerede bulacağımı Yönetici Kuhn söyledi..."

"Hiç sorun değıl." Elise misafir odasına geri döndü ve yazığın kenarına oturdu. "Senin için ne yapabilirim Irina?"

"Bugün bir şey buldum ve size yararı olup olmayacağını merak ettim."

"Nedir?"

"Petrov'un bazı eşyalarını kaldırıyordum ve ölen ağabeyinin özel eşyalarını içeren bir ayakkabı kutusu buldum. Çoğu sıradan şeyler... fotoğraflar, mücevherler, adının işlendiğı kalemler, bu tarz şeyler. Ama kutunun dibinde bir parça ışıl kumaşla bağlanmış eski el yazması mektuplar buldum. Elise, bulduğum bu mektuplar... onları yazmak için haftalar harcamış olmalı ama anlamsız şeylerle dolu."

lar. Emin değilim ama sanırım bunlar Petrov'un İsuzu da-
mıymeden yazmaya başladığı tuhaf şeylerle aynı olabilir.”
“Ahh, Tanrım.”

“Sense bu mektuplar size faydalı olur mu?”

“Bunu anlamak için onları görmek isterim.” Çantasın-
dan bir kalem ve bir parça kâğıt çıkarırken Elise heyecana
begulmuştu. “Onları almanıza izin verir misin?”

“Evet, elbette. Bu yüzden seni aradım.”

Elise tıplanmış çantasma baktı, alt dudaklarını kemir-
yordu. Birleşik Devletlere gitmek için istediği an buradan
ayrılabilirdi. Bu yeni bilgi daha önemliydi. “Birkaç dakika
içinde taksiye binmiş olurum Irina. Bana adresini verince
olabildiğince çabuk yola çıkarım.”

Şakıktan bu yana köle gözetiminde olan krem rengi bir
Mercedes taksi yolun sonunda duruyordu. Birkaç yüz mil
ötedeki izleme noktasında, etraftaki ağaçların ardına giz-
lenmiş ve güçlü bir dürbünle bakan köle, bekleyen aracı
doğru hızla ilerleyen ince ve sarışın kadını izliyordu.

Kalıp, efendisinin e-posta yoluyla gönderdiği video
kaydındaki kadına uyuyordu. Emin olmak için ceketin-
in cebinden fotoğrafı çıkardı ve yemiden baktı. Evet, bu
eydi.

Kadın taksiye binerken köle gülümse-di.

“Gösteri zamanı,” diye mırıldandı, dürbünü boynu-
na astığı kordondan sarkıttı ve saklandığı ağaçtan aşağıya
indi.

Yakındaki özel bir geçide bıraktığı arabasına koştu, ara-
baya atladı, anahtarı çevirdi ve arabanın peşine düştü.

Irina Odolf, Berlin’in batı çıkışında, dış mahallelerden

birinde, ağaçlıklı bir caddede bulunan küçük bir kasaba-
evinde yaşıyordu. Elise, kadının eşi Sınırlılık hastalığını
yakalandıktan sonra barınak dışında yaşamaya karar ver-
mesine çok da şaşırılmıyordu. O da benzer durumda aynı-
şını yapmıştı.

“O günden sonra orada ölediklerimi bana anımsatan
çok şey var,” diye açıkladı Irina, gün ışığıyla dolu salon-
da oturmuş kahve içiyorlardı. Dikey storlarla gölgelenmiş
cam kapılar evlerin arkasındaki ortak avluya bakıyordu.
“Petrov ve benim barınmakta birçok dostumuz var ama on-
suz orada yaşamak çok zordu. Eğer eve dönerse... eve dön-
duğünde,” diye düzeltti, dalgınca masa örtüsünün dantel
kenarını okşuyordu. “Eve döndüğünde oraya geri gidecek
ve yaşamımıza yeniden başlayacağız.”

“Umarım bu günler ikimiz için de yakın zamanda gelir
Irina.”

Soy Eşi gözü yaşlı bir gülümsemeyle baktı. “Ben de.”

Elise kahvesinden bir yudum aldı, şakaklarındaki hafif
zonklamanın farkındaydı. Taksiye bindiği andan başlaya-
rak onu, insan düşünceleri gürültüsünün bombardima-
nına uğradığı kent merkezinden buraya getiren yolculuk
boyunca, bunu hissetmişti. Ama Tegan’ın öğrettiği şekilde
edaklanmıştı ve en kötü psikiş acısı kontrol edilebilir bir
düzeye inmişti.

Bu kadar çok insana yakın olmak kesinlikle bir testti.
Irina’nın mahallesi dip dibe evlerle dolu, Elise’in kafasın-
da uğuldayan gürültüye eklenen sesleriyle, caddeden araba
selinin aktığı bir yerdi.

Ve algıladığı genel hoşnutsuzluk gürültüsünün altında
daha karanlık bir şey saptıyordu... henüz yakalayamadığı
bir şey.

"Mektupları görmek ister misin?"

Irina'nın sesi Elise'i kendine getirdi. "Evet, elbette."

Salondan çıkıp koridorun sonundaki sıcak çalışma odasına giden kadını izledi. Bir çalışma masası davetkar okuma köşesinin karşısında duruyordu; kusursuzca cilalanmış ve yerleştirilmiş eşyalar, sahiplerinin eli kulağında dönüştürülmüş bekler gibiydi.

Irina Elise'i masaya yönlendirdi. Masanın üzerinde, düz duran eski bir dokuma işinin yanında açık ayaklı kutusu duruyordu. Kutunun üzerinde bir yığın katlanmış kâğıt vardı. "İşte mektuplar."

"Bakabilir miyim?" diye sordu mektup kümesini almak için uzanan Elise.

Irina'nın baş sallamasıyla ilk mektubu açtı ve sayfaya baktı. Aceleyle çiziktirilmiş, eğri büğrü karalamalarla doluydu. Zorlukla okunan sözcükler Latince gibi görünüyordu, yazan eli belli ki delilik yönlendirmişti. Elise diğer kâğıtlara baktı, aynı karalamaları onların üzerinde de buldu.

"Sence bir anlamı var mı?"

Elise kafasını salladı. "Emin olamıyorum. Yine de onları birine daha göstermek istiyorum. Bunları almamın sorun olmayacağına emin misin?"

"İstedigini yap. Bana bir yararları yok."

"Teşekkür ederim."

Elise masada duran dokumaya baktı. Son derece güzel ve belli ki çok eskiydi. Elise dayanamayıp Ortaçağdan kalma bahçe motifinin nakışlarını okşadı. "Çok güzel. Ayrıntılar inanılmaz, iğneyle yapılan bir resim gibi."

"Evet, öyle." Irina gülümsedi. "Ve her kim yaptıysa ilginç bir espri anlayışı varmış."

"Nasıl yanı?"

"Bunu kumaş mektuplara sarılıyken fark ettim. Sana göstereyim."

Kare biçimindeki kumaşı çaprazlama katladı, böylece sol alt köşe sağ üst köşeye birleşti. Birleştikleri yerde zarif nakış, hilal içine düşen bir gozyaşı damlasının gizlenmiş şeklini ortaya çıkarıyordu.

Elise güldü. nakışı işleyen zekâsı hoşuna gitmişti.

"Bunu yapan kadın bir Soy Eşi mi?"

"Besbelli öyle." Irina kumaşı dikkatlice yeniden düzleştirirdi. "Ortaçağdan kalmış olmalı, ne dersin?"

Elise, bir tahmini olsa bile yanıt veremedi. Tam o anda mızrak gibi bir ağrı zihnine saplandı. Açık bir tehdit, ölümcül derecede kötü bir şeydi... ve aniden çok yaklaşıyordu.

Evin içinde.

"Irina," diye fısıldadı. "Burada biri var."

"Ne? Biri var derken ne..."

Kadını susturmak için elini kaldırdı, davetsiz misafirin şiddet dolu düşünceleri zihnine dolmuştu, zihinsel saldırıyla boğuşuyordu.

Bu, öldürme göreviyle gönderilmiş bir köleydi.

"Hemen buradan çıkmalıyız."

"Çıkmalı mıyız? Ama ben..."

"Bana güvenmek zorundasın. Eğer bulursa her ikimizi de öldürecek."

Irina'nın gözleri dehşetle doldu. Kafasını salladı. "Buradan arkaya gidiş yok. Yalnızca pencere..."

"Evet. Acele et! Pencereyi aç ve dışarı çık. Hemen arkanda olacağımı."

Elise sessizce odanın kapısını kapattı, Irina zemin katını penceresini açmaya çalışırken hantal deri sandalyeyi kapı-

nın önüne çekti. Köle avını aradığı evin içinde sinsi sinsi dolaşırken sessizdi ama düşüncelerinin vahşeti delice çalan bir alarm gibi ona ihanet ediyordu.

Elendisi tarafından Elise'i öldürmek için gönderilmişti ama işi uzatmaya niyetliydi. Onun kanını akıtmaya, Ona çığlık atırmaya, İşyle ilgili en sevdiği şey buydu.

Ve sapkınlıklarını bir yerine iki kadın üzerinde deneme fırsatı bulduğu düşüncesi onu neredeyse zevkten delirtiyordu.

Tanrım, diye düşündü Elise, boğazından yukarı bir tiksinti dalgası yükseldi.

İçinde dolaşan Tegan'ın kanının gücünden ve kendi kararlılığından yardım umdu, koridordan yaklaşan şeyin dondurucu bilgisiyle odaklanmaya çalışıyordu.

"Pencerenin kilidi sıkışmış," dedi Irina nefes nefese, dehşet içindeydi. "Açılmayacak!"

Endişeli feryat köleyi leş kokusu alan bir sırtlan gibi çekti. Şiddetli ayak sesleri şimdi koridorun sonundaydı. Elise bir raftan kalın bir kitap aldı ve Irina'nın yanına koştu, sıkışmış kilidi gevşetmek için kalın cildi çerçeveye indirdi.

"Oldu," dedi pencere sonunda boyun eğince. Kitabı attı ve camı yana itti, ardından sinekliğe vurdu, sineklik yere düşmüştü. "Atla Irina! Koş!"

Kölenin saklandıkları odanın önünde olduğunu hissetti. Düşünceleri kötülük dolu, tehditkârdı. Kapıya atılmadan bir saniye önce boğazından kopan kısık gürlemeyi duydu. Kapıya tüm bedeniyle vuruyor, geri çekilip tekrar vuruyordu. Menteşeler vuruşun etkisiyle inliyor, bir boğa gücüyle yüklendikçe çerçeve yarılıyordu.

"Elise!" Irina çığlık attı. "Tanrım! Neler oluyor?"

Yanıt vermedi. Zaman yoktu. Elise mektuplara atıldı

ama onları alıp pencereye, tek kaçma umuduna yöneldi-
zinde köle odanın içine girecek kadar kapıyı aralamıştı.
Yolunu tıkayan sandalyeyi savurdu ve Elise'e yaklaştı, elin-
deki korkunç görünümlü bıçağı sallıyordu. Homurdandı,
gergin yüz hatları alnından sağ yanına uzanan iğrenç
yara izini öne çıkarıyordu. Yaranın üzerinden geçtiği puslu
gözü kötülük saçıyordu.

"Hemen gitmeyin bayanlar. Biraz eğleneceğiz."

Elise köleden uzaklaşmaya fırsat bulamadan sert par-
makları boynuna yapıştı. Onu masanın üzerine itti ve eğil-
di. Yüzüne elinin tersiyle öyle sert vurdu ki görüşü bu-
landı ve yüzünün bir yanı acıyla kaplandı. Güçlü bir kol
hareketiyle bıçağın ucunu bilerek Elise'in yanına, ah-
şaba sapladı.

Elleri boğazını daha da sıkarken sırtışı sadistçe bir neşe
doluydu. "Beni eğlendirirsen belki yaşamana izin veri-
rim," diye yalan söyledi.

Elise tekine attı ve bedenini büktü ama köle onu aman-
sızca kavramıştı. Boşta kalan eliyle silah olarak kullanabi-
leceği bir şeyler aradı. Ayakkabı kutusu masada devrilmiş,
içindeki tuhaf koleksiyon etrafa saçılmıştı; kol düğmeleri,
fotoğraflar... ve sedef tutamaçlı bir mektup açacağı. Elise
bulduğu şeyle kölenin dikkatini çekmemeye çalıştı ama
onu ele geçirmeye kararlıydı.

"Onu bırak!" diye bağırdı Irina.

"Kıpırdamasan iyi olur," diye gürledi köle, uyarıcı ba-
kışlar fırlatarak. "Evet kaltak. Olduğun yerde kal, yoksa
arkadaşın çeliğin tadına bakar."

Elise, Irina pencerenin yanında korkudan donakalmış
hıçkırıklara boğulurken gözlerini yumdu. Ama kölenin
dikkatinin dağıldığı an parmakları mektup açacağına sa-

pani kavradı. Saldırganın bıçağı karışında zavallı bir adam olduğunu biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Saksa kavrıldığı anda Elise derine çarma silahı vurmuştu. Bıçak kölenin boynunun yanına saplandı.

Köle aldığı derin varavla, uluyarak Elise'ın üstünden düşüktü. Parmakları kanayan yarasını tutuyordu. Elise kendisine savurana dek kölenin bıçağını hazırladığını biletiçememişti. Yana çekildi. Öfkeli hainlerden kul payı kurtuldu.

Köle öfkeliydi, elini boynuna bastırması ve akan kanla bulaşmış onu kırmızıya dönerken sersemlemiş gibiydi. "Seni lanet olan kurtak!"

Hızla üzerine yürüdü ve tüm ağırlığıyla üzerine alıp onu yere raptırdı. Elise kendini kölenin altından kurtarmaya çalıştı ama ağır bir adamdı ve artık çıkıçıktı. Yarı arlanmaya çalıştı ama bıçağı yüzüne yaklaştırdı.

"Hayır," dedi soluk soluğa, üzerindeki ağırlık ve kölenin kanının ekşi kokusuyla midesi bulanıyordu. "Lanet olsun, hayır!"

Köle bir hamleyle mektup açacağını köleye saptı. Ancak kaburgalarının arasına girerek onu acıyla inleyen derin bir yara daha açtı. Debelenerek yana devrildi, bu Elise'ı ondan uzaklaşma şansı verdi.

"Ahh, Tanrım," dedi Irina, dehşetle hakıyordu. "Ne oluyor? Bu adam kim? Bizden ne istiyor?"

"Irina hemen çık buradan!" diye çığlık attı Elise, mektupları aldı ve diğer kadını pencereye itti.

İkisi de aceleyle aşağıdaki donmuş çimlerin üzerine atıldılar. Elise kölenin içerde, yerde oturmuş, panik içinde

buluşunu ve hızlı hareket edemeyeceğini gördü. Ama bu onu bir an için bile rahatlatmadı.

"Buradan uzaklaşmalıyız Irina. Araban var mı?"

Kadın hiçbir şey söylemedi, rengi dışardaki kat kadar beyazdı. Elise kadını omuzlarından tuttu ve donmuş gözlerine baktı.

"Araban var mı Irina? Surebilir misin?"

Gözlerine bir aydınlanma geldi. "Ne? Evet... araban vardı. Yan yolun yanında."

"Haydi, o zaman. Gitmek zorundayız."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Barınağın girişindeki karışıklık, odasındaki Tegan'ı hafif uykusundan uyandırdı. Bir sorun vardı. Ciddi bir sorun. Elise'in sesini duydu ve çıplak ayakları üzerinde doğruladı, tüm duyuları tetikteydi.

Koridora yöneldiği sırada üzerine geçirdiği kot pantolonu dışında çıplak, ağlayan bir dişinin uğultulu sesini duydu. Tanrı'ya şükür Elise değildi ama o da oradaydı, hızla bir şeyler anlatıyordu ve sınırlı olduğu açıktı.

Tegan merdivenlere ulaştı ve konağın girişine baktı. Gördüğü şey onu olduğu yere mıhladı.

Dışarıda bir yerlerden yeni dönmüş Elise kanlarla kaplıydı.

Lanet olsun.

Olduğu yerde sallandı, midesine adeta bir taş oturmuştu. Elise'in her yanı kıpkırmızıydı. Giysilerinin önü kanla kaplanmıştı, sanki birisi şahdamarını parçalamış gibiydi.

Metalik koku burun deliklerine ulaştığında bunun

onun kan olmadığını anladı. Başkasının – bir insanın – kanıydı.

O anda derin bir rahatlama hissetti.

İçinde umutsuz bir öfke yer edene dek.

Yunruklarını korkuluğa koyup bacaklarını sarkıttı ve dişlerinin arasından süzülen bir küfürle girişin zeminine atladı. Elise kendisine yaklaşan Tegan'a neredeyse bakmadı, vampirin bedeni öfkeden titriyordu. Ama Elise tüm dikkatini üzgün, kendini kaybetmiş, ön kapının yanındaki sıraya çökmüş olan Irina Odolf'a vermişti.

Reichen elinde bir bardak suyla mutfaktan geldi. Elise'e uzattı.

"Teşekkürler Andreas." Döndü ve suyu gözyaşları içindeki Soy Eşine uzattı. "Al Irina. Biraz içmeyi dene. Daha iyi hissetmemi sağlayacak."

Tegan diğer kadında, şoka girmiş olması dışında bir sorun göremiyordu. Ama Elise'in cepheden yeni dönmüş gibi bir hali vardı. Çenesinden yanağına uzanan bir morluk vardı. "Ne haltlar oldu? Ve barınak dışında ne arıyordun?"

"İç," dedi Elise tatlı dille. Tegan'ı tamamen duymazdan geliyordu. "Andreas, Irina'nın bir süre için uzanabileceği sessiz bir oda var mı?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Riechen. "Burada birinci katta bir oturma odası var."

"Teşekkürler. Bu iyi olur."

Tegan, Elise'in kendisine çok kolay gelen kibar bir emirle işlerin kontrolünü eline alışını izledi. Kriz durumlarının ortasındaki gücüne hayran olmalıydı ama lanet olsun, öfkeden kudurmuştu. "Neden morluklar içinde ve kana bulanmış olduğunu açıklamak ister misin?"

"Bu sabah Irina'yı görmeye gittim." diye yanıtladı Elise. Hâlî Tegan'in öfkeli bakışlarına gözlerini çevirmiyordu. "Bir kök beni takip etmiş olmalı..."

"Yür İsa."

"Irina'nın evine girdi ve bize saldırdı. Hallertim."

"Hallertin." dedi karanlık bir sesle Tegan. "Ne oldu? O orospu çocuğuyla dövüştün mü? Onu öldürdün mü?"

"Bilmiyorum. Ölüp ölmediğini anlamak için beklemedik."

Su bardağını daha fazla içmeyen Irina'nın elinden aldıkça yere bırakı. "Şimdi ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Elise. Sesi, endişeli bir sesle. Soy Eşi kafasını sallayınca kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Dinlenebileceğin başka bir odaya gidiyoruz. tamam mı?"

"İzin ver," dedi Reichen. yaklaştı ve Irina'nın tuttuğu bedenine destek oldu. Dikkatlice onu girişten uzaklaştırarak çift kanatlı açık bir kapıya yönlendirdi.

Elise onları izlemeye başlayınca Tegan uzandı ve elinden yakaladı. "Elise. Bekle."

Elise bir an duraksadı. Sonra yavaşça içini çekti ve Tegan'a döndü. "Şu an gerçekten kinamalarına ihtiyacınız yok Tegan. Çok bitkinim ve bu iğrenç kıyafetlerden kurtulmak istiyorum. Yani, eğer bana ders verme niyetindeysen beklemek zorunda..."

Tegan onu kendisine çekti ve ateşli bir kucaklamaya kollarını bedenine doladı.

Gırmesine izin veremiyordu. Konuşamıyordu. Bilmek istemediği ama görmezden gelmeyeceği bir hisle göğsü sıkıştıyordu. Bu, kalbini bir mengene gibi sıkıp onu parçalamıyordu.

Lanet olsun.

Elise bugün öldürülebilirdi. Kurtulmayı başarmıştı. Evet ama şu köleyle büyük bir tehlike yaşıyordu ve her zaman işlerin kötü sonlanması ihtimali yüksekti.

Uyurken onu yitirebilirdi. Ona erişemezken ve onu koruyamazken.

Bu düşünce onu sarstı.

Beklemediği kadar derinden.

Şu an tek yapabildiği ona sarılmaktı. Hiç gitmesini istemiyor gibi.

Elise, Tegan'dan öfke bekliyordu. Belki kabırlı erkek eleştirisi. Hiçbir şey ona sıkıca sarılan kolları kadar şaşırtmazdı.

Tanırım, gerçekten tutuyor muydu?

Tegan'in sıcak, güçlü kolları arasında içindeki gerilimin azalmaya başladığını hissetti. O ana dek hissetmeyi reddettiği, kanını donduran korku vücudundan boşalıyordu. Tegan'in davetkâr gücüne yaslandı, ellerini çıplak sırtının sert kaslarına dayadı; yanağının berekenmemiş yan pürüzsüz göğsündeydi.

"Bazı kâğıtlar vardı," demeyi başardı sonunda. "Petrov Odoli'un ağabeyi bir tomar mektup yazmış. Önemli olabileceklerini düşündüm. Bu yüzden Irina'yı görmeye gittim."

"Bunları umursamıyorum." Tegan'in kalın sesi kulağında tırtıllıyordu. Onu kendisinden uzaklaştırırken parmakları omuzlarına gömüldü ve gözlerinin içine baktı. Zurnu yeşili gözleri içine işliyor, son derece ciddi bakıyordu.

"Tanırım, şu anda bunları umursamıyorum."

"Bir anlamı olabilir Tegan. Tuhaf dizeler var..."

Kafasını salladı kaşları çatılmıştı. "Bekleyebilir."

Uzandı ve çenesindeki kan lekesini sildi. Ardından yüzünü kaldırdı. Öpmeden önce uzun bir an beyunca yüzüne baktı.

Elise'in nefesini kesen kısa ve yumuşak bir öpücük. "Şu an başka her şey bekleyebilir," dedi sessizce, sesinde karanlık bir vahşet vardı. "Benimle gel Elise. Şimdi senle ilgilenmek istiyorum."

Elan tuttu, girişten merdivenlere yönelip Elise'in ikinci kattaki odasına götürdü. Elise onunla birlikte içeriye girde, Tegan kapıyı kapatmak için döndüğünde durdu. Elise'in yere duran çantasına baktı. Gözlerini ona çevirdiğinde bakışlarında soran bir ifade vardı.

"Bugün Berlin'den ayrılmayı planlıyordum. Boston'a geri dönecektim."

"Benim yüzünden?"

Katısını salladı. "Hayır, benim yüzünden. Çünkü katam çok karışık ve olaylara odaklanamıyorum. Şu an önemli olan tek şey..."

"İntikamın."

"Verdiğim söz, evet."

Tegan gelip karşısında durdu, geniş göğsü görüş alanını kaplıyor, yeniden bedeninde hissetmeyi çok istediği bir sıcaklık yayıyordu. Tegan kan lekeleriyle kaplı bluzunun düğmelerini çözmeye başlayınca gözlerini kapattı. Yavaş yavaş olmuş ipeği çıkardı ve yere düşmesine izin verdi.

Belki dün gece aralarında geçenlerden sonra Tegan, kendisini soyarken sıkıntı hissetmeli ya da en azından direnç göstermeliydi. Ama giysilerine bulaşan kan midesini bulandırıyor ve içinde Tegan'ın ilgisine sevinen titrek endişeli bir yan vardı. Dokunuşu cinsel değil, koruyucu ve güç doluydu. Duyarlı ve sevecen.

Ardından pantolonunu çıkardı, çoraplarını ve ayakkabılarını da. Ve artık Elise önünde külotu ve sütyeniyle kalmıştı.

"Kölemen kanı tenine bulaşmış," dedi Tegan, elini bezenmiş omuzundan kolunun çizgisine doğru kaydırırken kasları çatılmıştı. Yan taraftaki banyoda duş açıldı. "Seni yıkayacağım."

Elise onunla birlikte geniş banyoya doğru yürüdü, Tegan üzerinde son kalamaları da çıkarırken hiçbir şey söylemedi.

Elise'i buzlu camla banyonun kalanından ayrılmış geniş duş teknesine sokarken, "Gel," dedi.

Duşa yaklaştıklarında sıcak su damlacıkları etraflarında dans ediyordu.

Tegan pantolonunu çıkarıncadan yanına gelince, "İslanacaksın," dedi Elise.

Tegan yalnızca omuz silkti. Su, kumral saçlarından süzülerek omuz ve kol kasları boyunca akıyordu. Çağlayan minik su akıntıları dermaglifierlerinin güzel hatlarını ıslıyor, koyulaşan pantolonunun sardığı uzun, güçlü bacaklarına ıslıyordu.

Elise ona baktı ve onu yepyeni bir gözle... ilk defa gördüğünü hissetti. Kim olduğu konusunda yanılmıyordu; yalnız, ölümcül bir erkek, öldürmek için eğitilmiş ve duyarsızlık konusunda kusursuz biri. Ama şu an sırlı sıklam önünde durmuş, sevecenlikle ona elini uzatırken Tegan'ın sersemletici bir kırılmalı vardı.

Ve içindeki savaşçı daha önce onun tereddüde düşürmüştü, bu yeni hali daha sınırlı bozucuydu.

Bu yeni hal, onda Tegan'ın kollarına koşup sonsuza kadar orada kalma isteği uyandırıyor.

"Suyun altında, yanımda dur Elise. Gerisini ben halledeceğim."

Avaklarının kendisinden bağımsız hareket ettiğini hissetti, parmakları Tegan'ın avuçlarında dinlenmek için uzanıyordu. Elise'i duşun sıcak akışı altına çekti. Birlikte ıslanmaya başladıklarında yüzüne düşen saçını geri itti.

Elise sıcak su ve sudan daha çok ısı yayan, kendisinininki ne sürünen Tegan'ın bedeniyle eridi. Tenini sabunlanmasına ve saçını şampuanlamasına izin verdi, geçirdiği günün iğrençliğinden sonra rahatlatıcı dokunuşuna minnettardı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu onu durularken, sesinin hafif titreşimi parmak uçları aracılığıyla tenine ve kemiklerine işliyordu.

"Harika hissediyorum."

Hem de çok fazla, diye düşündü. Tegan'layken, özellikle de böyleyken, acısını unutuyordu. Kalbinde çok uzun zamandır olanları kabullenmesini kolaylaştırıyordu. Şefkat dolu hissetmesini sağlıyor, karanlığı itiyordu. Tam da şındı, onu okşayıp güven dolu kollarına alınışken, ona sevildiğini hissettiriyordu.

Yeniden mutlu olabileceği bir gelecek hayal etme isteğini alevlendiriyordu. Yeniden bir bütün olacağı, onunla olacağı bir gelecek.

Elise, Tegan'ın dokunuşunun rahatlığından sıyrılmaya uğraşarak, "Oğluma verdiğim sözü tutmakta başarısız oluyorum," dedi. "Camden'in boşu boşuna ölmemiş olduğunu göstermeliyim, tek endişem bu olmalı."

Tegan'ın gözlerinde, bir an sonra ıslak kirpikleriyle perdelenen bir kıvılcım çaktı. Elise'in arkasına uzandı ve suyu kapattı. "Ölümler için yaşayarak hayatını harcayamazsın Elise."

Uzanıp, duşun üzerindeki raftan katlanmış bir havlu aldı. Havluyu uzatırken gözleri Elise'inkilerle karşılaştı. Gözlerindeki bakış Elise'i şaşırttı.

Ona bakan gözlerde unutsuzluk vardı. Henüz iyileşmemiş, eski bir yarının acısı...

Bunu daha önce fark etmemişti... çünkü Tegan görmesine izin vermemişti.

"Eşine olanlar yüzünden kendini suçluyorsun, değil mi?"

Tegan uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı, Elise soğuk bir inkâr duyacağından emindi. Ama Tegan zar zor duyulan bir küfür savurdu ve parmaklarını ıslak saçlarına daldırdı. "Onu kurtaramadım. Onu korumam için bana güvenmişti ama başaramadım."

Elise'in kalp atışları düzensizleşti. "Onu çok sevmiş olmalısın."

"Sorcha tatlı bir kızdı, tanıdığım en masum kişiydi. Öyle bir ölümü hak etmemişti."

Elise havluyu bedenine doladı. Tegan duş boyunca uzanan mermer sıraya oturmuştu. Bacakları açık, dirsekleri dizlerine dayalıydı.

"Neler oldu Tegan?"

"Kaçırıldıktan yaklaşık iki hafta sonra onu esir alanlar bana geri gönderdi. Tecavüze uğramış, işkence görmüştü. Sanki bunlar yeterince zalimce değilmiş gibi, onu kaçıran kişi ondan beslenmişti. Onu bana, kendisine işkence eden bir kölesi olarak geri yolladılar."

"Aman Tanrım!"

"Onu bu şekilde geri yollamak onu öldürmelerinden daha kötüydü ama sanırım bu görevi bana bırakmışlar-

di. Yapamadım. Onun gittiğini biliyordum ama yaşamını sonlandıramadım."

"Elbette yapamazdın," diye onayladı Elise yumuşakça. Gözlerini kapayıp sessizce bir dua mırıldanarak sıraya Tegan'ın yanına çöktü. Şefkatini reddetmesi umurunda değildi, ona yakın olmalıydı. Tegan yalnız olmadığını bilmeliydi.

Elini çıplak omzuna koyduğunda Tegan geri çekilmedi. Başını yana çevirdi, Elise'in sevecen bakışıyla karşılaştı. "Onu iyileştirmeye çalıştım. Düşündüm ki eğer onun kanından yeterince içersen ve karşılığında kendi kanından veririm - eğer onu damarlarımdan besleyip, vücudunda dolaşan zehri atabilirsem - belki bir mucizeyle hayata dönersin. Böylece onu besledim. Son haftalarda delirmeye başladım. Kontrolümü kaybetmiştim. Suçluluk ve Sorcha'yı iyileştirme ihtiyacı beni öyle tüketmişti ki Susuzluğa ne kadar hızlı yakalandığımı fark etmemiştim."

"Ama yakalanmadın, değil mi? Demek istiyorum ki yakalanmamış olmalısın yoksa burada oturuyor olmazdın."

Keskin ve acı bir sesle güldü. "Ahh, elbette yakalandım. Tüm bağımlılar gibi hissediyordum. Eğer Lucan olmasaydı bu beni bir Issızla çevirirdi. Olaya müdahale etti ve hastalık geçene dek beni taştan bir hücreye kapattı. Aylarca, yalnızca nefes almamı sağlayacak kadar az beslendim, neredeyse açlıktan ölüyordum. O günlerin çoğunda ölmek için dua ettim."

"Ama hayatta kaldın."

"Evet."

"Sorcha?"

Kafasını salladı. "Benim yeterince erkek olup yapamadığım şeyi Lucan yaptı. Onu acısından kurtardı."

Tegan'ın duygularını anlayan Elise'in yüreği burkuldu. "Onu öldürdün mü?"

"Ona merhamet gösterdi," diye yanıtladı Tegan kısaca. "İnna rağmen beş yüzyıl boyunca ondan nefret ettim. Aslında ona benim gösterebildiğimden fazla merhamet göstermişti. Onu yalnızca, ölümünün suçluluğundan korumak için canlı tutuyordum."

Elise Tegan'ın güçlü sırtını okşadı, titrafından ve yıllar önce ondan alınan aşktan etkilenmişti. Onun soğuk ve duygusuz olduğunu sanıyordu, oysa yalnızca duygularını çok iyi gizliyordu. Yaraları Elise'in tahmin edemeyeceği kadar derindi. "Yaşadıkların için çok üzgünüm Tegan. Artık anlıyorum. Artık... çok iyi anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Elise'in karşılaştığı umutsuz, kısılmış gözler olanca şiddetiyle içine işledi.

"Seni kanla kaplanmış bir halde merdivenlerde gördüğümde..." Aniden sustu, sanki sözcükleri dillendiremiyordu. "Ahh... Bir daha asla bu tarz bir korku ve acı hissetmek istemiyordum, anlıyor musun? Bir daha kimseye bu kadar yaklaşmak istemiyordum."

Elise sessizce ona baktı; sözcüklerini duyuyor ama hâlâ bunu kastettiğinden emin olamıyordu. Gerçekten onu önemsediyini mi söylüyordu?

Parmakları tüy gibi hafif, morarmış çenesini okşadı. "Önemsiyorum," dedi, dokunuşuyla okuduğu soruya yanıt olarak. Onu kolunun altına aldı, başparmağı hafifçe kolunu okşuyordu. "Seninleyken, seni her şeyden çok önemsemek çok kolay Elise. Bu göze alabileceğim bir risk mi emin değilim."

"Göze alamayacağın mı... almayacağın mı?"

"İkisi de aynı şey. Yalnızca kelime oyunu."
Elise kafasını omzuna yasladı. Şu an bunu duymak istemiyordu. Gıtmesini istemiyordu. "Öyleyse bu bizi nereye getiriyor? Ne yapacağız Tegan?"
Tegan hiçbir şey söylemedi, yalnızca ona sarıldı ve başına yumuşak bir öpücük kondurdu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Günün kalanı bir taktik belirleme karmaşası içinde, bilgi toplamayla geçti. Günbatımında Reichen iki arkadaşını Irina Odolf'un evine yolladı. Köle belli ki kendi aracıyla gitmişti, gerçi yerdeki kan Elise'in pıslığı bir hayli yavaşlattığını gösteriyordu.

Elise'in tanımlamasıyla silahlarına sarılan Reichen şimdiden kentte, olası mekânlara bakıyordu. Tegan o köle pıslığının yerini saptamaları için dua ediyor, Elise'in başladığı işi bitirmek için can atıyordu.

Elise'e gelince, Tegan onu kollarına – daha da iyisi ya-tığına – almaktan ne kadar hoşlansa da bunun onu daha da kötü bir noktaya sürükleyen bir gidişat olduğunu biliyordu. Dikkatini Marek'e varmadan ele geçirdikleri gün-lüğe ve Elise'in Petrov Odolf'un eşyaları arasında bulduğu mektuplara yöneltti.

Mektuplarda da günlükte de aynı tuhaf dizeler vardı:

*kale ve tarla bir araya gelecek yeniay altında
döndür gözlerini doğu sınırına
yürüyor hakikat harita*

Bu bir tür bulmaca gibiydi ama ne anlattığı - bir şey anlatırsa - anlaşılmayı bekliyordu.

Soy Eşinin, Issız dönme sürecinde - tıpkı ağabeyi gibi - bu dizeleri sık sık yazdığını söylemesine karşın, Petrov Odolf da bunlardan bir şey anlar gibi değildi.

Sayfalarına Dragos'un dermaglifterinin çizildiği eski gün-
hiğin sahibi her kimse, o da bu dizeleri ahutlamıştı.

Tegan, Petrov Odolf'un hücresindeydi ve sabırsızca al-
konmuş Issız bakıyordu. O ve Elise son bir saatte ensü-
tüydüler ve Odolf'un hâlâ devam eden sorgulamasından
hiçbir sonuç elde edememişlerdi.

İlaçları azaltılmıştı, yani en azından Issız bilinçliydi ama
aklı başında olmaktan çok uzaktı. Dik duran ve bedenini
saran çelik örgülü bir kafesle zapt edilmiş, kaslı kolları göv-
desinin etrafına sarılmış, ayakları birbirlerine zincirlenmiş
Petrov Odolf, tehlikeli bir canavar gibi görünüyordu - ki
öyleydi. İri kafası göğsüne düşmüştü, yanan amber gözleri
bir yere odaklanmadan hücreyi taniyordu. Uzun vampir
dişleri arasından soluyup homurdandı, ardından yeniden
bağlarıyla yararsız bir mücadeleye girişti.

"Bize bunun ne anlama geldiğini anlat," dedi Tegan
metal şıkırtıları ve aklını yitirmiş bir hayvanın homurtulan
arasında. "Neden sen de ağabeyin de bu dizeleri yazıyor-
dunuz?"

Odolf yanıt vermedi, bağlarıyla boğuşmayı sürdürdü.

"Kale ve tarla bir araya gelecek yeniay altında," dedi Te-
gan. "Döndür gözlerini doğu sınırına. Bu bir konum mu?"

Bu sana ne anlatıyor Odolf? Ağabeyine ne anlatıyordu?
Dragos adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Issız titredi ve yüzü sanki patlamak üzereymiş gibi ge-
nildi. Kafasını ileri geri sallayarak okeyle harlıyordu.

Tegan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekti ve
Elise'e döndü. "Bu lanet olası bir zaman kaybı. Bize hiçbir
faydası olmayacak."

"Bırak ben deneyeyim."

Elise ilerlediğinde, Odolf'un yabancı bakışının ona di-
kildiği Tegan'ın gözünden kaçmadı. Kan bağımlısı bedeni,
Elise'in kokusunu almaya çalışırken burun delikleri geniş-
ledi.

"Yanına gitme," diye uyardı Tegan, silahlarını ancak
son çare olarak Issızın üzerinde kullanacağına Elise'e söz
verdiği için pişman oldu. İlk kullanacağı silah, Yönetici
Kuhn'un kendisine verdiği yatıştırıcı dolu şırıngaydı. "Bu
mesafe yeterli Elise."

Elise, Issızdan birkaç adım ötede durdu. Konuşmaya
başladığında sesi sabır ve şefkat doluydu.

"Merhaba Petrov. Benim adım Elise."

Odolf'un amber gözlerinin merkezindeki oval gözbe-
bekleri daraldı. Bağlarıyla boğuşmaktan hâlâ nefes nefes-
seydi ama Elise'e odaklanınca hareketleri yavaşladı.

"İrina'yla tanıştım. Çok hoş bir kadın. Ve seni çok se-
viyor. Onun için ne kadar değerli olduğunu bana anlattı
Petrov."

Odolf dar kafesinin içinde duruldu. Elise bir adımı
yaklaştı. Tegan uyarı olarak homurdandı. Elise dursa da
Tegan'ın endişesine katılır gibi değildi.

"İrina senin için endişeleniyor."

"Güvenli değil," diye mırıldandı Odolf.

"Güvenli olmayan ne?" diye sordu Elise usulca. "İrina güvende değil mi?"

"Kimse güvende değil." Bir nöbete tutulmuş gibi kafası ileri geri sallanıyordu. Yatışınca Odolf dev vampir dişlerini ortaya çıkardı ve derin bir nefes aldı. "Yatıyor hakikat haçta," diye mırıldandı nefesini verirken. "Döndür gözlerini... döndür gözlerini."

"Bu ne anlama geliyor Petrov?" Elise üç dizeyi okudu. "Bunu bize açıklayabilir misin? Bunu nereden duydu? Bir yerde mi okudun?"

"Kale ve tarla bir araya gelecek," diye tekrarladı Issız. "Döndür gözlerini doğu sınırına..."

Elise yarım adım daha yaklaştı. "Anlamaya çalışıyorum Petrov. Bize bildiklerini anlat. Çok önemli olabilir."

Hırladı, başı geriye düştü, boynundaki kas lifleri gerilmişti. "Kale ve tarla bir araya gelecek yeniay altında... Döndür gözlerini doğu sınırına... Yatıyor hakikat haçta."

"Petrov, lütfen," dedi Elise. "Bize yardım etmelisin. Neden güvenli değil? Neden kimsenin güvende olmadığını düşünüyorsun?"

Ama Issız artık onu duymuyordu. Gözleri kapalı, kafası arkada anlamsız dizeleri yeniden ve yeniden tekrarlıyordu; durmak bilmez bir delilik gösterisi gibiydi.

Elise, Tegan'a baktı. "Belki de haklısın. Belki de bu bir zaman kaybı."

Odolf aniden gülmeye başladığında Tegan Elise'e hak vermek üzereydi. Ağız genişçe açıldı, başını aşağıya eğdi ve Tegan'ın zorlukla duyduğu çok kısık bir sesle mırıldanmaya başladı. Bulmacanın parçalarını yakalıyordu, ardından gözlerini kırttı, sanki zihninde bir kristal berraklığı vardı.

Tamamen mantıklı, tutarlı bir sesle, "Bu, onun saklandığı yer," dedi.

Tegan'ın kanı dondu. "Ne dedin? Bu kının saklandığı yer? Marek'in mi?"

"Saklamıyor." Odolf kıkırdadı, yeniden deliliğin içine yuvarlanmak üzereydi. "Saklamıyor, saklamıyor... Yatıyor hakikat haçta."

Tegan bir kez daha günlükte buldukları glifi düşündü. Glifin ait olduğu Soy ailesi ortadan kalkmıştı. Ama belki de öldü sanılıp da geri gelen yalnızca Marek değildi. "Bu Dragos'la mı ilgili? O yaşıyor mu?"

Odolf kafasını salladı, gözleri yavaşça kapanıyordu. Bulmacanın dizelerini, çılgınca, şarkılı bir tonla yeniden tekrarlamaya başladı.

"Lanet olsun!" Tegan homurdanarak kafesin yanına ilerledi. "Dragos bir yerde mi saklanıyor? O ve Marek bir şekilde müttefik mi oldu? Birlikte bir şeyler mi planlıyorlar?"

Odolf şarkı söylemeye devam etti, artık yanıt vermiyordu. Tegan'ın Issızın içinde olduğu metal kutuyu kavrayıp sallamasına karşın Odolf herhangi bir bilinç belirtisi göstermedi. Issız tamamen kendini kaybetmişti.

"Lanet olsun." Tegan elini saçından geçirdi. Paltosunun cebindeki cep telefonu beklenmedik bir şekilde çaldı. Açtı ve, "Evet," dedi.

"İlerleme var mı?" Arayan Reichen'di.

"Pek yok."

Arkasındaki kafeste Petrov Odolf havayı ısıtıyor, hırıltıyor ve küfrediyordu. Uzatmanın anlamı yoktu. Tegan Elise'e Issız hücrelerinden çıkıp yandaki gözlem odasına doğru kendisini izlemesi için işaret etti.

"Tıparlamıyoruz," dedi Reichen'a. "Köleyle ilgili bir şeyler bulabildin mi?"

"Evet, bir şeyler öğrendik. Helene'le Aphrodite'teyim. Adam bir ya da iki kere burada görmüş." Reichen boğazını tenniledi, bir an durakladı. "Görünen o ki burada, kentte bir kan kulübü için çalışıyor. Büyük olasılıkla kulüp için kadın temin ediyor."

"Tartım." Elise'e baktı, onun böyle bir pışığın yakınında olduğu düşüncesi midasını kaldırdı. Kan kulüpleri, yasadışı da olsalar Soylular arasında belli bir vampir topluluğunun gözde eğlencesiydi. Sıkılmış, zengin ve arzuları zalimliğe kaçan vampirlere hitap eden yerlerdi. "Kulübü nerede bulacağım hakkında bir fikrin var mı?"

"Doğal olarak dikkat çekmemek için kulüp nadiren aynı yerde toplanıyor. Helene birilerini yolladı. Büyük olasılıkla bir saat içinde bilgi gelir."

"Yola çıkıyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu Elise, cep telefonunu kapatıp paltosunun cebine geri koyan Tegan'a.

"Kentte Reichen'in bağlantılarından biriyle görüşmeliyim. Kadının bugün sana saldıran köle ile ilgili bildikleri varmış."

Elise'in kaşı kalktı. "Kadının mı?"

"Helene," dedi Tegan. "Reichen'in bir insan arkadaşı. Onu dün gece, Reichen'ı Helene'in kulübü, Aphrodite'in önünden aldığımızda gördün."

Elise'in bakışı, Reichen'la kaldırıma yürüyen yarı çıplak kadın gayet iyi anımsadığını söylüyordu. "Tamam o halde," dedi hızla kafasını sallayarak. "Gidip onunla konuşalım."

Elise koridora doğru yönelince Tegan uzanıp kolunu

men. "Sen Helene'in kulübüne götürmüyorum Elise. Seni barınağa bırakabilirim..."

"Niye?" Elise kayıtsızca onun silki. "Gece kulübüne gitmekten korkmuyorum."

Önceki gece Aphrodite'te gördükleri, tenkhi ayrımlarla Tegan'ın gözünün önüne geldi. "Şey, bu o tarz bir kulüp değil. Orada rahat edemezsin. Güven bana."

Elise'in gözleri irileşti. "Bana oranın bir genelev olduğunu mu söylüyorsun?"

Tegan hemen yanıt vermedi. Elise'in de bir yanıtı ihtiyacı yoktu. Elise'in düşündüğünü ve alının kırışığını gördü. "Oraya gittin mi?"

Tegan hafifçe omuzunu kaldırdı, oraya gittiğini söylemenin niye bu kadar kötü hissettirdiğini merak ediyordu. "Reichen dün gece Helene ile tanışmam için oraya götürdü."

"Dün gece," dedi, Tegan'a bakan solgun mor gözleri kasılmıştı. "Dün gece bir geneleve gittin... şeyden sonra... biz... ah! Tamam. Anladım."

"Düşündüğün gibi değil Elise."

Onu Aphrodite'te hiçbir şey olmadığna ikna etmek için tuhaf ve ani bir istek duydu ama Elise özürlerle pek ilgili değil gibiydi. Canlı hareketlerle paltosunu giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı.

"Sanırım gitmeye hazırım Tegan."

Tegan koridora yönelen Elise'e ayak uydurdu. "Reichen'in yanında fazla kalmam. İşimi bitirir bitirmez barınağa dönerim, bu gece Odoli'tan öğrendiklerimize bir anlam vermeye çalışırız."

Elise ona baktı. "Bunları Aphrodite'e giderken yolda konuşabiliriz. Seninle geliyorum."

Tegan kararlı bakışlarını gördü ve yemik bir şekilde gül-
dü. "Keyfine hak o halde. Ama seni uyarmadığımı söyle-
me."

Barınakta, dışı kapalı bir yaşam sürüyor olsa da Elise
hiçbir zaman kendini ahlakçı biri olarak görmemişti. Ama
Tegan'la Aphrodite'in özel arka kapısından girmek ona
erotizmle ilişkin bir ders verdi.

Onları koyu renk takım elbise içerisinde, dev gibi, kas-
lı bir adam karşıladı. Kulaklarında kablosuz iletişim aracı.
keçi sakalla çevrelenen ağzının yanında bir mikrofon vardı.
Mikrofona bir şey söyledi, büyük olasılıkla işverenine vardı.
lediği konukların geldiğini haber verdi; bu sırada kulübün
ana katına doğru Tegan ve Elise'e eşlik ediyordu.

Parlak karnaval renkleriyle süslenmiş, cilalı pirinçten
aksesuarları ve görkemli mobilyalarıyla salon ve bar gör-
sel bir şölendi. Kimi çıplak kadınlar hayvan postu desenli
kanepelere serilmiş, herkesin gözleri önünde bir ya da iki
müşteriyi eğlendiriyordu. Diğerleri birlikte duruyor, ipek
sabahlık giymiş ya da sauna havlusuna sarınmış adamlar
mest olmuş, ateşli gözleriyle onları izlerken, birbirlerini
öpüyor ve okşuyorlardı.

Barın yanındaki başka bir rahat bölmede bir adama
dört kadın hizmet ediyordu. Elise, bronzlaşmış kolların
ve bacakların meydana getirdiği erotik kargaşa karşısında
ağzının açık kalmaması için kendisini zorluyordu. Üstteki
hoparlörler yayılan müziğin yumuşak vuruşlarına karşın
salonun hemen her köşesinden haz mırıltıları ve hafif bo-
şalma çığlıkları yükseliyordu.

Her tarafa insan vardı; Elise kulübe girer girmez can-
lanmış olan yetisinin hafif uğultusuna dayanabiliyordu.

Neyse ki zihnine vuran seslerin çoğu şehvetli düşünceler-
di. gerçek acıya neden olacak bir şey yoktu.

Tegan'ın dersini anımsadı ve zihniyle, kafasına dolan
seslerden en az saldırgan olanı yakaladı. Mekânda iler-
lerken o düşünceyi sürükledi ve onu diğerlerine karşı bir
perde olarak kullandı.

Tegan'a bakmaya cesaret ettiğinde, onun gözlerini ken-
disine dikmiş olduğunu fark etti. Etrafta olan birleşmeleri
fark ediyorsa bile etkilenmiş görünmüyordu. Hayır, daha
çok onun tepkisini ölçmekle ilgileniyordu. Bakışı sertti,
işe işliyordu. Çenesini sanki dişlerini kıracak kadar sıkı
kenetlenmişti.

Bakışının yoğunluğu Elise'in içini ısıttı. Elise gözlerini
kıptı, başını çevirdi. Ama başını çevirmesi demek kulüp
manzaralarını daha fazla görmesi demekti. Çıplak cinsel-
lik Elise'in, Tegan'la birlikteyken neler hissettiğini daha da
çok düşünmesine yol açıyordu.

Eşlikçileri onları bir asansörün önüne getirip bekleyen
bir kabine sokması Elise'i çok rahatlatmıştı.

Dördüncü kata çıktılar. Asansör cam duvarlı, hem ofis
hem yatak odası olarak düzenlenmiş bir süite açıldı. Reic-
hen sere serpe uzandığı lüks yuvarlak yataktan onları kar-
şılamak için doğruldu. Beyaz gömleğinin düğmeleri açıldı
ve pantolonunun dışındaydı, pantolonu düzgün belini ve
pürüzsüz, kaslı göğsünü ortaya çıkarıyordu. Vampirin gö-
ğüs kaslarını kaplayan dermaglifler kanatlı motiflerle yayılı-
yor, bedeninin erkeksi güzelliğini göz önüne seriyordu.

Hayranlığa alışkın görünüyordu, Elise ve Tegan odaya
girdiğinde yalnızca gülümsedi. "Tegan'a eşlik edeceğimi
düşünmemiştim," dedi, gösterişli bir şekilde Elise'in elini
tuttu. "Umarım çok şaşkınlığa kapılmamışsındır."

Ekse tabiatının belli olmadığını umarak, "Aha!" dedi.

Reichen onu, diğer gece gördüğü uzun, esmer kadın
kızına götürdü. Kadın tildisi bir süveter ve parlak bir
mijir, bir gençekten çok yonem kurulu odasına uyum
kavayeder. Bu gece saçlarını, ilk parıltılı çubukla denetle-
nen gevşek bir topuz yapmıştı.

Kadın profesyonelliğin ta kendisiydi; ofisim duvarlarındaki arkasındaki düz ekranlarda görünen canlı video görüntüyle ilginç bir tezat oluşturunuyordu. Ekranlarda kutubun ortasındaki insan görüntülerini kıvrımlar ve eğlenirken, benden önünde duran Reichen ve Elise'e gülümsedi.

"Bu Hekim," dedi Reichen. "Kulübün sahibi ve aynı zamanda güvenilir bir arkadaşım."

"Merhaba," dedi Elise elini uzatarak. "Seninle tanışmak
bir zevk."

"Benim için de," diye aksanlı bir mırıltı geldi yanar sızarak. Ekse'in parmaklarını kavrayan el güçlü ama kadıncı sızdı. Helene'in koyu gözlerindeki güven parıltısını yansıtan bir el sıkıştı. Kendine güvenen gözler Tegan'in hahurduğu yöne döndü. "Merhaba ve Aphrodite'e hoş geldiniz. İlanız da."

"Seni yeniden görmek güzel Helene," dedi Tegan, ses tonu tüm kibarlık oyunlarını bitiriyordu. "Reichen bazı bazı bilgiler edindiğini söyledi."

-Ever-

Kadın masasının üzerinde duran bir dizüstü bilgisayara uzandı. Açtı ve klavyeye bir şeyler tuşladı. Arkasında duvara monte edilmiş ekranlardan biri karardı ve görüntüye kulübün merdivenlerinde oturan bir adamın donmuş görüntüsünü gördü.

"Bu o," dedi Elise. Ellerini hâlâ üzerinde tutuyordu. Kolaklarının dolan çirkun düşüncelerini duyabiliyordun. Sana yalnızca birkaç kere geldi. Başlı-

"Buraya yattın mı? Burası kire geldi. Rezil bir adamdı. İslamlara karşı kabaydı. İki ay önce buraya girmesini yasakladım. Daha sonra onun kan kulüpleriyle bağlarını naziktimde dedikindular duydum." Helene Elise'ye göz attı. "Bugün faslıymışsin. Onun canını yakmış için sevdiğim."

Elişi yapıp gürur duymuyordun. Ama kan kulp-
leninden bahsedilmesi içini urperttiği. Birinin yasadığı
bareklârlara karşı aldığı sıkı önlemler sayesinde Boston'da
neredeyse hiç duyulmamış verlerdi. Quentin özellikle bu
veriler küçük görür. insanların Soylularını saptan uvelerini
rutsak oyuncaklar olarak kullanılmasını kinardı. İrina
ve kendisinin, bu tip bir eylem için kan bulan birinin ya-
kınında bulunmuş olduğu düşüncesi ilâklerini döndere-
yordu.

Tegan'in Elise'e diktiği sert bakışlar onun da bu düşün-
 ceden hoşlanmadığını gösteriyordu. "Çevre kulüplerde
 tanıdıkların var mı? Bu herifle ilişkili olabilecek ya da adını
 zahur nerede olduğunu bilebilecek biri?"

Hekene kâzâsını salladı ve dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdı. "Polis teşkilatında yakın birkaç arkadaşını var. Bu kölenin polislere yabancı olmaması sürpriz değil." Masasının arkasındaki lazer yazıcıya yöneldi ve makineden çıkan kâğıdı aldı. "En son tutuklama kaydını ele geçirebildim, burada adı ve bilinen son adresi var."

Helene kaydı Tegan'a uzatırken, "Güzel ve becerikli," dedi Reichen beğeniyile.

Elise Tegan'in rapordaki her ayrıntıyı içişini izledi, gözleri daraldı. Reichen'a baktı. "Elise'i barınağa geri götürür müsün?"

"Elbette. Zevkle."

"Ne yapacaksın Tegan?" diye sordu Elise ama Tegan'ın niyetini biliyordu. Gidip kendisine saldıran köleyi öldürecek. Savaşçı yanının ortaya çıktığını, bakışlarının ölümcül bir şekilde hedefine odaklandığını görebiliyordu. "Tegan, yalnızca... dikkatli ol."

Tegan uzun bir an gözlerine baktı, sonra yeniden Reichen'a döndü. "Onu buradan çıkar. İşim bitince sizinle barınakta buluşurum."

Elise kollarını ona dolamak istedi ama Tegan asansöre doğru in adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile; tek bir amaç olan yalnız bir savaşçı. Bu, oydu, her zaman olduğu kişi.

Bekleyen kabine binip, cıvalı piring kapılar kapanınca Elise gözlerini yumdu. Aşağıya inerken duyuları onu izliyordu, onunla olan kan bağı damarlarında sıcak ve canlıydı. Bu gerçekten tutunabileceği tek yanıydı ve Tegan'ın, Elise'in daha fazlasına sahip olmasına yetecek kadar yakınlaşmasına izin vereceğinden emin değildi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tegan bir çatının üzerinde yere çömeldi, gözleri yan bina-
nadaki ışıklı, perdesiz pencereye dikilmişti. Köle son on
beş dakikadır cep telefonuyla konuşuyordu. Hareket eden
dudaklarının hızından ve çökmüş yüzünden, bir sorun
hakkında konuşmaya çalıştığı belli oluyordu. Efendisinin
hattın diğer ucunda olduğu kesindi, emirlerinin planlan-
dığı gibi yerine getirilmediği haberini alıyordu.

Kölenin pis, sıçan deliğini andıran dairesinde eğilip bü-
külüşünü, volta atışını izleyen Tegan'ın dudakları hareket-
lendi. İnsanın boynu kalın, beyaz bir gazlı bezle sarılıy-
dı. Elise'in pisliği bıçakladığı yerden sızan kan beyaz bezi
lekeliyordu. Çıplak göğsü de benzer şekilde sarılmıştı ve
konuşurken kaburgalarını tutmasından Tegan büyük ola-
sılıkla ciğerinin delindiğini tahmin etti.

Yanında, porno dergiler ve boş bira kutularıyla dolu
kahve masasının üzerinde kana batmış bir tişört ve açık
tıbbi yardım kutuları vardı. Gazlı bez, beyaz cerrahi bant,

hatta bir rulo tıbbi dikiş ipli ve bükülmüş bir iğne. Beshell bugün Irina'nın evinden kaçtıktan sonra bir parça ilk yaradım işiyle meşgul olmuştu.

Başı gaba, diye düşündü Tegan zalımı bir tatmin için. Köle aniden telefon konuşmasını bitirdi ve telefonu masaya fırlattı. Başka bir odaya girip kayboldu. ardından bir saniye sonra geri geldi ve yavaşça bir fanila tişört giydi. Duğmelerini ilikledi, cep telefonunu kot pantolonunun cebine koydu, ardından paltosunu alıp kapıya yöneldi.

Köle binadan çıktığında Tegan aşağıdaki kaldırımdaydı. Yoluna çıktı ve keskin bir zihinsel emirle herifi geri itti. "Ne oluyor!" Kölenin gözlerindeki kızgınlık, Tegan vampir dişlerini gösterince hızla bir alarım ifadesine dönmüştü.

Binanın içine kaçmak için topuklarının üzerinde döndü ama Tegan insan gözünün izleyemeyeceği bir hızla önünü kesti. Uzandı ve köleyi boynundan yakaladı, parmakları kalın boynun etrafında birleşmişti.

"Ahh!" diye bağırdı köle. Çırpınıyor ve ani, boğucu saldıran altında zorlukla soluyordu.

"Evet, büyük olasılıkla acıtıyor," dedi Tegan soğukça. Biraz daha sıkı, kölenin ciğerlerine çok az hava gıtmesine izin veriyordu. "Bugün kentte minik bir sorun yaşadın, değil mi?"

"İzin ver... gideyim..."

Tegan'ın dokunuşu bugün Irina'nın evinde olanlarla ilgili kölenin anılarını okuyordu. Kölenin öfkesini, Elise'in karşılık vermesi karşısında duyduğu şaşkınlığı, eğer kaçmayı başaramasaydı bu yüzden Elise'e çekirtmeyi düşündüğü büyük acıyı okudu.

"Seni onun peşine kim gönderdi?" diye sordu Tegan.

yanı biliyor ama duymak istiyordu. "Efendin kim senin hasta pislik?"

"Siktir git!" dedi köle nefes nefese ama korku ve büyük bir acı içindeydi. Dilini reddetse de zihni Tegan'ın dokunuşuna efendisinin adını itiraf ediyordu.

Marek.

Lucan'ın ağabeyinin bu kölenin efendisi olması Tegan'ı pek şaşırtmadı. Güçlü vampirin emrinde çok geniş bir köle-insan ağı olduğuna kuşkusu yoktu. Düzenbaz orospu çocuğunun üzerinde çalıştığı karanlık plan için kaç yıldır gizlice altyapı hazırladığını Tanrı bilirdi.

Ama kendisine yalnızca düşmanının ordusunu bir kişi daha azalttığını söylemeyi ne kadar istese de, Tegan'ın kölenin yaralı boynundaki parmaklarını daha da sıkmasına neden olan Marek'e duyduğu öfke değildi. Adamın canını alırken Tegan'ın zihnini dolduran düşünce, adamın Elise'e el sürmüş olmasıydı.

Köle Elise'in canını yakmaktan keyif almıştı, bu yüzden pıslığın işini bitirirken hiç acele etmedi.

"Kuzu eti sevmiyor musun?"

Elise dikkatini topladı ve restoran masasının karşısından kendisine bakan Reichen'in gözleriyle karşılaştı. "Hayır, çok lezzetli. Tüm bunlar inanılmaz Andreas. Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin."

Eliyle bunun önemli olmadığını gösteren gelişi güzel bir jest yaptı ama gülümsemesi gurur doluydu. "Sana tüm gün boyu doğru düzgün bir yemek yeme fırsatı sunmasaydım nasıl bir ev sahibi olurdu? Sana kentin en iyi restoranlarından birinde yemek yedirmem olsa olsa uygun davranıştır."

Berlin'in en seçkin otellerinden birinin restoranının üst katında oturuyorlardı. Elise'in saatlerdir yemek yemeyi öğrenen Reichen, Helene'in kulübünden çıkarken sonra buraya gelmeleri konusunda ısrar etmişti.

Elbette kendisi bir şey yemiyordu. Soylular ancak çok az miktarda besin tüketebiliyorlardı; bu da insanı rahat yapmayı zorunlu buldukları nadir durumlarda uyguladıkları bir taktikti.

Önünde duran yemek ve şarap harika olsa da Elise zorlukla yiyordu. Ne kadar aç olsa da iştahı yoktu. Tegan'de şarada bir yerde, onun savaşını sürdürürken yemeği pek düşünemiyordu.

Sol tarafındaki pencerenin dışında, kentte gece yaşamı akıyordu. Elise başını çevirip yürüten yaya kalabalığına, hızla ilerleyen trafiğe ve Brandenburg Kapısı'nın aydınlatılmış güzelliğine baktı.

İnsanların Soylular arasında süregelen savaş hakkında en ufak bir fikri yoktu. Barınaktakilerin de pek azı bunu biliyordu. İssiz çatışmalarını bilenler gözlerini kapatmayı seçiyor, olayları uygun hale getirmesi için siyasete ve protokole güveniyordu. Herkes çevresinden habersiz, rahat bir bilgisizlik içinde yaşamını sürdürüyor, bu sırada Tegan ve birliğin diğer üyeleri Soylu ve insan türü arasındaki kırılgan barışı sürdürmek için ellerini kirletiyor, yaşamlarını riske atıyordu.

Elise de tehlikelerden uzak yaşayan çoğunluktan biriydi. Masanın karşısında oturan yakışıklı, bilgili Reichen'a bakarken eskiden yaşamının ne kadar kolay olduğunu anımsıyordu. Quentin Chase'in eşi olarak zenginliğin ve ayrıcalıklı olmanın rahatlığında yaşıyordu. İçinde bir yan, son birkaç ayda barınak dışında gördüğü korkunç şeyle-

ni hiç görmemiş gibi yaparak ya da kendini Camden'in ölümünün intikamını almaya adanmış gibi yaptığı korkunç şeyleri unutarak, bu tarz bir yaşama ne denli kolaylıkla dönmeyeceğini biliyordu.

İçindeki korkak yan, eski yaşamına dönmek ve Tegan'la savaşçıyla tanıştığını unutmak için çok geç olup olmadığını merak ediyordu.

Yanıt, hızlanan nabzından, yalnızca onu düşünmekle içinde alevlenen heyecandan geldi.

Kanı onu asla unutmuyacaktı, ne kadar kaçarsa kaçsın. Ve kalbi de.

"Yeni bir tabak ister misin?" Reichen masaya eğilip eline dokunarak sordu. "Garsonu çağırıp..."

"Hayır. Hayır, buna gerek yok." dedi, kendini kaba ve Reichen'in nezaketi karşısında değerbilmez hissediyordu. Büyük olasılıkla Tegan'ın, onun için endişelenmesine ihtiyacı yoktu. Kesinlikle bunu istemezdi. Ona olan duygularını değiştiremezdi ama bu, duygularının onu tüketmesine izin verceği anlamına gelmiyordu. "Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim Andreas. En son ne zaman bu kadar güzel bir yemek yediğimi ve böyle kaliteli bir şarap içtiğimi anımsamıyorum bile. Quentin ve ben birçok güzel yemek yedik ama öldüğünden bu yana sanırım böyle bir şey için neden görmedim."

Reichen, sanki bundan budalaca bir şey duymamış gibi alayla kaşlarını çatı. "Yaşamın tüm hazlarını tatmak için her zaman bir neden vardır Elise. Ben kişisel olarak mahrumiyete inanmıyorum. Hiçbir biçimde."

Elise gülümsedi. Reichen'in şu an bilinçli bir şekilde cazibesini kullandığını biliyordu. "Böyle bir yaşam felsefesiyle bahse girerim çok kalp kırmışsındır."

"Yalnızca birkaç tane," diye kabul etti sırıtarak. Sandalyesine yaslandı, bir kolunu arkaya atıyordu, anı-tokranık görüntüsü masada yanan mumun sıcak aleviyle aydınlandı. Gevşekçe bağlanmış koyu saçları, yakası alyu-ranştan bir düğme fazla açılmış beyaz gömleğiyle Andreas Reichen, kulesinden tebaasını izleyen hoşnut bir kral gibi görünüyordu.

Ama soğukkanlı havasının altında gizli bir huzursuz-luk, belki de bir sıkıntı vardı. Gözlerinde, asla anlatamaya-cağı kadar karanlık şey gördüğüne işaret eden bir bilgelik vardı.

Elise, ayrıcalıklı konumuna ve açık çapkınlığına karşı Andreas Reichen'in içinde bir parça bile olsa savaşı bir-yan kalıp kalmadığını merak etti.

"Ya Helene?" Elise, Soy Eşi olmamasına karşı Reichen'la ilişkisi sayesinde vampir ulusuyla ilgili çok şey biliyormuş gibi görünen etkileyici dişi hakkında soru sor-ma isteğine karşı koyamadı. "Sen ve o... birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Birkaç yıldır. Helene bir arkadaş. Birbirimizin arkadaş-lığından hoşlanıyoruz ama bu temelde fiziksel bir ilişki."

"Ona aşık değil misin?"

Kıkırdadı. "Helene büyük olasılıkla kimseyi kendim-den çok sevmemişimi söylerdi. Sanırım bu tamamen yan-lış değil. Yalnızca şimdiye kadar kalıcı bir ilişki kurmak is-teyecek kadar beni etkileyen bir kadınla tanışmadım. Hem kim benim gibi bir adama katlanacak kadar deli olabilir ki?" diye sordu; başka bir kadını bu iş için gönüllü hale getirecek büyüleyici bir gülümsemeyle Elise'ye baktı.

Elise şarabından hır yudum aldı. "Senin çok tehlikeli bir adam olduğunu düşünüyorum Andreas. Bir kadının

senin etrafında kalbini koruması için çok temkinli olması gerek."

Hem uyarı hem ciddi görünen bir tavırla tek kaşını kal-dırdı. "Asla senin kalbini kırmak istemem Elise."

"Ahh," dedi, kadehini alaycı bir şekilde ona kaldırarak. "Ve böylece söylediğimi şeyi kanıtladın."

Tegan Reichen'in konağına berbat bir halde döndü. Elise'i öldürmeye kalkan köle ölmüştü, bu çok iyi bir ha-berdi. Ama köleyi öldürmek üzereyken iki önemli bilgi alınmıştı.

Birincisi Marek Berlin içinde ve çevresindeki köle bağ-lantılarından birçoğuna Elise'i öldürme emri vermişti. Bu da Elise'i olabildiğince çabuk kentten uzaklaştırması ge-rektiği anlamına geliyordu.

Bu planı uygulamaya başlamıştı bile. Birliğin özel jetinin deposunun dolu ve bir saat içinde Tegel Havaalanı'ndan hareket etmek için hazır olup olmadığını öğrenerek Gideon'u aramıştı.

Bu gece öğrendiği ikinci şeyse, ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Elise'e önem verdiğiydi. Derinliğini kavrayama-yacağı bir derecede ona önem veriyordu. Ona bir akrabası gibi - aslında bundan da fazla - değer veriyordu; bu gerçek. Elise kölenin saldırısından üstü başı kan içinde döndü-günde su yüzüne çıkmıştı. Ona saygı duyuyordu; yalnızca cesareti için değil, gücü için de. Olağanüstü, Tegan'ın layık olmayı hayal edebileceğinin çok ötesinde bir kadındı.

Ona karşı koyabilirmiş rolü yapmayı deneyemezdi bile. Onunla Helene'in kulübünde yürümek Tegan'ı neredey-se mahvetmişti. Tek düşünebildiği Elise'le ne yapacağı ol-muştu. Mekânda ilerlerken rahatsız bakışını yakalamış ve

nefesinin hızlandığı, nabzının Tegan'ın kendi bedeninde bir titreşim gibi hissedebileceği kadar güçlü atmaya başladığı gerçeği gözünden kaçmamıştı.

Onu Aphrodite'in kabinlerinden birine çekip, çıldırarak soymayı ve yumuşak, sıcak bedenine gömülmesini ne kadar çok istediğini Elise'in bilmesine imkân yoktu. Bunu düşünmek bile sertleşmesine neden oluyordu.

Ve şu kan bağı sorunu vardı. Bu en kötü sorundu. Bu durum onu gücendirmeliyse de kendisini, Elise'in kanını alacağı bir sonraki seferi dört gözle beklerken buldu. Aslında onu güçlü klanın, daha önce onu yavaş yavaş yokeden pislik yetisiyle başa çıkmasına yardımcı olanın kendi kanı olduğunu biliyordu.

Eğer bağlarını tamamlarlarsa kanı onu neredeyse sonsuza dek canlı tutardı. Tek yapması gereken ondan kan içmekti, böylece ayrılmaz biçimde birbirlerine bağlı olacaktı.

Evet, bu tam da istediği şeydi.

Ve kahretsin, bunu en azından kendisine itiraf etmedi.

Onu seviyordu.

Bu onu daha da kızdırıyordu. Gece dışarı çıkmamış olan birkaç vampir dışında sessiz olan barınağa girdi. Elise'in kaldığı misafir odasının dışında durdu ve kapalı kapıyı çaldı. Yanıt yoktu. Yeniden denedi, genç dişilerden biri koridorda kendisine doğru yaklaşırken salak gibi hissetti.

"İyi akşamlar," dedi kadın hoşça gülümseyerek.

Tegan kısaca kafasını salladı ve kadının ağır ağır merdivenlerden konağın ana bölümüne inmesini bekledi. Son bir kere daha kapıyı çaldı, ardından kapıyı açıp hoş odaya girdi.

Hangi cehennemdeydi? Ve Reichen neredeydi? Şimdi, ne kadar dönmüş olmaları gerekmiyor muydu? Bir dehşet titremesi Tegan'ın bedenini sardı.

Eğer ona bir şey oluyorsa...

Tegan, ne yaptığını bilmeden konağın ön bahçesini gören küçük balkonun kapısına doğru ilerledi. Dışarı çıktığında soğuk hava onu kendisine getirdi, gecenin seslerini dinlemeye başladı.

Eğer kendisi uzaktayken Marek'in katillerinden biri Elise'i bulmayı başarmışsa...

Tam o sırada Reichen'in şık, siyah Rolls Royce'u yavaşça yoldan süzülerek yaklaştı ve konağın ana girişinin önünde durdu.

Şoför arkadaki yolcu koltuğunun kapısını açtığında Tegan'ın tüm vücuduna bir rahatlama yayıldı. Elise'in çıkmasına yardım etti. Reichen da arkasındaydı.

"Yenick için tekrar teşekkür ederim," dedi Elise. Reichen önüne geçip malikânenin basamaklarında ona yardım etmek için kolunu öneriyordu.

"Benim için büyük zevkti. Gerçekten."

Reichen'in Elise'e yönelttiği tonda ilkel ve sahiplenici bir erkek ilgisi vardı.

"Belki de Berlin'de biraz daha kalman için seni ikna etmeliyim," dedi ona biraz daha yaklaşan barınak sorumlusu, geniş bedeni Elise'i Tegan'ın gözlerinden saklıyordu. "Seni daha iyi tanımayı gerçekten çok isterim Elise."

Reichen ona dokunmak için uzanıp eğilerek, besbelli arkadaşça olmaktan öte bir şekilde öperken Tegan öfkesini zorlukla bastırdı.

Elise geri çekilmemişti. Onu tokatlamamış ya da öfkelenip kaçmamıştı.

Neden kaçsın ki?

Tegan başka erkekleri düşünmemesi için ona herhangi bir neden vermemiştir. Hayır, aslında onu Reichen'in kızlarına atmıştır. Başka bir eş aradığı için rahatlamış olmalıydı.

Elise kendisinden çok daha iyisini hak ediyordu - hatta Reichen'dan da iyisini. Ve Tegan bunu Elise'e söyleyecekti. Elise'in dışarıda barınak erkeğiyle kaldığı her saniye Tegan'ın berbat hali daha da kötüye gidiyordu, odaya dönüp onu beklemeye başladı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Elise kendisini beklenmedik öpücükten kurtardı, parmaklarını dudaklarına bastırdı. Hoş, kısa bir temastı, ancak şu an kendisine mahcup ama yine de anlayışlı ve sakın bir biçimde bakan yakışıklı adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

"Üzgünüm Andreas. Bunu yapmana izin vermemeliydim."

Utanarak başını önüne eğdiğinde Reichen tekrar yüzüne bakması için çenesini tutarak kaldırdı. "Hata benim. Sana sormalıyım. Hayır," diye düzeltti sözünü. "Kalbinin ne dediğini anlamış olmalıydım. Anlamıştım aslında ama sanırım hiç şansım olmadığından emin olmak istedim. Şansım... yok, değil mi Elise?"

Elise gülümsedi ve yavaşça kafasını salladı.

"Ahh. Korkarım yok. Şanslı pislik." Reichen iç çekti, saçlarını bağlayan deri kayışı çıkardı ve elini gevşek, koyu buklelerin içine soktu. "Sanırım bu savaşçıya olan borcum

sonunda kapandı. Bu bedelden sonra, sanırım ona olan borcunu tamamen ödediğini kabul etmek zorunda kalacak."

Elise'in içi bu övgüyle ısındı ama bunun doğru olduğundan emin değildi. Tegan için olan hislerine karşın, Tegan onun üzerinde hiçbir hak iddia etmemişti. Karşın, Elise'i uzak tutmaya niyeti görünüyordu. Büyük olasılıkla aniden başka bir erkekle duygusal yakınlık kurması onu rahatlatırdı.

Ama bu olmayacaktı. Reichen haklıydı; kalbi arık Elise'e ait değildi. İstese de istemese de Tegan'ındı.

Reichen'in çarpıcı, koyu renk gözlerine baktı. "Sen iyi bir adamsın Andreas. Çok kıbarsın."

Dramatik bir havayla iç çekti. "Dur, yalvarıyorum. Günyanı bir gece için yeterince ayaklar altına aldın. Ben bir şeytanımı, aşağılık bir adamım, bunu sakın unutma."

Elise güldü, ardından yanağını öpmek için topuklarının üzerinde yükseldi. "Yemek için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim Andreas."

Başını salladı ve Elise için malikânenin kapısını açtı.

"İyi geceler güzellik," dedi ve Elise misafir odasına gitmek için merdivenleri çıkarken girişte bekledi.

Tegan oda kapısının dışından gelen hafif ayak seslerini duydu. Kristal kapı tokmağı dönüp kapı açılırken sessizce ve sinsice bekledi. Elise içeri bir adım atıp durakladı, etrafı dinliyordu. Kan bağı Tegan'ı ele vermişti, varlığını hissedebiliyordu. Tegan yavaşça iç çekişinden bunu anlamıştı. Gözleri karanlık odayı tarıyordu.

"Tegan?"

İyiği açtı. Odanın içine ilerledi. Tegan hâlâ duruyordu.

Salın halıyı geçip açık balkon kapısına doğru yürürken önyerek kollarını kavuşturduğunu izledi. Balkona baktı. Hareketleri dikkatli, tereddütlüydü.

"Tegan... dışarıda mısın?"

Dışarıdan gelen soğuk gece esintisiyle Elise'in tatlı kokusu Tegan'ın burun deliklerine doldu. Reichen'in kokusu da üzerindedir; misk kokusu Tegan'ı kızdırdı. İçini çiğ ve yabani bir kıskançlık kapladı.

İşgüdüsel bir erkek davranışı.

Kapıyı kapatmak için geri çekildiğinde Tegan odanın örümcek gibi asıldığı köşesinden çıktı. Sessizce arkasına geçti, geri döndüğünde onu kucakladı.

Şaşırıp Elise'in gözleri ırileşti. "Tegan! Neredeydin..."

Sert, kararlı bir sarılışla onu kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarına eğdi. Öpüşü güçlü ve planlıydı. Kendisinin, yalnızca kendisinin olana damgasını vuran bir erkek hayvanı.

Elise ona karşı çıkmadı. Tegan ellerinin boynuna dolandığını, parmaklarının ensesinde bir araya geldiğini ve kendisini çektiğini hissetti. Öpüşüne karşılık veriyordu. Tegan dudaklarını ayırıp dilini ağzına sokarken derin bir nefes aldı. Onun tadını almaya ihtiyacı vardı.

Ona sahip olmaya.

Ah! Elise onu kızıştırmıştı. Bedeninin her hücresi sıvıklıkla, ona duyduğu açlıkla yanıyordu. İçinde ilkel olan ne varsa uyanmış, ayaklanmışken kibar olamıyordu. İçindeki Soylu da ona karşılık veriyordu; arzu gözbebeklerini daralttı, köpek dişleri uzadı. Bedeninin alt kısmının Elise'in narin kıvrımlarına dayadı, erkekliğinin sertliğini hissetmesini sağladı. Sıkıca sarıldıklarında Elise inledi, kalbi Tegan'ın kulaklarında davul gibi çarpıyordu.

"Ahh, Tegan," dedi. Tegan sonunda ağzının tıdık dala tadından uzaklaşınca sıcak nefesi yüzüne çarptı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Bu gece senin için endişelendim."

Tegan'ın boğazının gerisinden bir hırıltı koptu. "Evet, fark ettim. Aşağıda Reichen'in kollarındayken ne kadar endişelendiğini gördüm."

"Bizi gördün..."

Sivri dişlerini ortaya çıkararak zoraki gülümsedi. "Dudaklarında hâlâ onun tadını alabiliyorum."

"Çyleyse istediğimin o olmadığı gerçeğinin de tadını almalısın," dedi. Tegan ağzını yumuşak yanağı boyunca gezdirip kulağının altındaki yumuşak tenine değdirdiğinden bir adım bile geri çekilmedi. "Sensin Tegan. Seninle olmak istiyorum. Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, sana âşık oldum."

Homurdandı, ona bakmak için geri çekildi Tegan. Bunlar duymak istediği sözcüklerdi; bunlar onu başka bir erkeğin kollarında gördükten sonra ona söyletmek istediği sözcüklerdi. Yine de sarsıldı. Aniden ağzı kurudu.

Öyle güzel, cesur ve içtendi ki.

Gözlerinin derin ametist havuzuna bakarken tüm saldırganlığı yok oldu. Parmaklarını çenesinin zarif çizgisinde dolaşırdı. Elise kafasını yana eğerek boğazının savunmasız sütununu açığa çıkardığında Tegan'ın soluğu kesildi. Nabzının en kuvvetli attığı yere dokunma isteğine karşı koyamadı. Parmaklarının altındaki titreyiş tenini dağılıyordu. Başparmağını yumuşak tenin üzerinde dolaşırdı, ardından ağzını Elise'e yaşam taşıyan atardamarın üzerine dayadı.

Ağzı salya dolmuştu, onun tadına hakına ve bağlarını omamılama ihtiyacı duyuyordu. Ama Tegan yalnızca öptü.

Sayıllı ellerle süveterinin eteklerini kaldırdı ve dikkatlice çıkardı. Kibarca yumuşak bedenini oksadı. Göğüslerini okşamaya başladığında Elise içini çekti; göğüs uçları süveninin ince saten altunda esmer gül goncaları gibi dikildi. Öndeki kopçayı açtı ve beğeni dolu bakışlarla çıplak göğüslerine baktı.

"Çok güzel," dedi Tegan tok bir sesle, parmakları göğüslerinin alt tarafında dolaşıyordu.

Önünde diz çöktü ve koyu pembe uçlardan birini ağzına aldı. Vampir dişleri devasaydı; pürüzlü deriyi emerken dişlerinin narin deriyi değmemesi için çok dikkat etmek gerekiyordu. Ama dikkatliydi. Onu, adeta candan yapılmış, bedeninin her yanı kıymetli ve kırılganmış gibi tutuyordu. Hak etmediği fakat yine de üzerine titredığı bir hazine.

Elise'in kolları omuzlarına uzandı. Tegan diğer göğüs ucuna da aynı özenli ilgiyi gösterirken sıkıca tutundu. Elleri onu pantolonundan ve külotundan kurtarmaya çalışırken dudakları karnında geziniyordu. Kalçaları avuçlarının altında kadife gibiydi. Kalçasının narin kıvrımını öptü ve daha sonra aşağıya, kasıklarının arasındaki sarı tüylere yöneldi.

Bacaklarını açtı ve ağzını kadınlığına dayadı, dilini ıslak ve sıcak kadınlığının içine soktu. Tegan tadına bakarken ürperdi, bedenini kollarının arasında güçsüz ve kemiksiz hissediyordu; Tegan onu kucakladı ve yatağa taşıdı. Sırtüstü yattı Elise ve ağırlaşmış gözkapaklarının ardından

Tegan'in soyunmasını izledi, gözlerindeki açlık tenini yakıyordu.

Çıplak ve acı verecek kadar tahrik olmuş olan Tegan yatağın kenarında durdu ve Elise'in onu izlemesini onayladı. Elise oturdu, ardından elleri ve dizlerinin üzerinde Tegan'a yaklaştı; Tegan'ın nefesi kesilmişti. Irileşmiş aletini eline alıp ucundan testislerine kadar sıvazlarken Elise'in elleri meraklı ve sorgulayıcı, yumuşak ama sıkıydı. Dudaklarını yaladı, gözleri sorarcasına ona döndü.

Hafifçe nefes vermesi yeterli bir izindi. Tegan onun eğilip, erkekliğinin başını ağzına alırken nemli dudaklarının aralanışını izledi. İnledi, Elise onu emip hassas teninin üzerindeki dilinin düzenli, yavaş hareketleriyle işkence ederken, eğilip parmaklarını kısa, sarı saçlarına gömdü.

Ritmimi artırdı ve Tegan kontrol gücünün son noktasına yaklaştı. Zevk dolu bir homurtuyla insanı mahveden, tatlı ağzından uzaklaştı ve onu yatağa itti. Üzerine tırmanıp onu uzun uzun öptü, bedenlerinin temas ettiği her noktada Elise'in duyduğu arzusunun vahşiliğini hissediyordu.

"İçine girmemi istiyor musun Elise?"

"Evet," diye inledi, bedeni yaylandı. "İçime girmene ihtiyacım var. Şimdi."

Onu memnun etmeyi fazlasıyla istiyordu. Tek ve uzun bir vuruşla içine girdi, dar oluşunu doldurdu; Elise yavaşça inledi. Bedeni onu çekiyor, kadınlığının duvarları nemli, sıcak bir el gibi onu kavırıyordu. Tegan'ın kalçası uup kalkıyor, Elise'in güzel yüzünde dalgalanan duyguları izliyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi Tegan, yalnızca onu memnun etmek istiyordu.

Kadımın.

Eşim.

Aşkım.

Kendisiymişle birlikte yaklaşan orgazmını hissedebiliyordu. Elise soluk soluğaydı; her sert vuruş altında kıvrılıyor, hafif geri çekilmelerde itirazla inliyordu. Kafasını yana, Tegan'ın destek aldığı koluna çevirdi. Baştan çıkartıcı bir inlemeyle beyaz dişlerini etine geçirip bileğini ısırdı. Minik, küt dişlerin ısırtığı Tegan'ı ok gibi vuran erotik bir acıydı.

"Evet?" dedi Tegan, Elise'in aç bakışlarına gözlerini dikerek. "Seni boşaltırken kanımı içmek mi istiyorsun?"

Hafifçe kafasını salladı ve yanıt olarak yeniden hafifçe ısırdı.

"Tamamdır tatlım. Ama bu sefer bilekten değil." Elise'i kucaklayarak sırt üstü yattı ve onu üzerine aldı. "Boynumdan beslenmeni istiyorum Elise. Kanımı içerken seni kucaklamak istiyorum. Isırığımı hissetmek istiyorum."

Ona dokunarak kuşkusunu hissetti. "Bunu daha önce bu şekilde hiç yapmadım."

"Güzel," dedi Tegan, bunu duyduğuna gerçekten çok sevinmişti. "Bunu bu şekilde yapmasını daha önce kimse-den istemedim. Yapar mısın Elise?"

Kaşlarını çatı ama gözlerini boğazına dikmişti. "Canımı yakmak istemiyorum..."

Tegan güldü, kaygısı için ona biraz daha taptı. "Buraya gel," dedi, ellerini ensesine doladı ve onu boynuna yönlendirdi. "Dişlerini batır bana Elise. İç."

Elise üzerine eğildi; bedenleri hâlâ birbirine yapışık, gözleri kenetlenmişti. Nefesi Tegan'ın yanağını sıcakça yaladı. Ateşli dudakları kulağının altında durdu ve aralandı. Tegan ıslak dilini, ağzını damarına dayadığında dişlerinin sertliğini hissetti.

Isırdığın anda Tegan neredeyse Elise'in içinde boğalacaktı. Derisini, keskin, haz verici bir acıyla deldi. Tegan'ın kalçaları hareketlendi. Yarayı emerken, Tegan kalçalarını kavradı ve içine girdi. Elise üstündeydi, sertçe ileri gidiyor, sonra geri çekiliyordu. Kan emişiyle yükselen ıslak sesler, son derece erotikti, haz mırıltıları ve ıslak dili Tegan'ın gördüğü en seksi şeydi.

Elise başını geri atıp orgazmın etkisiyle çığlık attığında, Tegan kendini kontrol edebileceğine dair son umudunu yitirdi. Tegan oturur pozisyona geçerek Elise'in bacaklarını etrafına doladı ve içinde hareket etmeye devam etti. Elise, bedeni titrerken ona yapıştı, boşalma dalgası dalgası Tegan'ın bedenine yayılıyordu. Tegan avucunu Elise'in parlak teninde gezdirdi, boynu ve omuzunun bulunduğu yerdeki cazip etin tadına bakmak için eğildi.

Bunu tahmin etmeliydi.

Ah! kahr etsin. Belki de tahmin etmişti ve bunu bir şekilde yapmak zorundaydı.

Elise'in kalbi dudaklarında atıyordu. Tegan atışları takip ederek kulağının altındaki yumuşak deriye yöneldi. Orada duraklayıp atardamarını yalarken Elise inledi.

Elise'in nabız atışlarıyla birlikte vampir dişleri zonklu-
yor, içindeki tüm Soylu güdülerini tatmin olmanın bir adım
ötesinde duran baştan çıkartılmışlıkla yükseliyordu.

Elise'in elleri Tegan'ın başını kavradı. "Tegan... Tanı-
rım... yap şunu."

Tegan cesaretini ölçmek için boynunu hafifçe çizdi. Ya-
nıt olarak Elise kendisini erkekliğine doğru itti, yeni bir
orgazm bedenini titretirken iyice üzerine abandı.

Bu dayanamayacağı kadar baştan çıkartıcıydı.

Bir eliyle Elise'in başını yana yatırdı ve yavaşça kafasını

boynuna yaklaştırdı. Vampir dişleri, tereyağına gömülen
sıcak bir bacak gibi, kolayca yumuşak tenine girdi. Dama-
nından ilk uzun yudumu aldı. Elise çığlık attı. Bedeni
Tegan'ın kollarında kedi gibi kıvrıldı, ardından Tegan iç-
meye başlayınca kendinden geçmiş bir sakinliğin kollarına
sıvanırdı.

Çok tathiydi. Ağzı kanının hızlı akışıyla doldu; gül koku-
su tüm duyularını ayaklandırdı. Buna açtı, Elise'in dilinin
ağızındaki tadından daha enfes bir şey hatırlayamıyordu.
Kanının ateşi özü bedenine süzülüyor, içini aydınlatıyor-
du.

Her damlada, damarından aldığı her yudumda onun
için duyduğu açlık artıyordu. Daha önce Elise'e karşı duy-
duğu tutku, şimdi yaşadığı arzusunun solgun bir gölgesiymiş
yalnızca.

Sahiplenme duygusu içini sardı. Bu kadına duyduğu
ihtiyaçla gürlledi; kadınına. Geri dönülmez olarak.

Vazgeçilmez olarak.

Onu altına aldı ve içinde uyanmış canavarın kendini
göstermesine izin verdi.

Elise'in elinden, Tegan bedenini kendisinininkiyle kap-
lanmış, onu yeni bir orgazma sürüklerken, ona sarılmaktan
başka bir şey gelmedi. Boynuna gömülmüş uzun vampir
dişlerinin verdiği histen, kanını içip aralarındaki bağı ta-
mamlarken aldığı her yudumdan büyük haz alıyordu.

Artık Tegan'da kibarlıktan eser yoktu. Sarsılmaz kont-
rolü kırılmıştı ve Elise, Tegan'ın kanının ilk damlasını al-
dığı anda kavrayan valisi kadar tahrik edici hiçbir şey
bilmiyordu.

Tegan onu bitmez bir zevk dalgasına sürükledi; ikisi de

tatmin olmuş, nefes nefese kalana, birbirlerinin kollarında hareketsiz yatana kadar seviştiler. Bitişinde, dilini açığı yaraların üzerinden geçirerek yarayı nazık bir öpücükle mühürlledi.

"İyi misin?" diye sordu parmaklarını Elise'ni saçları arasından geçirirken.

"Humm." Elise kafasını salladı, takatsiz ama aynı zamanda neşeliydi. "Çok, çok iyiyim."

Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti aslında. Gerçi onu sevdiğini söylediğinde Tegan'ın karşılık vermediği gözünden kaçmamıştı. Büyük olasılıkla bunlar hakkında endişelenmek için biraz geçti ama açlığı doyurulduktan sonra gerçeklik yeniden su yüzüne çıkıp işleri karıştırıyordu.

"Bu sözcükleri çok uzun zamandır söylemedim Elise. Yeniden söyleyeceğimi hiç düşünmüyordum."

"Bunu yapma." Oturdu ve ondan uzaklaştı, dokunuşuyla duygularını yakalamış olması onu utandırmıştı. "Ve burada olanlar yüzünden bir şey söylemek zorunda hissetme."

"Bir şey söylemek zorunda hissetmiyorum."

"İyi. Lütfen hissetme. Şu an sadaka vermene dayanabileceğimi sanmıyorum."

Tegan uzandı ve elini tuttu. "Eğer sana, seni Reichen'la öpüşürken görmenin beni sinirlendirdiğini ve seni bir daha başka bir erkekle öpüşürken görmek istemediğini söylersem bu, sana bunları söylemek zorunda hissetmemden dolayı değildir."

Elise ona baktı, nefes almaya cesaret edemiyordu. Bakışına karşılık veren Tegan'ın ambere boyanmış gözleri ciddiydi, gözbebekleri hâlâ arzuyla incecikti. Konuşmaya

başladığında sesi pürüzlüydü, sivrilmiş dişlerinin ucu parlıyordu.

"Az önce burada yaptığımız şey yüzünden sana iyi davranmak zorunda olduğumu hissetmiyorum, sana daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemediğini söylememin nedeni bu değil. Sana hazır değildim Elise. Lanet olsun, buna gerçekten hazır değildim."

Elise bakışlarını ellerinin buluştuğu noktaya yöneltti, güçlü parmakları sıkı ve koruyucuydu, savaş ve boğuşma için eğitilmiş olsa da ona karşı her zaman yumuşaktı.

"Sana, beni istediğin gibi başka bir erkeği asla istemememi unuduğumu söylersem bu sadaka vermek olamaz." Alaycı bir edayla gülümsedi. "Seni seviyor muyum? Evet, Tanrı yardım etsin ama seviyorum."

"Tegan," diye fısıldadı, elini yanağına götürdü. Isırık izi göğsünden kapamıyor, cildi iyileşiyordu. Dikkatlice kırmızı ize dokundu, ardından gözlerine baktı. "Beni yeniden öp."

Elise'i kollarına alan Tegan'ın dudakları titredi. Öpüşmeye başlamışlardı ki hafif vızıltı Tegan'ın bir hırıltıyla başını kaldırmasına neden oldu.

Tegan yataktan atlayıp fırlatılmış pantolonunun cebinden telefonunu çıkartırken, "Bu da ne?" dedi Elise.

"Bu bizim Boston'a dönüş biletimiz. Bu gece için bir uçuş ayarladım."

Telefona yanıt verdi, sesi sert ve ciddiydi; bir anda savaşı Tegan'a dönmüştü. "Evet. Tamam. Tegel Havaalanı. Bir saat içinde kalkış."

Elise yataktan çıktı, çıplak ve göz alıcı. Tegan'ın durduğu yere yanaştı. Kollarını arkasından vücuduna doladı, bedenini Tegan'ın kaslı sırtına bastırdı. Omzunu hafifçe

ırdı, kollarını kaplayan güzel dermaglifterin renklendiğini görünce gülümsedi. Hoşnutluk dolu, hafif hırıltısını duydu ve Tegan ona ateşli bir bakış atınca gülümsemesine engel olamadı.

"Şunu iki saat yapsan daha iyi olur," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye. "Acil bir durum ortaya çıktı."

Tegan ona dönünce Elise başını eğdi. Gerçekten bir şey ortaya çıkmıştı; çok etkileyici bir şey. Elise geri çekildi, dudaklarını dişledi; Tegan telefonu kapadı, ateşli gözleri Elise'in üzerine dikilmişti. Telefonu fırlattı. Sonra üzzerine atladı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Boston'a dönüş yolunun büyük kısmında uyudular; Elise keyifle Tegan'ın kollarına kıvrılmıştı. Tegan, ona Irina'nın evinde saldıran kölenin öldüğünü söylemişti. Ayrıca kölenin, Marek'in kendisini avlamak için gönderdiği adamlardan yalnızca biri olduğunu da anlatmıştı. Elise haberleri her zamanki soğukkanlılığıyla karşıladı ama Tegan, kucagında uyuklayan Elise'i endişeyle sıkmaktan kendini alamadı.

Marek tehlikeli bir düşmandı. Savaşta acımasız, genellikle zalim, yenilmesi zor bir savaşçıydı. Tegan, Lucan'ın ağabeyini iyi tanıyordu ve ona savaş alanında birden çok kere güvenmişti. Eski zamanlarda, Soyluların genç ve İs-sızlarla pek sorun yaşamadıkları zamanlarda omuz omuza savaşmışlardı. Birliğin eski üyelerindendi ama her zaman sorunlu olmuştu. Küçük kardeşi Lucan'ın komutasında olmayı kabullenememişti; Lucan savaşçı sınıfının kurucusu ve doğuştan bir önderdi, bunlar Marek'in kabullene-

mediği şeylerdi. Sabırsızlık ve kibir, Marek'in en güçlü hak ettiği düşündüğü şeyi görmesini engelleyen özellikliydi.

Çok uzun bir süre - neredeyse altı yüzyıl - ölü sanı-
ması, ki gerçek birliği hedef alan planlarıyla Boston'da bu
yüzüne çıkmıştı. Marek'in sabretmeyi öğrendiğini göste-
rir gibiydi. Bir kadar uzun süre gizlenerek büyük bir sa-
bir göstermişti ve bu yılları yararına kullandığı konusunda
Tegan'in kuşkusu yoktu. Bir planı vardı ve yavaş ama emin
bir şekilde bu planı uyguluyordu. Dragos adının birden
ortaya çıkması ve Odolf'un yazmaları bunun çok eskilere
dayandığını gösteriyordu.

Tegan günlüğü açtı ve tuhaf pasajları yeniden okudu.
Bir konumu gösteriyor olmalıydı ama nereyi? Ve bu ne
anlama geliyordu?

Bu, onun saklandığı yer, demişti Odolf.

Tegan kastedilenin Marek olduğunu sanıyordu. Ama
Dragos olması olanaklı mıydı? Ya da henüz birliğin radarı-
na yakalanmamış başka biri olabilir miydi?

Marek her neyin peşindeyse ve Petrov Odolf'u ve ak-
rabasını ağına düşüren sır her neyse, kimse için iyiye işaret
değildi.

Jet Boston'a iner inmez Tegan, bir toplantı düzenlemek
üzere diğerlerini toplaması için Gideon'u aradı. Marek'i
saklandığı yerden çıkartmak ve birliğin onun bir adını
önünde olduğundan emin olmak zorundaydılar.

Berlin'den gelen son raporlara göre kölelerinden biri
olmuştu. Marek piyonlarından birini daha kaybettiği için
ofkeden deliye döndü ama görevini yerine getiremedi-
ği için. Marek onun son anlarında acı çekmiş olduğunu

andı. Cinayetin vahşiliği büyük acı çektiğini ortaya ko-
uyordu; bedeni ikiye ayrılmış, tanınmayacak haldeydi. Ve
sahibi olan kölenin cellâdının Tegan olmasıydı.

Marek'in bannak dışından kurtulmak için görevlen-
diği köleyi öldürmüştü; savaşçının bilinen soğukkanlı
kişiliğiyle değil, açık bir öfkeyle.

İntikam için öldürmüştü.

Dişi için intikam alması tek şeyi gösteriyordu: Ona
önem veriyordu.

Marek savaşçının bu zayıflığından yararlanmak için sa-
bırsızlanıyordu. Bir zamanlar bir kadına duyduğu aşk ara-
cılığıyla Tegan'i neredeyse yok etmişti, bu yeni ilişkiyi onu
tamamen ortadan silmek için kullanmak ne kadar harika
olurdu.

Tüm birliğin işini bitirmek ve Soyluların idarecisi ola-
rak haklı konumunu kabul ettirmek ne kadar tatmin edici
olabilirdi. Bu, üzerinde uzun zamandır çalıştığı, göstere-
bileceğini düşündüğünden çok daha fazla sabır isteyen bir
plandı.

Savaşçı Dragos ona önemli, lanetli bir sır verdiğinden
bu yana, yüzyıllardır taş giyme anını düşünüyordu.

Marek masasından kalktı ve uzaklardaki, ay ışığına bu-
lanmış Berkshire vadisini gösteren geniş pencerenin önün-
de durdu. Ağaçlar bir Ortaçağ ormanını andıracak kadar
yoğundu. Manzara ona eski zamanları anımsattı, düşünce-
leri birliğin çok uzaklarda kalan geçmişine yöneldi.

O zamanlar vampir ulusu içinde bir savaş vardı. Bu, ba-
bayla oğlu birbirine düşüren bir savaştı ama bu senaryoda
babalar başka dünyadan gelen bir grup zalimdi; binlerce
yıl önce yeryüzüne gelen ve hayatta kalmak için insan ka-
nıyla beslenen uzaylı yaratıklar: Kadınlar. Onların oğul-

ları, uzaylı tohumu taşıyan insan annelerden doğan melez evlatlar Soyluların birinci neslini oluşturunuyordu.

Marek, Lucan ve Tegan bu nadir bulunan toplulukta idi. Kadınlarca insan türüne uygulanan vahşeti kendi gözleriyle görmüşlerdi; tüm sakinleri katledilen köyler, doymaz vampir iştahı için yiten canlar. Bu kıyımlar Marek'i hiçbir zaman, kardeşini rahatsız ettiği kadar rahatsız etmemişti.

Lucan, Kadimlerin yarattığı terörü küçümserken Marek bundan keyif alıyordu. Korku yaratına ve hesap vermeden öldürme gücü baş döndürücü bir şeydi. Ve sık sık Soyluların neden insan Konakları'ı köleleştirip gezegeni kendisinin yapmadığını merak ediyordu. Tüm planları birbirine girmeden önce, uzun zaman boyunca Marek bu hoşnutsuzluk tohumlarıyla beslenmişti.

Uzaylı babası, bir Susuzluk krizinde Marek ve Lucan'ın annesini öldürmüştü. Yaratık onu katletmişti ve adalet isteyen Lucan, karşılığında vampirin kafasını kopartmıştı. Bir Kadını öldürmekle Lucan kalan az sayıda Kadıne ve onlara hizmet edenlere savaş açmış oluyordu. Lucan birliği kurmuş ve tümü bu büyük katliamı durdurmaya ve Soylular için yeni bir yaşam şekli yaratmaya yemin etmiş diğer beş birinci nesil vampiri ve Tegan'la birlikte kendisini de birliğine içine çekmişti.

Ne onurlu, ne yüce bir niyet!

Marek şimdi bile alaycı kahkahasını bastıramıyordu. Birlik içinde Lucan'ın insan türüyle barış dolu bir ortak yaşam görüşüne tek öfkelenen kendisi değildi. Başka bir savaşçı olan Dragos, sonunda Marek'e Soyluların geleceği hakkında farklı fikirleri olduğunu bir sır olarak açıklamıştı.

Ve bu geleceği kurmak için adım atmıştı.

Birlik hayatta kalan Kadınlara karşı savaşı sürdürür, bitmesi yıllar süren bir muharebede onları tek tek avlarken bu ölümcül yaratıklardan biri sağ kalmıştı.

Dragos ve uzaylı babası bir anlaşma yapmışlardı. Dragos değil onu öldürmek saklanmasına yardım etmişti.

Sırrını Marek'le paylaşmaya karar verdikten kısa bir süre sonra, bir boğuşmada ölümcül bir yara almıştı. Ama pishik sırrını tamamını Marek'le paylaşmamıştı. Dragos Kadimin uzun bir uyku durumunda gizlendiği yeraltı mahzeninin konumunu Marek'e vermeyi reddetmişti.

Marek'in buna tepkisi kontrolsüz bir öfke olmuştu. Dragos'un boynuna kılıcını dayamış ve öfkeli bir vuruşla vampiri – ve bu can alıcı bilgiyi – mezara yollamıştı.

Marek kendisine yararlı olabilecek tek kişinin peşine düşmüştü: Dragos'un Soy Eşi Kassia. Ama dışı uyanıktı; eşi Marek'in elinde can verdiği anda aynı sonun kendisine de yaklaştığını anlamıştı.

Marek sırrı ondan – kelimenin tam anlamıyla – söke söke almaya Dragos'un kalesine gittiğinde, kendi kendisini öldürerek Marek'i eli boş bırakmıştı.

O zamandan bu yana Marek, Dragos'un sırrını çözmeye çalışıyordu. Bunun için gayet keyif alarak işkenceler yapmış, pek çok cinayet işlemişti. Uzun zaman önce gururunu bir kenara atmış, ölü rolü yapmış ve kendi kardeşine ihanet etmişti; bunların hepsi Kadim terörünü serbest bırakmak ve onu kendi arzuları için kullanıma şansını ele geçirmek içindi.

Sonunda bitmez bir araştırmanın ardından gerçekten işe yarayan bir ipucu ele geçirmişti; bu Odolf soyadıydı. Dragos'un eşi Kassia ile bağları olan eski zamanlardan bir Soylu ailesi. Kassia onlara yüzyıllar önce çok değerli bir

şey vermişti ama işkence bile Marek'e ihtiyacı olan yanıt-
ları sağlayamamıştı.

Ve şimdi birlik her dakika hakikate biraz daha yaklaşı-
yordu. Bu düşünce Marek'in çenesini sıkmasına neden
oldu. Bunca çabası, bu kadar zaman beklemesi her şeyin
parmaklarının arasından akıp gittiğini görmek için değildi.
Bunu bir olasılık olarak değerlendirmeyi bile reddediyor-
du.

Kazanacaktı.

Gerçek savaş yeni başlamıştı.

İsteği üzerine birliğin toplandığı teknik laboratuara yö-
nelen Tegan, önce Elise'e duş alması ve dinlenmesi için
kendi odasını gösterdi. İçeri girdiğinde bilgisayar yığınının
arkasındaki Gideon'un yanında duran Lucan ona başıyla
selam verdi. Niko, Kade ve Brock odanın ortasındaki ma-
sanın çevresine oturmuşlardı, iki acemi de Dante ve Chase
ile haftanın İssız çetelesi ile ilgili şakalaşılıyor ve kimin en
keskin göze sahip olduğunu konuşuyorlardı.

Ama Tegan'ı şaşkına çeviren ve mutlu eden Rio'nun
görünüşüydü. İspanyol, diğerlerinden ayrı, düşünceli ama
tetikte bir tavırla laboratuvarın siyah duvarına yaslanmıştı.
Duruşundan kararlılık yayılıyordu. Tegan'ı fark ettiğini
göstermek için çenesini kaldırdı, yüzünün yaralı kısmı acı
gülümsemesiyle gerildi.

Bir zamanlar yaşam dolu olan topaz gözleri şimdi acı
dolu, bir mezar kadar kasvetliydi.

Tegan kardeşlerine baktı; kiminyle yüzyıllardır omuz
omuza savaşıyordu, kimi henüz yemiydi. Onlara bakar-
ken, içlerinden biri olmanın verdiği gurura engel olama-
dı. Uzun zamandır kendisini savaşında yalnız görüyordu.

Elbette nasıl o onların arkasındaysa, Lucan ve diğerleri de
Tegan'in arkasındaydı ama Tegan her savaşa, sanki yalnızca
kendi savaştığını gibi giriyordu.

Her günü karanlık yalnızlığının içine biraz daha yu-
varlanarak geçiriyordu... ta ki cesur bir güzel ona ışıktan
korkmamayı öğretecek dek. Artık onu bulmuştu, bu karan-
lığın ona asla dokunmayacağına emin olmak istiyordu.

Ve bu da onu Marek'ten uzakta ve güvende tutmak an-
lamına geliyordu.

Tegan sıralı dolu çantasını masanın üzerine koyarken,
"Petrov Odolf ne anlattı?" diye sordu Lucan.

"Çoğu zaman deli saçmaları. Geri kalan zamanlarda ise
kendinde değildi." Irina'dan aldıkları el yazması sayfaları
çıkarttı. Onları Lucan'a uzattı. "İssız dönüşmeden önce
saplantılı bir şekilde, gizlice bir şeyler yazıyormuş. Ondan
bir süre önce İssız dönüşen ağabeyinde de açık ki aynı
ukunlu huy varmış. Tanıdık geliyor mu?"

"Kahretsin. Marek'in peşinde olduğu günlükte bulduk-
larımızın aynısı."

Tegan kafasını salladı. "Odolf kendinde olduğu nadir
anlardan birinde tuhaf bir şey söyledi. Elise'le ona bu dize-
lerin ne anlama geldiğini sorduğumuzda, 'Bu, onun sak-
landığı yer,' dedi."

"Bu kimin saklandığı yer?" diye sordu Gideon, sayfaları
Lucan'dan alınıp, hızla göz gezdiriyordu. Dizeleri yüksek
sesle okudu. "Bu bir tür yer tanıtı mı?"

"Olabilir. Odolf söylemedi. Belki de bilmiyor." Tegan
omuzlarını sıktı. "Bize tek söylediği bu, hemen sonra da
sağlamamaya başladı. Daha fazlasını öğrenemedik."

Masada oturan Dante bir sıçramayla ayağa kalktı. "Her

neyse, Marek'in dikkatini çekerek kadar büyük bir şey. Bu
ny bir şey olamaz."

"Ve yoluna çıkan herkesi öldürmek istiyor," diye eldedi
Tegan. "Berlin'de olduğumuzu öğrendikten sonra Marek
kentteki kölelerine Elise'i öldürmeleri emrini verdi. İşle-
rinden biri bunu yapmaya çok yaklaştı."

"Orosu çocuğu," diye fısıldadı Lucan, yüz hatları ka-
keyle kasılmıştı.

"Elise pishığı yaraladı ve kaşmayı başardı. O gece çıktım
ve işini bitirdim." Tegan odanın karşısındaki Chase'in ba-
kışının kendisine yöneldiğini hissetti. İçtenlikle ona baktı.
"Elise benim için... çok değerli hale geldi. Ona bir şey ol-
masına izin vermem. Onu hayatım pahasına korurum."

Chase uzun bir süre ona baktı, sonra hafifçe kafasını
salladı. "Günlükte bulduğunuz gliften ne haber? Bu sem-
bol ilk savaşçılardan birine, Dragos adlı bir birinci nesil
erkeğine aitti, değil mi?"

"Evet," dedi Tegan. "Bir bağlantı olmalı ama ne oldu-
ğundan emin değilim. Dragos'un öldüğünü biliyorum.
Cesedi gördüğünden bunu Lucan da doğrulayabilir."

Birliğin önderi kafasını onaylayarak eğdi. "Soy Eşi de
gördü. Belli ki eşini ölü görmek Kassia için çok fazlaydı.
Aynı gece kendi hayatım sonlandırdı."

Nikolai homurdandı. "Ee, şimdi elimizde ne var?
Romeo-Juliet senaryomuz, ipe sapa gelmez laflar gevele-
yen lanet olası bir Issız, küflü, eski bir defterin kenarına
çizilmiş sonuçsuz bir glif ve Marek de bir şekilde bu işin
tam ortasında."

"Marek'i ele geçir ve yanıtları öğren," diye lafa girdi
Dante, sesi kısık ve ölümcüldü.

Tegan kafasını salladı. "Doğru. Ama önce onu bulma-
mız gerek."

"Bu kolay olmayacak," dedi Gideon. "Geçen yaz ona
aldırdığımızdan bu yana yeraltında."

"Öyleyse biz de onu bir sıçan gibi yakalarız," diye ho-
murdandı Rio. "Onu saklandığı delikten çıkarır ve oros-
u çocuğunu tutsularız."

Tegan konuşmaları sessizlik için de dinleyen Lucan'a
gözü attı. Düşmanlar ve yaklaşan muharebelerden konu-
şurken kimi zaman Lucan ve Marek'in kardeş olduğunu
anlatmak kolaylaşıyordu. "Senin için sorun var mı?"

Tegan'ın gözlerine dikilen gümüş bakış tereddütsüzdü.
"Marek her neyin peşindeyse durdurulmalı. Ve her ne şe-
kilde olursa olsun."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elise, Tegan'ın odasından koridora yürüdüğü sırada kadınların sesini duydu. Sıcak gülüşmeler ve neşeli sohbet dikkatini çekip, ona yaşamının dopdolu olduğu zamanlarda, barmaktaki arkadaşlıklarını hatırlattı. Son aylardaki kadar boş hissetmese de kalbinde hâlâ bir boşluk vardı; bir topluluğun parçası olmayı özleten bir boşluk.

Diğer dışilerin onun hakkında neler düşüneceğini bilmiyordu. Elise'e yıllar geçmiş gibi gelse de Tegan'la birliğin önünde tartışmasından, Tegan'ın herkesin ortasında ona bir yeminin kutsallığı olmadan Konak olacak istekli bir erkek bulmasını önermesinden bu yana yalnızca birkaç gün geçmişti. Bunu yalnızca Elise'i başından savmak için yapmıştı ama eğer yerleşkedeki Soy Eşleri bunu duydularsa büyük olasılıkla bir acıma ya da daha da kötüsü, küçümsemeye konusu haline gelmişti. Barmakta böyle bir olayın ardından onun yüzüne bakabilecek çok az dışı vardı.

Savaşçıların eşlerini topladığı odanın açık kapısını

görmek için Elise kendisini temkinli merhabalara ve uzaklardan sonra haşlayacağı kesin olan fısıltılara hazırladı. Gabrielle, kahverengi gözleri Elise'inkilerle buluştuğu an, "Elise, hoş geldin!" diye seslendi. "Senin ve Tegan'ın yeni geldiğinizi duyduk. Ben de seni aramak için çıkmak istiyordum. Bize katılmak ister misin?"

Kadınlar hoş bir meyve arası için hazırlanıyorlardı ve Konak kütüphanesinin ortasındaki kahve masasında peynir vardı. Tess küçük tabakları çıkarıyordu, Elise için fazladan tahak çıkarmıştı bile. Savannah koyu renkli büfenin önünde durdu ve soğutulmuş beyaz şarap şişesinin mantarını çıkardı. Uzun kadehlere şarap koyarken Elise'e baktı ve gülümseydi.

"İster misin?" diye sordu.

"Olur." Elise davetkâr odaya doğru ilerledi ve Savannah'nın uzanan elinden kadehi aldı. "Teşekkür ederim."

Ortam beklediği gibi rahatsız edici değildi. Kadınların yanına gider gitmez yolculuk, Tegan'la neler bulmayı başardıkları, Petrov Odolf ve Marek'in ele geçirmeyi çok istediği günlük ile ilgili gelişmeler üzerine bir soru yağmuruna tutuldu.

Dedikodu ya da skandalla ilgilenmiyorlardı. Elise kendini üç entelektüel ve akıllı kadınla keyifli bir sohbet içinde buldu. Onlara Tegan'la enstitüye yaptıkları ziyaretlerin ayrıntıları da dâhil tüm bildiklerini anlattı.

İrina'nın kendisine verdiği yazılardan söz etmeye başlamıştı ki Tess şarap kadehini bıraktı, kaşları çatılmıştı.

"Yüzüne ne oldu? Morarmış."

Elise başını salladı, dikkatlice yanına ve çenesine dokundu. "Ahli. Bir köle yaptı."

"Tanrım!" Savannah içini çekti, endişesine Gabrielle ve Tess de katıldı.

"Acıyor mu?" diye sordu masanın çevresinden dolanıp Elise'in yanına diz çöken Tess.

"Başta acıyordu. Şimdi o kadar da kötü değil."

"Bakmana izin ver." Dikkatlice Elise'in kafasını yana eğdi. Eli morluğa değdiğinde Elise dişinin avucundan parmak uçlarına doğru yayılan bir karıncalanma hissetti. Dante'nin eşi iyileştirme yetisini daha önce de Elise'in üzerinde kullanmıştı ama bu, Tess'in yeteneğine yeniden hayran olmasını engellemedi. Yaranın acısı kayboldu, en ufak bir rahatsızlık bile kalmadı.

Elise kendisini Tess'in elinden yayılan huzur dolu hislere bıraktı. "Becerin inanılmaz."

Güzel dişi, övgüden rahatsız olmuşçasına omzunu silkti. "Gene de beni aşan şeyler var. Kendi kendine kapanmış yaraları ya da izleri iyileştiremiyorum. Bazı hasarların geri dönüşü olmuyor. Bunu Rio'yla öğrendim."

Savannah uzanıp Tess'in elini sıktı. "Onunla çalışmaya başladığından bu yana çok daha iyi. Yataktan çıkmış olmasını bile büyük ölçüde sana borçlu."

"Hayır, onu ayağa kaldıran saf hiddet," dedi Tess. "Fiziksel yaralarının bazılarını iyileştirebilmem pek de önemli değil."

"Rio geçen yaz bir Issız pususunda yaralandı," diye açıkladı Gabrielle. "Patlayan bomba onu darmadağın etti ama en kötüsü birliğe tuzak kuranın kendi Soy Eşi olduğunu öğrenmek oldu."

Elise'in kalbi sızladı. "Ne kadar korkunç."

"Evet, öyle. Eva, Marek için Rio'ya ve diğerlerine ihanet etti. Lucan patlamamın asıl hedefiydi. Lucan'ın o gece

ölmesi gerekiyordu ama yalnızca yaralandı. Bomba ona ve Rio'ya isabet etti ama en kötü hasarı Rio aldı." Gabrielle yaralıdan bir yudum aldı, bakışları ağırbaşlı ve düşünceliydi. "Eva yaptıklarının ıtraf ettiğinde... ve hayatına son vermeye giriştiğinde oradaydım."

"Karanlık günlerdi," dedi Savannah. "Eva'yı bu şekilde kaybetmek çok zordu. Onun arkadaşımız olduğunu düşünmüştüm. Rio'ya ve diğerlerine yaptığı atfedilmez."

"Rio bunu kafasından atamıyor," diye ekledi Tess. "Dante ve ben onun için gerçekten endişeliyiz. Kimi zaman onun tamamen kaybolduğunu düşünüyorum; bilirsin kendi içinde. Onunla çalışırken sanki patlamak için bir bahane bekleyen bir el bombasına baktığımı hissettiğim zamanlar oluyor."

Savannah alaycı bir kahkaha attı. "Rio, Tegan'ı sakın ve ıslu bir çocuk gibi gösterecek, ne yazık!"

Elise gözlerini indirdi. Tegan'ın sözü geçince yanaklarının kızardığını hissetti. Başını kaldırdığında kendisini izleyen Gabrielle'in gözleriyle karşılaştı. "Berlin'de çok korkunçtu, değil mi? Tegan etrafındakiler için işleri asla kolaylaştırmaz."

"Hayır. Hayır. İyiydi, gerçekten," dedi Elise onu savunarak. "Kibar ve koruyucuydu... tabii, son derece de kafa karıştırıcı. Tanıdığım en etkileyici erkek. Ve... o, insanların düşündüğünden çok daha fazlası."

Odanın sessizleştiğini hissetti. Üçü de ona odaklanmıştı, savaşçı eşlerinin bakışları yüzüne çarpan meriniler gibiydi.

"Elise," dedi Gabrielle, gözleri anlayışla parlamıştı. "Sen ve Tegan... gerçekten?"

İtraf edemeden diğerlerinin mutlu kucaklamalarıyla

sarıldı. Diğer iki kadın da onun tebrik ediyor, onu dahil etmek istedikleri kardeşlik çemberi içinde gözlerini yapa-
tıyorlardı.

Kütüphanenin karşı köşesinde asılı duvar halısını ilk görüşü gözyaşları arasından oldu. Ortaçağ işleminin renkleri büyüleyiciydi; sanki tuvale resmedilmiş gibi at üzerinde bir şövalyeyi tasvir ediyordu.

El işinin karışıklığı son derece... tanıdık.

Ve şüpheye yer yoktu.

Aynı karışık el işini Irina Odolf'ta görmüştü. Irina'nın bulduğu mektupların etrafına bağlanan dokumada,

"Dokuma," dedi, zorlukla soluk alarak. "Nereden geldi?"

"Lucan'ın," dedi Gabrielle. "1300'lerde onun için yapılmış, uzun zaman önce, birlik yeni kurulmuşken."

Elise'in nabızı heyecanlı bir tempoyla atmaya başladı. "Kim yapmış, biliyor musun?"

"Himni, Kassia adında bir kadın," dedi Gabrielle. "Soyluların eski üyelerinden birinin Soy Eşiymiş. Lucan onun iğne ve iplikle yapabileceklerinin eşsiz olduğunu söyler ki bunu dokumanın ayrıntılarında görebilirsin. Lucan'a göre bu son ve en etkileyici dokumasıymış. Savaş atının üzerindeki Lucan..."

"Bakabilir miyim?" diye sordu ayağa kalkıp dokumaya yaklaşan Elise.

Şaha kalkmış atın üzerindeki savaşçının gerisindeki uzak bir tepede bir kale ayın gümüş ışığıyla yıkıyordu. Yeniayın ışığıyla.

Ve atın toynakları altında ezilmiş, üzerinde derin izler olan bir tarla vardı.

kale ve tarla bir araya gelecek yeniay altında.

Petrov Odolf'un acı çeken sesiyle yükselen tuhaf dize-
ler Elise'in zihninde dönüyordu.

Olamaz... olabilir mi?

Elise elini dokumanın özenli dikişlerinde gezdirdi. İşin tamamı büyük bir dikkatle yapılmıştı. Ve sağ alt köşeye iş-
leyen imzası - Tıpkı Irina'nın kendisine gösterdiği do-
kumadakine benzeyen bir Soy Eşi sembolü - işlenmişti.

Burada bir yere gizlenmiş bir mesaj mı vardı? Tüm bu süre boyunca gizli kalmış bir mesaj?

"Ne oldu Elise?" Gabrielle gelip arkasında durmuştu.

"Bir sorun mu var?"

Elise'in kalbi deli gibi atıyordu. "Bunu duvardan alsak sonu olur mu?"

"Sınırını olmaz... hayır, kesinlikle olmaz." Duvar halı-
nın yanında duran sandalyenin üzerine çıktı ve duvarda
asılı işi almak için uzandı. Gabrielle duvar halısını dikkat-
lice ellerine aldı. "Bunu ne yapmamı istersin?"

"Bir yere düz yatır lütfen."

"Ben masayı temizleyeyim," dedi Savannah ve Tess le
birlikte hızla yemekleri ve tabakları alıp masada yer açtılar.

"Tamam, hazır."

Elise duvar halısını masaya yayan Gabrielle'i izledi. Bir süre sessizce dokumayı inceledi, dizelerin geri kalanını
xımsadı:

döndür gözlerini doğu sınırına

yatıyor hakikat hafta.

"Bir şey denemek istiyorum. Kumaşı katlamam gerek
ama çok dikkatli olacağıma söz veririm."

Gabrielle'in onaylayarak kafasını sallaması üzerine, Eli-
se dokumanın üstünü tasarımın ortasına getirdi, ardından

alt kısmını kaldırdı ve katladı, böylece kale ve Lucan'ın aynanın altındaki tarla bir araya geldi.

"Kale ve tarla bir araya gelecek yemiy altında," diye mırıldandı, dokumanın yeni bir resim oluşturan katlanmış parçalarına bakıyordu.

"Bir tür dağ sırasına benziyor," dedi Tess, kayaları dikaylerin altında götür hale geliyordu. "Bunu nasıl bildin?"

"Odolf'un günlüğü tuhaf karalamalar içeriyordu. Petrov Odolf'un da Susuzluğa yakalanıp Issıza dönüşmeden önceki haftalarda saplantılı hale geldiği garip dizeler. Ağabeyinin Issız olmadan önce yazdığı dizeler. Tanrım... Asla çözemeyeceğimiz bir bulmaca gibiydi."

Gabrielle'in gözleri irileşti. "Bu duvar halısının bir şekilde bunlarla ilişkili olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım öyle olmalı," diye fısıldadı Elise. Katlanmış dokumaya yeniden baktı. "Döndür gözlerini doğu sınırına... Belki dokumayı sola çevirsek?"

İşlemeyi doksan derece döndürdü, böylece üst sınır doğuya bakıyordu. Katlanmış orta kısım dikey haldeydi. Ve görüntünün içinden yeni bir görüntü doğdu; bu açıdan bakılmadan görülür hale gelmeyen yeni bir resim. Dokumaya belli belirsiz bir haç işlenmişti ve iplikleri arasında, haçın merkezinde tek bir sözcük vardı.

"Praga," dedi Elise yüksek sesle, dokumanın ipeğinin ve kanvasının bunca yıl sonra dile gelmesi onu şaşkına çevirmişti. "Sır, her neyse Prag'da."

"Bu inanılmaz," dedi Savannah. Uzandı ve parmaklarını gizli yazıya sürdü. İplere dokunmuştu ki sanki yanmış gibi parmaklarını çekti.

"Ahh, Tanrım." Koyu kahverengi gözleri hüzünlüydü.

Elise yeniden kumaşa koydu, mezar sessizliği içinde gylere kaldı.

"Savannah, ne hissediyorsun?"

Konuşmaya başladığında sesi dehşetle kısılmıştı. "Bu duvar halısının açıklayacağı birkaç sır daha var."

OTUZUNCU BÖLÜM

Laboratuvarın cam kapısı açılıp dört güzel kadın içeri girdiği sırada savaşçılar devriyeye çıkmak için hazırlanıyorlardı. Elise ve Gabrielle, Lucan'ın kütüphanesinden getirdikleri duvar halısını taşıyorlardı, Tess ve Savannah da yüzlerinde ciddi bir ifadeyle onları izliyordu. Savannah özellikle kötü görünüyordu; yumruk yaptığı elleri gergin bir şekilde iki yanına uzanmıştı.

Tegan, Elise'in gergin bakışlarıyla karşılaştı. "Neler oluyor?"

"Duvar halısı," dedi Gabrielle'le halıyı toplantı masasının üzerine yayarken. "Sanırım Odolf bilmececinin ne anlattığını bulduk."

"Ciddi misin?"

"Evet." Yüzündeki ciddi ifade Tegan'a haberlerin iyi olmadığını anlatıyordu.

Tegan ve diğer savaşçılar kadınların etrafında toplandı. "Tamam. Neler bulduğunuzu gösterin."

Elise bilmececinin her dizesini okuyup dokumayı uygun şekilde katlarken şaşkın ve gururlu bir şekilde onu izliyordu. İnanılmazdı. Elise'in onlar için parçaları bir araya getirdiği çok açıktı. Duvar halısı anlamsız görünen her dizeye uyuyordu. Elise bitirdiğinde geri çekildi ve yeni resme açığa çıkardı; Kassia'nın bunca yıl önce halıyı işlerken çeliklerin arasına sakladığı resmi.

Elise Tegan'ın meraklı bakışıyla karşılaştı. "Irma'nın evindeyken bana son derece ayrıntılı dokunmuş bir el işi göstermişti. Onda da gizlenmiş bir resim vardı. Az önce duvarda bu halıyı görünce aynı elden çıkmış olduğunu anladım. Baktıkça daha fazlasını saklayıp saklamadığını merak ettim."

Tegan gülümsedi. Diğerlerinin görmesine aldırmadan onu kollarının arasına aldı ve kaşına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "İyi iş."

"Bu dağ sırasını biliyorum," dedi dokumayı inceleyen Lucan.

Tegan kafasını salladı, o da Prag'ın kuzeydoğusunda yer alan bu yer şeklini tanıyordu. "O zamanlar Soyluların çoğu üyesinin yaşadığı bölgeden pek uzak değil."

"Öyleyse bu bir tür harita mı?" diye sordu Rio. "Eğer öyleyse aradığımız nedir?"

"Ne değil, kim." Savanna'nın yumuşak sesi herkesin dikkatini üzerine çekti. "Duvar halısı Dragos'un saklanması yardım ettiği birinin konumunu gösteriyor. Onun babası olan vampirin."

"Tanrım."

Tegan savaşçılardan hangisinin bunu söylediğini bilmiyordu ama hepsi Savannah'in söylediklerinin ciddiyetini kavramıştı.

"Dragos'un Soy Eşi, bu kumaşı benim için özel olarak işledi," diye açıkladı kaşları çatılan Lucan. "Kassia'nın bu raya bakarak bir mesaj sakladığını mı söylüyorsun? Neye? Ve niye gelip bana bunu anlatmadı?"

"Çünkü korkuyordu," dedi Savannah. "Ona korkunç bir sır emanet edilmişti ve bunu açıklarsa neler olabileceğinden korkuyordu."

Gideon eşine baktı. "Tüm bunları bu kumaşa dokununca mı hissediyorsun bebeğini?"

Savannah kafasını salladı. "Dahası var. Ve hiç iyi değil."

"Anlat bize," dedi Lucan. "Bu şeyde okuduğun, hissettiğin her şey ihtiyacımız var."

Savannah duvar halısına uzanıp elini üzerine koyarken tüm oda sessizleşti. Soy Eşinin yeteneği geçmişte de birlik için yararlı olmuştu ama tam bir sessizlik içinde Savannah'in kumaşın duygusal tarihini okuyuşunu izlerken, hepsi onun özel becerisine her zamankinden çok ihtiyaç duyduklarını biliyordu.

"Kassa sakladığı sır yüzünden acı çekiyordu ama Dragos görünüşü ondan ayırmıyordu; eğer bildiği şeyi başkalarına söylerse Dragos'un bunu anlayacağını biliyordu. Sakladığı şeyin yerini değiştirebilirdi ve o zaman yaptığı hatanın onarmanın yolu kalmazdı." Yoğunlaşan Savannah gözlerini kapadı. "Kassia'nın bu sırrı paylaşacağı kimse yoktu; en yakın arkadaşına, Sorch'a ya bile söylemedi."

Kendi hataları yüzünden korkunç bir son yaşayan tatlı kızın adı anılınca Tegan'in çenesi kasıldı. Ne hissettiğini anlamadığını söylemek istemesine Elise elini koluna koydu. Dokunuşu özenli ve sevecendi, yumuşak bakışları şefkat doluydu.

Savannah devam etti. "Lucan Kassia'dan bu duvar ha-

ması yapmasını istediğinde bunun Dragos'un ne yaptığı hakkında Lucan'ı uyarmanın bir yolu olabileceğini düşündü. Bu yüzden halıyı Lucan için dokurken ipuçlarını yerleştirdi ve çok geç olmadan onun bunları keşfetmesi için izin etti."

"Dragos ne yaptı?" diye sordu Lucan, derin sesi sessiz havanura bomba gibi düştü. "Bu ihanete nasıl başladı?"

Uzun bir süre Savannah konuşmadı. Yavaşça ellerini yavaş ve birliğin önderine yüzünü döndüğünde, güzel hatları karanlık.

"Kalan son Kadımlara savaş açtığı anda – bu halı dokunmadan yalnızca birkaç ay önce – Dragos ve uzaylı babası bir anlaşma yaptılar. Dragos kalıp seninle ve birliğin geri kalanıyla savaşmayıp, dağlara saklanması için babasına yardım etti."

Tegan'in bakışları karanlık, gergin duruşundaki öfke büyüyordu. "Dragos ve birkaç kişi babaları olan yaratıklara savaşmaya gitmişlerdi. Savaştan tek canlı dönen Dragos olmuştu. Ciddi şekilde yaralanmıştı..."

"Tüm bunlar oyununun parçasıydı," dedi Savannah. "Diğerlerini öldürdükten sonra Dragos Prag'ın dışındaki dağlarda inşa ettiği yeraltı mahzenine saklanmasına yardım etti. Dragos'un yaralarını, gerçekte neler olup bittiğini saklamak için babası açmıştı. Plan, birliğin sürdürdüğü savaş yavaşana dek Kadimi orada, uzun bir uyku durumunda tutmaktı. Sonra Kadim beslenmek ve yeni Soylu neslini başlatmak için yeniden uyandırılacaktı."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Gideon. Soluk mavimsi gözlemlenmi çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Kassia, Dragos'un dinlenip pishığı uyandırma fırsatı bulup bulmadığını biliyor mu?"

Savannah kafasını salladı. "Bildiğini sanmıyorum. Olayların nasıl sonuçlandığını bildiğine dair hiçbir şey almıyorum. Dragos ona yeraltı malizeminin nerede olduğunu söylemişti ve o da bunu duvar halısına işledi. Eğer kendisine bir şey olursa Lucan'ın ipuçlarını bulmasını istiyordu."

"Ahı, Lucan," dedi Gabrielle, kollarını ona doladı.

"Bir şey daha var," dedi Savannah. "Bir çocuk varmış. Kasia bu habiyi dokurken hamileymiş. Dragos yaklaşık bir yıl – Kasia'nın gizlice bebeğini doğurmasına ve Dragos dönmeden onun başka bir Soylu ailesinin yanına göndermesine yetecek kadar uzun bir süre – boyunca bir görev için uzaklardaymış. Tek çocuğunun çinin tehlikeli übeliğinin kurbanı olmasına izin vermemiş, o yüzden bebeği korumak ve ona daha güvenli bir gelecek sağlamak için adanmış."

"Bırak da Kasia'nın yardım istediği ailenin adını tahmin edeyim," dedi sözcükleri çigneyerek Gideon.

Savannah kafasını salladı. "Odoli."

"Biliyorsunuz," diye atıldı Kade, "uygun koşullar altında Kadınlerin nesiller boyunca uzun uyku durumunda kalabildiklerini duymuştum."

Soyluların diğer birinci nesil çocuklarını meydana getiren dünya dışı vahşi yaratıkları düşünen Tegan, "Yüzyıllar da denebilir," diye yanıtladı kendisini. "Şimdiye dek öğrendiğimiz, yaşayan son Kadının hâlâ orada, Prag yakınında olduğu ve serbest bırakılmayı beklediği."

"Tamam," diye ısladı Dante. "Böyle bir şeytan yeniden serbest kalırsa dünya çok farklı bir yer olabilir."

Niko dilini şaklattı. "Ve eğer birisi böylesi olumsuz bir güçle ittifak yapmayı düşünürse? Marek gibi birisi..."

"Bu riski göze alamayız," dedi Lucan. "Öyle görünmüyor ki Prag'a gidip neler bulabileceğimize hak malıyız."

"Reichen Berlin'de, oradan yalnızca birkaç saat uzakta," dedi Tegan. "Her konuda yardım edebileceğini söylemiş."

Lucan gözlerini kıstı, düşünüyordu. "Güvenilebilir mi?"

"Evet," dedi Tegan, emin bir şekilde kafasını sallayarak. "Oz kefil olurum."

"O zaman ara onu. Ama ayrıntılara pek girme. Yolda olduğumuzu ve araca ihtiyacımız olacağımızı söyle. Onunla Teğel Havaalanı'na vardığımızda buluşabilirsiniz."

"Doğrudan Prag'a uçup onunla orada buluşmanız daha mı olmaz mı?" diye sordu Brock.

Tegan kafasını salladı. Lucan'ın planını anlamıştı. "Reichen güvenilir olabilir ama etrafındakiler öyle mi bilmezsiniz. Marek şimdiden Berlin'de ilginizi çeken bir şey olduğunı biliyor. Prag hakkında ipucu vermeye gerek yok."

Lucan kafasını salladı. "Varır varmaz Reichen'a ayrıntıların anlattır."

"Tamam," dedi Gideon. "Bu gece uçuş için bir izin ayarlamaya çalışacağım."

Laboratuvar boşalıp savaşçılar kendilerini bekleyen görev için hazırlanmaya giderken, ortada alışılmış cesaret gösterilerinden eser yoktu. Tegan normalde tek başına odasına gider ve huzur içinde düşünürdü. Büyük olasılıkla şimdi de öyle yapması gerektiğini düşündü ama sonra Elise parmaklarının onunkilere doladı ve boş kordonda durdular.

"İyi misin?" diye sordu, bakışları Tegan'ınki kadar ciddi idi. "Yalnız kalmak istersen ya da gitmen gereken..."

"Hayır."

Şu an başka bir yerde olması gerektiğini söylemeyi düşünüyordu ama sözcekle ağızdan çıkmadı. Ve elini bırakmayacağını anladı.

Birkaç saat içinde gidecekti ve geri dönmeme olasılığı çok yüksekti.

Bu kez çok açık bir hedefle gidiyordu: Marek'i bizzat öldürmek. Kendisi de ölse bile. Tegan Marek'le savaşmak için hazırды ve şu ya da bu şekilde o orospu çocuğu ölecekti.

"Gel," dedi Elise'e, öpücüğü için çenesini yana yatırdı. "Şu an olmak istediğim tek yer burası."

Elise ve Tegan günün kalanını Tegan'ın odasında, sevişerek ve geleceğin onlara ne getireceğini konuşmaktan kaçınarak geçirdiler. Elise duvar halısının açığa çıkardığı sırların onu - tüm birliği - düşündürdüğünü biliyordu ama Tegan, gün batımı ve hareket zamanı yaklaştıkça daha da uzaklaşmıştı. Bir şekilde içine kapanmıştı, sanki şimdi-den gitmiş, uzun zaman önce kendisini avlayan ve sonunda yok edilmesi gereken bir düşmanın hayaletiyle savaşıyordu.

Günün erken saatlerinde Reichen'la yaptığı görüşmede kötü haberler alınmıştı: Petrov Odolf Susuzluğa daha da gömülmüştü ve iyiye gitmiyordu. Enstitüden gelen haberler Tegan ve Elise onun yanından ayrıldıktan sonra Issızın artan bir şekilde dengesiz hareketler sergilediğini bildiriyordu. Bir anda bağlarından kurtulmuş ve bakıcılarından birine saldırıp, bir hiddet krizinde onu öldürtmesine ramak kalmıştı.

Tegan'a göre yönetici Kuhn'un Reichen'a verdiği rapor kuşkuluydu. Enstitü yöneticisine güvenmiyordu ve tele-

fonu kapatırken barınak erkeğine Issız durumuyla ilgili daha fazla bilgi alma görevini vermişti.

Yerleşkenin ana alanında toplanan diğerleriyle buluşmak için odadan çıktıklarında, "Dikkatli ol," dedi Elise.

Tegan durdu ve onu tutkuyla öptü ama gözlerinde bir uzaklık vardı.

"Seni seviyorum." Güçlü çenesini okşuyor ve göğsünde kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpınan endişeyi bastırmaya uğraşıyordu. "Bana geri dönsen iyi olur, anladın mı? Söz ver."

Koridorda konuşan diğer savaşçıların sesleri dikkatini dağıttı. Silah şıkırtıları duyuluyor, güçlü erkek sesleri mermer duvarlarda yankılanıyordu. Bu, Tegan'ı çağıran dünyaydı; Elise'in yaşadığı süreden daha uzun bir zamandır yoluna yeminle baş koyduğu görevdi.

"Tegan, bana söz ver," dedi onu kendisine hakmaya zorlayarak. "Kahramanca bir şey yapma."

Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Kahramanca? Asla."

Elise de gülümsedi ama birliğin ve Tegan'ın onlar arasındaki rolünün beklediği yere yaklaşıırken ayakları sanki kurşundandı.

Geri kalan herkes toplanmıştı. Elise ayrılık saati yaklaşıırken eşlerine sarılmış diğer Soy Eşlerinin, Tess ve Gabrielle'in ciddi yüzlerini gördü. Gideon'un yerleşkede kalması ve harekâtı merkezden izlemesi, böylece diğerleri şahdayken onlar arasında bağlantı noktası olması kararlaştırılmıştı.

En büyük sürpriz Rio'ydu. Sağlığına kavuşmuş savaşçı, savaş kıyafetleri içindeydi ve topaz gözlerinde örkeye dair bir iz yoktu. Kaslı bedeni saf - kor halde ve değişken -

bir kötülük yayıyordu. Ve Elise Tess'in onun için duyduğu endişenin nedenini birden anladı. Orada ayakta dururken bile korkutucuydu.

Tegan'in kardeşlerinin yanına katılmak için hazırlandığını hissettiğinde, elini biraz daha sıkı tutmak için duyduğu isteği bastırdı.

Ama gitmesini istemiyordu.

Birbirlerini yeni bulmuşken bunu istemiyordu.

"Tamam," dedi Lucan, savaşçıların üzerinde sırayla dolaşan bakışları sakindi. "Haydi, şu işi yapalım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Birlik Berlin'e vardığında Andreas Reichen onları piste te iki Mercedes marka spor arabayla bekliyordu. Savaşçılar teçhizatlarını araçlara atıp, harekâtın geçici üssü olarak kullanacakları Reichen'in barınaktaki malikânesine gitmek için yerleşirken Tegan, hızla Reichen'la savaşçıları tanıştırdı.

Reichen, Lucan ve Tegan'a, "Yardımcı olmak benim için onur," dedi. "Sık sık sizden biri gibi birliğin arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim."

"Ne dilediğine dikkat et," dedi Lucan yavaşça. "Olayların gidişatına göre, kendini savaş alanında bulabilirsin."

Sivilin gözündeki istek parıltısını yakalayan Tegan, "Çok hevesli görünmemeye çalış," dedi. "Enstitüden gelen haberler nasıl?"

Reichen kafasını salladı. "Korkarım, tam anlamıyla umutsuz. Anlaşılan Odolf kötüden de beter olmuş. İyi-

ce Susuzluğa kapılmış; şiddetli krizler geçirmiş. Ağzı kanamaya başlamış. Konuştuğum görevli bunun çok tuhaf olduğunu, sanki Odolf'un kudurduğunu söyledi. Birkaç saat sonra onu morga taşımışlar."

"Lanet olsun." Tegan Lucan'la baktı, öfkesi kabarıyordu. Gelen haberin her yanında Marek'in imzası vardı. "Odolf'un ağzındaki köpükler? Pembe ve kötü kokulu muymuş?"

Reichen kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Biraz daha araştırma yapabilirim..."

"Hayır, boş ver. Bu kadarı anlamama yetiyor," dedi Tegan.

Lucan ne düşündüğünü biliyordu. "Bu Issızın Kızıl'la beslendiğini düşünmüyorsun..."

"Öğrenmenin bir tek yolu var. Bir-iki saat içinde dönerim."

"Güneş doğacak," diye uyardı Lucan.

Tegan hâlâ karanlık olan göğe baktı, ay sola kaymıştı. "Öyleyse gevezeliği kessek iyi olur, buradan gitmeliyim. Sizi barırmakta yakalarım."

"Tegan. Lanet olsun..."

Lucan'ın ardından savurduğu kısa küfrü duydu ama asfaltı geçmiş ve havaalanından dışarıya, sokaklara yönelmişti bile.

Yönetici Heinrich Kuhn enstitüdeki ofisinde son ölen hastasının bedeni için imha evrakını dolduruyordu ki öfkeli bir telefon geldi. Bir sınır ihlali olmuştu. Bir Soy erkeği – ırığı ve gücüne bakılırsa birinci nesilden bir savaşçı – iç ve dış kapılardan sızmış ve şu an enstitüde bir yerde dolanıyordu.

"Öldürmek için mi ateş edelim efendim?" diye sordu güvenlik jefi, sesinden öfke yayılıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Kuhn. "Hayır, öldürülmeyecek. Ama onu her ne şekilde olursa olsun tutuklayın ve bana getirin."

Kuhn telefonu kapattı. Gelenin kim olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu. Petrov Odolf'un ölüm haberi etrafa yayılınca birliğin ziyarete geleceği konusunda uyarılmıştı. Tegan denen savaşçıya – ve birimden gelen dışıya – en azından içeri girme izni verdiğine pışmandı. Hastalarını dışarıdan gelen sıkıntılardan ve kendilerinden korumak onun işiydi. Ama Petrov Odolf'ta bunu başaramamıştı; özellikle de onu görmeye gelen son ziyaretçi söz konusu olduğunda.

Yöneticiyi şu an ofisinde tutan da bu son ziyaretçinin yarattığı korkuydu. Her nasılsa, doğru bildiği her şeye karşın. Petrov Odolf'un korkunç acılar çekmesi ve sonunda ölmesiyle sonuçlanan bu işbirliğine girişmişti. Yeni, ölümcül ahbabına yardımcı olmazsa, Kuhn'a, kendisinin de Odolf'un yaşadığı deneyimin aynısını tadacağı sözü verilmişti.

Belki durum daha da kızışmadan buradan gitmek akıllıca olurdu. Gün doğumuna çok az kalmıştı ve burada oturup kapısına daha fazla sorunun dayanmasını beklemek istemiyordu.

Çok geç, diye düşündü bir saniye bile geçmeden.

Kuhn etrafındaki havanın hareketini ilk ne zaman hissettiğinden kesin olarak emin değildi ama ofisin kapalı kapısına bakmak için döndüğünde kendini soğuk, ölümcül bir çift yeşil göze bakarken buldu.

"Guten morgen Herr Kuhn." Savaşçının gülümsemesi

deneyimliydi. "Burada, küçük tumarhanende bazı sorunlar yaşadığını duyduk."

Kuhin yavaşça masasının arkasına yöneldi. "Ben... ben ne demek istediğini anlamıyorum."

Saniyelik bir hareketle savaşçı odanın karşısından toplandı ve çönelmiş bir şekilde masanın üzerine indi. "Petrov Çıktı! Ölmüş. Bu aklını yerine getirdi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Kuhin, bu savaşçıdan Odell'i oklurenden korktuğu kadar korkması gerektiğini fark etmiş. "Çok yazık ama çok hastaydı. Düşündüğünden daha çok."

Yönetici elini dikkatlice masanın altında gezdirdi, sessiz bir alarmı çalıştıracak olan düğmeyi arıyordu. Düşünmeye fırsat olmadan çenesine keskin bir bıçak dayandı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Ne istiyorsun?"

"Cesedi görmek istiyorum."

"Ne için?"

"Böylece ölmeyen gerekiyor mu gerekmiyor mu karar vereceğim."

"Tanrım!" diye inledi Kuhin. "Lütfen canımı yakma! Başka seçeneğim yoktu, yemin ederim!"

"Yemin mi?"

Yanıtlayan ses alay ve aşağılama doluydu. Kuhin'un boğazındaki bıçak, yerini sert parmakların kavrayışına bırakarak indi. Bu dokunuştan ona yayılan bir ısı vardı; beyninde sinekler uğulduyormuş gibi bir his.

Kuhin'un bakışlarını delip geçen soğuk yeşil gözler kısıldı. "Seni yalancı orospu çocuğu. Sen ve Marek..."

Kuhin'un ofis kapısına inen bir darbe menteşeleri yerinden söktü. Anı bir kurşun yağmuru başladı, içeri giren

on üç dört silahlı güvenlik görevlisi Kuhin'a saldıran kişiye doğru koştu.

Güvenlik görevlilerinin hedefi tutturmasıyla savaşçı takıldı. Kuhin'un boğazındaki el gevşemeye başlayınca, savaşçıdan olabildiğince uzağa getilecekti. Savaşçı düşüp masadan yere yuvarlanırken rahatlanmış bir şekilde onu izliyordu.

Ağzından anlaşılmasa da bir homurtu yükseldi, acımasız göğeri kapandı. Kuhin artık cesaretini toplamıştı, yerde ki canavara yaklaştı. Savaşçının bedenindeki uyuşturucu mermilere baktı.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu güvenlik görevlilerinden biri.

"Evet," diye yanıtladı Kuhin, oysa hâlâ titriyordu. "Bu olay yaşanmadı. Bu kazanın hiçbir şekilde rapor edilmesini istemiyorum. Burada olan herkese söylüyorum, bunlar olmadı. Davetsiz misafir enstitüden çıktı."

Güvenlik görevlileri uzaklaşınca Heinrich Kuhin kendisine verilen cep telefonunu çıkardı ve alette kayıtlı olan tek numarayla aradı. Hatın ucunda zayıf bir ses duyulduğunda Kuhin, "Elimde ilginç bir şey geçti. Nereye getirmemi istersiniz?" dedi.

Lucan daha gün doğmadan kötü giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Şimdi, öğleden birkaç saat sonra en kötüsünü düşünüyordu. Tegan'ın kişisel görevler için tek başına çıkması alışılmadık değildi ama bu sefer tamamen yalmızdı. Enstitüden dönmemişti. Rapor vermemişti ve nerede olduğuna ya da nasıl bir halte karıştığına işaret edecek bir telefon sinyali alınmıyordu.

Enstitüyü aramaları sonuç vermemişti. Lucan'ın konuş-

nağı kışlere gese Tegan oraya hiç varmamıştı. Oda'da ölümü hakkında bilgi almaya çalıştıysaydı tüm soruları gücünden önce işyerine dönmeyecek olan yönetici, Heinrich Kuhn tarafından kişisel olarak yanıtlanacağı belirlenmişti.

Lucan bu bürokratik çıkmazdan bunalmıştı. Özellikle de Tegan'ın başının deritte olduğuna dair çok kötü bir his taşıırken.

"Hâlî haber yok mu?" Dante birliğin geri kalanı ve Reichen'in gece Prag'a yapılacak yolculuk için hazırlandığı adadan geldi. Lucan kafasını sallayınca savaşçı hafife içini çekti. "Bu görevin çok önemli olduğunu biliyorum Lucan. Ama lanet olsun. Tegan'ı geride bırakıyor olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Barakmıyoruz." Lucan kardeşinin ciddi bakışına karşılık verdi. "Görevi senin ve Chase'in yönetmesini istiyorum. Ben burada kalacak ve Tegan'ı arayacağım."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Nerede olduğu, hatta hâlî kentte olup olmadığı hakkında fikrimiz yok. Kapı kapı aramayı düşünüyorsan bu sonsuza dek sürer."

Lucan kafasını salladı. "Sanırım onu bulmak için daha bir yol biliyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Tegan'ın zihni bedeninden önce toparlandı. Boğazı yanmıyordu. Kuhn'un ofisinde ona nasıl bir uyuşturucu vermişlerse, hâlî etkisi az da olsa sürüyordu. Artık enstitude değildi, burnu öyle söylüyordu. Klinik kokusu yerine bur-
mı eski ahşap ve tuğla, bir parça da boya kokusu geliyordu.

Ve yakınlarda ölüm kokusu vardı, yeniydi. Pihulaşmış soylu kanının baygınlık verici kokusu havada ağır bir bulut gibiydi.

Bağlı olduğunu anlaması için bacaklarını hareket ettirmeye çalışmasına gerek yoktu. El ve ayak bileklerinde kulp ve zincirlerin ağırlığını hissediyordu, vücudu iki geniş ahşap kiriş arasında, elleri ayakları açılmış şekilde bağlanmıştı.

Yükarıdan, onu tutsak ettikleri yapının dışından uçan kargaların gevezeliklerini duyuyordu. Kapatıldığı yer karanlık olsa da karga sesleri uzaklaşırken dışarıda gündüz

olduğunu anladı. Saatlerdir, her neresiyse, burada olmıyordu.

Gözkapaklarından birini araladı, zorlukla açtı. Görüşü bulanıktı, ani bir baş dönmesiyle bağlarından sarktı.

"Sonunda kendine geldin," dedi yarı uyuşturulmuş halde bile Tegan'ın tanıdığı bir ses. "Kuhn için çalışan bu aptallar seni neredeyse uyuşturucu mermilerle öldüreceklermiş. Ama bu kendime saklamayı düşündüğüm bir hak."

Tegan yanıtlamadı. Uyuşmuş dilini kullanabilseydi bile ona yanıt vermezdi. Marek hiçbir yanıtı hak etmiyordu.

"Uyan," kısa emir duyuldu. "Uyan Tegan ve bana onun nerede olduğunu söyle!"

Sert parmakları saçlarını yakaladı ve kendi başına kıpırdatmaya güç bulamadığı kafasını haşince kaldırdı. Yüzünün yan tarafına sağlam bir yumruk indi ama uyuşturucuların etkisiyle bunu pek hissetmedi bile.

"Biraz ikna edilmeye ihtiyacın var, değil mi?"

Marek kafasını bırakıp birkaç adım uzaklaşırken gıcırdayan tahta döşemede ayak sesleri duyuldu. Bir saniye içinde geri döndü. Tegan'ın kafası geriye çekildi. Burnunun altına bir şey bastırıldı. Karnına yumruk yiyince nefes aldı.

İstemsiz tepkisi tozun burun deliklerine ve açık ağzına dolmasına neden oldu. Öksürdü, iğrenç madde onu boğuyor ve Marek'in onu neyle beslediğini biliyordu.

"İşte oldu. Bir parça Kızıl işleri hızlandıracaktır."

Tegan uyuşturucuyu tükürmeye çalışırken Marek geri çekildi. İşe yaramıyordu. Kızıl'ın sinüslerine sızdığını, boğazının arkasına tırmandığını hissediyordu. Beynine verilmiş bir elektrik akımı gibi uyuşturucu onun kasılmasına

ve titremesine sebep oldu. Kan dolaşımına yayıldığını hissediyordu, gergin bacaklarında sıcaklık dolaşmaya başlıyordu. İlk sarsıntı yatışınca Tegan gözlerini açtı ve kendisini mısak edene ölümcül bakışlarını dikti.

Marek kollarını göğsünde kavuşturdu, sırtıyordu. "Şimdiden işe yaradı mı?"

"Siktir." Kollarını indirmeye çalıştı ama zincirler çok sağlamdı. Zilini açılmaya başlamıştı ama fiziksel gücü hâlâ normalin altındaydı. Uyuşturucuların etkisinden kurtulmak zaman – ya da daha güçlü ve riskli bir Kızıl çekisi – gerektirecekti.

"O nerede Tegan? Saklandığı yeri buldunuz mu?" Marek'in gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardına saklanmıştı ama Tegan bakışındaki öfkeli ateşi hissediyordu. "Birliğin günlüğü ele geçirdiğini biliyorum. Bilmeyeceğini biliyorum. Petrov Odolf'la konuştuğunu biliyorum. Sana ne anlattı?"

"O öldü."

"Evet," diye onayladı Marek kıbarca. "Kuhn'u görmeye gittiğinde kuşkulandığın gibi, aşırı doz Kızıl."

Tegan'ın bakışları odadaki ölüm kokusunun kaynağını işaret eden Marek'in hareketini izledi. Yönetici Kuhn'un başsız gövdesi kanlanmış bir kılıcın yanında, yerde yatıyordu.

Marek omuz silkti. "Görevini tamamladı. Barınaktakilerin titrek, bahtsız koyunlarını tümü görevini tamamladı, katılmıyor musun? Köklerini unuttular, belki hiç anlamışlardı. İkimizin de bir parçası olduğu şanlı nesilden bu yana kaç tane nesil türedi? Çok fazla ve her yeni nesil güçsüzleşti, kanları zayıf *homo sapiens* genleriyle sulandırıldı. Yeni bir başlangıç zamanı Tegan. Soylular güçsüz dal-

larını kesmeli ve yeni bir birinci nesil hükümdarlığı başlatmalıdır. Kral olmamızı istiyorum; olması gereken de bu."

"Sen delisin," diye hırladı Tegan. "Ve gücü kendin için istiyorsun. Her zaman bunu istedin."

Marek alayla güldü. "Yönetmeyi hak ediyordum. Büyük olan bendim. Lucan değil. Irkımızın nasıl evrim geçireceği hakkında daha net bir görüşüm vardı. İnsanlar bizden saklanarak, bize hizmet ederek yaşamalı, başka şekilde değil. Lucan bunu anlamadı. İnsan severliği en büyük zayıflığı."

"Senin de kibir."

Marek homurdandı. "Ya seninki Tegan?" Sesi fazla hafif, fazla alaycıydı. "Onu anımsıyorum, biliyorsun... Sorcha."

Masum kızın adının düşmanının dudaklarından dökülmesi Tegan'ı deliye döndürdü ama içinde büyüyen öfkeyi bastırdı. Sorcha gitmişti. Sonunda bunu kabullenmişti ve Marek anısıyla kendisini kışkırtamayacaktı.

"Evet, senin zayıflığın da oydu. O gece ona gittiğimde bunu biliyordum. Anımsıyorsun, değil mi? Kardeşimle, onun bitmez görevlerinden biri için devriyedeysen Sorcha'nın senin evinden kaçırıldığı gece."

Tegan gözlerini Marek'e kaldırdı. "Sen..."

Vampirin gülümsemesi zalim ve neşe doluydu. "Evet, ben. O ve Dragos'un Soy Eşi etle tırnak gibiydiler; ben de Sorcha'nın Dragos'un mezara götürdüğü ve Kassia'nın ona gerçeği söyletmeden kendisini öldürerek beni atlattığı sır hakkında bir şey bileceğini umdum. Ama hiçbir şey bilmiyordu. Tam olarak değil. Kassia'nın gizlice doğurduğu ve uzaklara yolladığı bir çocuk hakkında bilgisi vardı; Dragos'un kendisinin bile bilmediği bir varıs."

Tegan gözlerini kapadı. Şimdi Sorcha'nın Marek'in elinde neler çektiğini anlıyordu.

"Kolayca öttü ama böyle olacağını biliyordum. Asla güçlü biri olmadı. O, senin onu güvende tutacağına inanırlı bir kızdı yalnızca." Marek durdu, sanki düşünüyordu. "Bir parça acı çektiği anda tüm sırlarını söylemişti, bu yüzden onu köleye çevirmek neredeyse bir zaman kaybıydı."

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı Tegan. "Seni hasta, lanet olası orospu çocuğu! Öyleyse niye? Niye ona bunu yaptın?"

"Çünkü buna gücüm vardı," diye yanıtladı Marek.

Tegan'ın haykırışı odanın kirişlerinde yankılandı, çatıya uzanan geniş, siyah pencereleri zangırdattı. Bağlarıyla boğuştu ama bir anlık adrenalın patlaması onu öksürük içinde, nefes nefese bıraktı. Bedeni aşağıya sarkınca kelepçeler bileklerini kesti, bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

"Ve hâlâ gücüm var Tegan," diye ekledi Marek. "Eğer bana bu lanet olası dizelerin ne anlama geldiğini söylemezsen seni ve değer verdiğin herkesi öldüreceğim. Bana Kadimi nerede bulacağımı söyle!"

Tegan soluk soluğa, zincirlerine asılıydı. Uyuşturucuların etkisi geri gelmişti, başı dönüyordu. Marek onu sakince izledi, yine de uzağında duruyordu. Salına salına kapıya doğru yürüdü ve iki köle muhafızı içeri yolladı. Kuhn'un cesedini işaret etti.

"Şu çürümüş cesedi alın ve gün ışığında yakın."

Hizmetkârları emirlerini yerine getirmek için aceleyle koşuştururken Marek dikkatini yine Tegan'a yöneltti. "Sana sorduğum şey hakkında düşünmek için zamana ili-

uyarın var sanırım. Düşün Tegan. İyi düşün. Cien geldiğinde sohbet etmeye devam edeceğiz."

Elise kendisini bulmak için Tegan'ın odasına gelen Gideon'un yüzüne baktı ve çok kötü giden bir şeyler olduğunu anladı.

"Lucan arıyor. Seninle konuşması gerekiyormuş."

Cep telefonunu aldı ve yanıtlamadan önce yutkundu. "Ona ne oldu?" Bedenindeki her hücre donakalmışken gırtlak cümleleriyle uğraşmadı. "Lucan, hana onun iyi olduğunu söyle."

"Ben... ah... bundan emin değilim Elise. Burada işler biraz karıştı."

Lucan Tegan'ın ortadan kayboluşunu anlatırken Elise soluksuz dinledi. Saatlerdir ondan haber almamışlar, onu görmemişlerdi. Lucan günbaumında Riechen'la birliğin kalan üyelerini Prag'a yollayacaktı ama kendisi Tegan'ı aramak için Berlin'de kalacaktı. Nereden başlayacağını ya da nerede olduğunu gösteren bir işaret bulmak için kenti dolaşmanın ne kadar zaman alacağını bilmiyordu. Tegan'la aralarında bir kan bağı olduğu için Tegan'ın izini sürmenin en iyi yolunun Elise olduğunu düşünmüştü.

"Emin olamayız," dedi Lucan, "ama Marek'in onu ek geçirmiş olma ihtimali az değil. Eğer öyleyse fazla zamanımız yok demektir..."

"Yola çıkıyorum." Dışarıda bekleyen Gideon'a baktı. "Bana hemen bir uçuş ayarlayabilir misin?"

"Birliğin jeti hâlâ Berlin'de ama başka bir tane kiralamaya çalışırım."

"Zaman yok," dedi Elise. "Ticari hava yolları olmaz mı?"

Gideon kaşlarını çatı. "Yarın gün boyunca bir uçakta da vakti insanla oturmak istediğine emin misin? Bunu getirden istiyor musun?"

Ashında emin değildi ama bunun kendisini durdurma-
ra izin vermeyecekti. Tegan'ın iyi olduğundan emin ol-
mak için gerekirse katillerle dolu bir uçakta oraya giderdi.

"Bunu ayarla Gideon. Lütfen. İlk uçuşa bilet al."

Kafasını salladı ve ayrıntılarla ilgilenmek için kındora geçti.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Lucan'ın sessiz iç çekişini duydu ve sesindeki tedbirli-
onu sezdi. Tegan için - onu bulmayı başarmalar bile - ya-
nabilecekleri bir şey olduğuna emin değildi.

"Tamam. Seni alıp Reichen'in konutuna getirmek için bekleyen bir araç olacak. Buraya varır varmaz onu aramaya başlarız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Berlin'e uçuş uzun ve yorucuydu. Elise geçen her dakikayı, her saati, uzun zamandır kendisine sahip olan yetenekten daha güçlü olabileceğini düşünerek geçirdi. Çektiği acıyla başa çıkma konusunda Tegan'a minnettardı; yalnızca ona bunun yolunu gösterdiği için değil, ona duyduğu ve uçuş başladıktan bir saat sonra vurmaya başlayan tanıdık, hırçın migrene karşın ilerlemesini sağlayan aşk için de.

Elise dayandı çünkü buna mecburdu. Çünkü Tegan'ın yaşamı şu an kendisine bağlı olabilirdi.

Tanınm, bunu başarmak zorundaydı.

Her şeyle başa çıkabilirdi, onu kaybetmek dışında.

O akşam uçağın tekerlekleri yere değdiğinde Elise'in Tegan'ı bulmak ve eve geri götürmek konusundaki kararlılığı iki kat artmıştı. Terminalden koşarak çıktı ve Reichen'in arabalarından birinde kendisini bekleyen Lucan'la karşılaştı.

Elise arabaya yaklaşıırken, "Eğer onu bulursak Tegan

onu buna karıştırdığım için beni öldürecektir, bunu bilirsiniz, değil mi?" dedi Lucan. Bunu bir tür şaka gibi söylemişti ama gri gözlerinde espri kırıntısı yoktu.

"Onu bulduğumuzda Lucan. Eğer diye bir şey yok, olmaz." Çantasını arkaya fırlattı ve yolcu koltuğuna oturdu. "Hadi başlayalım. Bu gece kentin her sokağını dolaşmaktan dinlenmek istemiyorum."

Dante, Reichen ve birliğin kalanı, Prag'a bir saat uzaklıkta ay ışığına bulanmış ağaçlı yolda iki spor aracı kenara çektiler. Orman sıkı, karanlığın içinde yalnızca uzaktaki birkaç evin ışığı görünüyordu. Araçlardan indiler, hepsi de siyah pantolonlu, binlerce titanyum mermisi ve C-4 zulaşında, tepeden tırnağa silahlıydı.

Bunlar dışında her erkek sırtına bağlanmış bir kılıç taşıyordu; modern savaşta alışılmadık olan bu silah, uyandırmayı düşündükleri yaratık kadar vahşi ve güçlü bir düşmanla boğuşurken bir zorunluluktur.

"Mekân bu olmalı," dedi Dante önlerindeki dağların sırtı görüntüsünü işaret ederken. "Kassia'nın duvar halısıyla çok uyumlu bir görüntü."

"Oraya çıkmak büyük olasılıkla bir-iki saatimizi alır," dedi Niko. Aceleci gülümsemesi yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarmıştı, dişleri gecenin karanlığında parlıyordu. "Ne bekliyoruz? Gidip o orospu çocuğunu paket yapalım."

Dante genç savaşçının şevki karşısında kaşlarını çatarak onu durdurdu. "Durun, hepinize söylüyorum. Bu daha önceki görevlerden farklı. Bu dağların içinde uyuyan yaratık tütsüleme oyunu oynadığımız vampirlere benzemez. Lucan ve Tegan'ı alın – lanet olsun, Marek'i de onlara ka-

ten - yine de bu yaratığın gücüne yaklaşılamaz bile. Onun gücü birinci nesil çarpı yüz."

"Ama kafası bedeninden ayrılabilir, hepimizinki gibi," dedi Rio alçak, ölümcül bir sesle. "Bu bir vampiri öldürmenin en hızlı yoludur."

Dante kafasını salladı. "Ve bir vuruş şansımız var, kafası değil. Önce yeraltı mahzenini bulup içeri gireceğiz, ilk ıyımız pıslığın boynuna üç metrelik keskin çeliği dayamak olacak."

"Ve bunu o uyanma fırsatı bulmadan yapmalıyız," diye ekledi Chase. "Eğer biz yerimizi alıp onu öldürmeye hazır olmadan bu şeyin uyanmasına izin verirsek, büyük olasılıkla bu işi başaramayız."

"Birisı bana neden büyüyünce muhasebeci olmak istemediğini anımsatır mı?" dedi Brock yavaşça.

Niko kıkırdadı. "Çünkü muhasebeciler etraflı havaya uçurmazlar."

"Pislikleri tütsülemezler de," diye şakaya katıldı Kade.

Brock'un gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Ahh, tamam. Şimdi hatırladım."

Dante herkesin plan yapmak için oturmasını istedi, genç olanlar gergin bir enerji yayıyor, şakalaşıyorlardı. Ama takımı dağlık yokuşu tırmanmaya başladığında hepsi ciddileşti ve sessizleşti. Bu yolculuğun sonunda ne olacağından hiçbirini emin değildi ama her neyse onu birlikte karşılamaya hazırdılar.

Elise ne zamandır araçta olduklarından emin değildi. En azından saatlerdir. Kentin, zengin ya da varoş, her köşesini gezmişler, Elise'in karanlık caddeleri ve ara yolları dölmesi için düzenli aralıklarla durmuşlardı. Bir umuda,

Tegan'in yakında olduğunu fark ederek damarlarının ka-

mızlanmasını bekliyordu.

Wazgeçmek istemiyordu.

Şafak vaktine bu kadar az kalmışken...

"Bir kere daha etrafta turlayabilirsiniz," dedi Lucan. O da

Elise gibi. Tegan'i terk etmek istemiyordu. Hele ölümcül bir düşman olan gün ışığı yaklaşmışken.

Elise uzandı ve direksiyonu başka bir yola doğru kıvrıran genç eli okşadı. "Teşekkür ederim Lucan."

Lucan kafasını salladı. "Onu çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet. O... her şeyim."

"O halde onu kaybetmesek iyi olur."

Elise gülümsedi ve kafasının salladı. "Hayır, kaybetme-

ğiz iyi... Tanrım... Lucan. Yavaşla. Arabayı durdur."

Frene bastı ve arabayı ağaçlı sokağın kenarına yanaştırdı.

Araba yavaşlayınca Elise camını açtı. Soğuk şubat rüzgârı

arabanın içine doldu.

"Burada," dedi, damarları karıncalanıyordu.

Elise duyularına yoğunlaşmış, kaynağını seçmeye çalış-

ıyordu. Tegan'di, buna kuşkusu yoktu. Ve damarlarında

dolaşan, hoş bir ısı değil, asit yanmasıydı.

Acının yakıcı isisi.

"Tanrım. Lucan, bu sokakta bir yerde tutuluyor. Bun-

dan eminim. Ve canı yanıyor. Canı yanıyor... çok."

Gözlerini kapattı, araba yavaşça ilerlerken bunu daha kuvvetli

bırsediyordu. "Acele et Lucan. İşkence görüyor."

Midesi bulanıyordu; hem Tegan'in acı çektiği düşün-

cesinden hem de bedenindeki her hücreye yayılan burucu

istraptan. Ama dayandı, yaklaştıklarını gösteren bir işaret

aramaya devam etti. Eski bir taş-ahşap malikâneye yaklaş-

ahlarında, onu vurdu acının akkür alevi Tegan'ı buldukları
nu söylüyordu.

Eve sokuluktan geride, eğilmişti. İçinde yaşadığı belliydi.
Gariye beyaz bir Audi sedan park edilmişti. Bahçenin orta-
sında çarın dalından bir kış evi sarkıyordu. Eve uzanan
kış kış parkada bir çocuk kızı vardı.

"Burada," dedi Lucan'a. "Tegan burada."

Lucan ona bakarken kışları çatıldı ama farları kapandı ve
motoru durdurdu. "Emin misin?"

"Evet. Tegan içeride bir yerde tutuluyor."

Elise, Lucan'ın silahlanışını izledi. Zaten üzerinde bir
cephanelik taşıyordu - iki büyük tabanca ve bir çift bıçak
- ama arka koltuktan deri bir çanta aldı ve daha fazla silah
çıkarmak için fermuarını açtı.

Elise'e baktı ve bir kütür savurdu. "Seni burada bırak-
mamın güvenli olduğundan emin değilim..."

"Bu iyi," dedi Elise. "çünkü ben de burada seni bek-
lemeyi planlamıyorum. İçeri girdiğimizde onu bulmana
yardımcı olabilirim."

"Asla olmaz Elise. İçerisi çok tehlikeli. Seni oraya soka-
mam. Sokamayacağım." Silahlarından birini aldı ve kışa
koydu. Ardından başka bir bıçak ve bir bobin tel çıkardı.
ikisini de ceketinin cebine koydu. "Eve yöneldiğim anda
senin sürücü koltuğuna geçmeni ve direksiyona yapışmanı
istiyorum. Sokağın dışına sür ve..."

"Lucan," Elise savaşçının katı, gri gözleriyle karşılaştı
ve buluşlarını çekmedi. "Dört ay önce yaşamımın bittiğini
düşünüyordum. Marek ve ona hizmet eden Issızlar kal-
bimi yerinden sökmüştü. Şimdi, kaderin bir mucizesiyle
yeniden muduyum. Bunu asla düşünemezdim. Bu tarz
bir aşk - Tegan'a duyduğum aşk - hiç tatmamıştım. O

zaman, onun başı dertliyken - onun acı çektiğini bilirken
burada oturacağımı ya da güvenli bir yere kaçacağımı
düşünüyordum. Üzgünüm ama bunu unutabilirsin."

"Eğer onu tutsak eden ağabeyimse - ki bu konuda açık-
aldım, onun Marek olduğunu biliyoruz - orada ne bi-
rağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ya da gün doğu-
sunda orada ne çıkacağı hakkında. Tegan'ı şimdiden kay-
betmiş olabiliriz."

"Bunu bilme m gerek Lucan. Burada kalmak ya da uzak-
laşmansa ona yardım ederken ölmeyi seçtim."

Birliğin ürkütücü önderinin yüzüne yavaşça bir ga-
lamsene yayıldı. "Sana inatçı biri olduğunu söyleyen oldu
mu?"

"Tegan bunu bir ya da iki kere söylemiş olabilir," diye
kabel etti Elise buruk bir şekilde.

"O zaman, sanırım seni yanımda gördüğünde neyle
içtiğimizi anlayacaktır." Ona deri bir kemere bağlı ki-
mede bir bıçak uzattı.

Elise silahı beline taktı ve kabzasını tuttu. "Hazırsan ha-
zırsan Lucan."

"Tamam," dedi kafasını bozguna uğramış bir edayla sal-
ınarak. "Haydi, gidip bizim delikanlıyı kurtaralım."

Arabadan indiler ve hızlı adımlarla eve yaklaştılar. Eve
yaklaşınca Elise hem Tegan'ın acısını hem de kınutta-
lı köleleri fark etmenin verdiği hissin saldırısına uğradı.
Zihni yozlaşmış düşüncelerden, bilincine çarpan çirkin
soklerden oluşan bir koronun uğultusuyla doldu.

"Lucan," dedi onu uyararak. "İçeride köleler var, birden
izle."

Lucan kafasını salladı ve yanına gelmesi için ona işaret

etti. Evi sarıp yan tarafa uzanan kafesi tuttu ve sağlamlığını denedi. "Buna tırmanabilir misin?"

Elise eğreti merdiveni tuttu ve kendisini yukarı çekmeye başladı. Lucan onu yukarıda karşıladı, ikinci katın terasına çıkmak için kuvvetli bir zıplama yeterli olmuştuk. Hızlı zıplayışın ardından sessizce yere indi ve yardım etmek için elini Elise'e uzattı.

Bir çift Fransız kapısı çimili avluya açılıyor, ince, beyaz perdeler hayalet gibi sallanıyordu. Elise gecelikli bir kadının odanın içinde, yerde hareketsiz yattığını görebiliyordu. Kolu uzanmış, kıpırtısızdı; bileği parçalanmıştı, bir kan gölünün içindeydi.

"Marek," dedi Lucan yavaşça, katliamı açıklıyordu. "Oraya girebilecek misin?"

Elise kafasını salladı. Üzerinden az zaman geçmiş katliamın içinde onu takip etti, ölü kadının ve belli kı zalim vampir saldırısından kurtulmak için fâyasızca mücadele etmiş olan kocanın yanından geçti. Koridora çıkıp ölü bir oğlan çocuğunu gördüklerinde midesi ağzına geldi.

Ahh, Tanrım.

Marek içeri girmiş ve hepsini öldürmüştü.

Lucan çocuğun yanından geçerken bileğini tutup onu yanına çekti, bir yandan da hızla koridoru gözden geçiriyordu. Elise başka bir odaya yaklaştıklarında üzerlerine saldıran köleyi görmemiş ama onun yarattığı zihinsel patlamayı hissetmişti. Marek'in insan hizmetkârı bir uyan çığlığı atamadan Lucan onu susturdu. Köle boğazını kesen bir bıçakla, tükürükler içinde inledi ve ardından cansız bir şekilde yere yığıldı. Cesedin üzerinden atladı, Elise'in de aynı şeyi yapması için bekledi.

Evin üst katına tırmanan merdivenin boşluğuna gel-

diklerinde Elise'in damarları elektrik şokuna benzer bir sergiyle alevlendi. Tegan'in kalbi neredeyse Elise'in bedeninde anyordu, zorlukla aldığı nefes boğazını düğümlüyordu.

"Lucan," diye fısıldadı açık kapıyı işaret ederek. "Bu Tegan. Yukarıda."

Lucan karanlık merdivene yaklaştı ve dikkatle merdivenlere baktı. "Yakınımda dur, arkamda."

Birlikte dik, dar merdivenleri tırmandılar. Yakında demirlenmiş bir kapı vardı. Lucan metal kilit kaldırdı. Geceye dönüp Elise'e baktı; karanlığa karşı Elise Lucan'ın gözlerinde onu, içeride bulabilecekleri şeye karşı uyararı ifadeyi görebildi.

Kapalı kapının ardında Tegan yaşıyordu - buna emindi - ve bu bilmesi gereken tek şeydi. "Aç şunu Lucan," diye fısıldadı.

Kapıyı açtı ve yıldırım gibi içeri girdi, elindeki bıçağı onlara saldırmak için ileri atılan köleye sapladı. Başka bir köle harekete geçti, kan içinde ahşap düşmeye yığılıp ödülünü aldığı anda, Elise çığlığını güçlükle bastırdı.

Ama boğazından keskin bir ulumanın neredeyse yükselmesine sebep olan Tegan'in görüntüsüydü. İki kalın kırığe el ve ayak bileklerinden zincirlenmişti, bedeni бүkүlmüş, gevşekçe kelepçelerinden sarkıyordu. Güzel yüzü önüne dökülen terden ıslanmış, kanlı saçı tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti ama Elise yüzündeki yaraları görebiliyordu. Kan içindeydi ve yeni işkence görmüştü, bedeni hasar gören doku ve kemikleri onarma fırsatı bulamamıştı henüz.

Gözle görünür bir gerilim kaslarına yayılana dek Elise onun bilinçsiz olduğunu sanıyordu. Tegan onun orada ol-

duğunu biliyordu. Elise nasıl hissedebiliyorsa o da Elise'in varlığını hissetmişti.

"Tegan..." ona doğru koşmaya başladı ama Tegan kaskını kaldırıp gözlerinde bir öfke parıltısıyla ona bakınca aniden durdu. "Tanrım... Tegan."

"Git buradan!" Sesi pürüzlüydü. Moranmış kaskının altından ona bakan amber gözler bir hayvanın öfkesi ve acısıyla doluydu. Dişleri devasaydı, Elise onları hiç bu kadar ölümcül görmemişti. Tegan zincirlerine söylendi. "Lanet olsun! Buradan defolup git!"

"Tegan." Lucan yaklaşıyordu, adımları dikkatli ama te-redütsüzdü. Tegan'ın bileğine bağlı kelepçelerden birine uzandı. "Seni buradan çıkartacağız."

"Geri dönün."

Lucan havayı kokladı. "Bu da ne?" Başparmağını Tegan'ın hafifçe pembe bir kabuk oluşan burnunun altına sürdü. "Tegan. Kızıl?"

"Marek... bana bu boktan bir dünya verdi Lucan..." Tegan homurdandı, yanan amberin içinde gözbebeklerinin yanığı gittikçe inceliyordu. "Anladın mı şimdi? Susuzluk. Çok ilerledi."

"Hayır, ilerlemedi," dedi Elise.

"Tanrım," diye tısladı devasa dişlerinin arasından. "Beni yalnız bırakın, ikiniz de! Eğer bana yardım etmek istiyorsanız Lucan, onu buradan çıkar. Onu buradan uzaklaştır."

Elise ona doğru yürüdü ve yumuşakça keçeleşmiş saçlarına dokundu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum."

Elise Tegan'ı yatıştırmaya çalışırken Lucan güçlü bir kol hareketiyle kelepçeyi ve zinciri çıkardı. Tegan'ın sağ kolu

kelepçe aşağıya düştü. Diğerine uzandığında Tegan'ın moran homurtusu duyuldu.

"Lucan..."

Çok geç.

Loş odada silah sesi yankılandı, merdiven boşluğundan türuncu bir patlama görüldü. Lucan sırtından yaralandı ve dizlerinin üzerine düştü. Bir atış daha oldu ama ıskaladı ve duvara saplandı.

İki köle ve bir Issız - hepsi de yarı otomatik silahlarla donatılmış Marek'in uşakları - içeri girip etrafı yayılım ateşine tuttular. Elise kendisine dolanan ve onu sert kasların koruması altına çeken kolu hissetti. Tegan'ın nefesi hafifçe kulağına sürtünüyordu, serbest kolu ona dolanmış, bedeni onu atışlardan koruyabilmek için üzerine kıvrılmıştı.

Tegan'ın bedeninden oluşan kafese sıkışmışken çaresizlik içinde Lucan'ın üç düşmanı birden savaşmasını izledi. Lucan mermilerin birçoğundan kurtulmuştu ama bir o kadarı da hedefini bulmuştu. Birinci nesil vampiri saldırıya savuşturmuş, ateşe ateşle karşılık veriyordu; oda duman ve ağır edici bir gürültüyle dolmuştu. Issız, Lucan'ın titan-yum mermisiyle vuruldu. Bedeni cızırdamaya başladı ve kavrılarak yere yığıldı.

Kölelerden biri yaklaşıp, gözleri Lucan'ın üzerinde, mermileri savuşturdu ve Lucan'a ateş etmeye başladı. Elise bıçağının ucuna dokunmak için uzandı. Kınından çıkardı, onu fırlatması gerektiğini ve tek atış şansı olduğunu biliyordu.

Elise kollarından kurtulunca Tegan adını haykırdı. Elise doğruldu, hızla nişan aldı ve ardından bıçağı fırlattı.

Bıçak kolunun altına saplanınca köle inledi. Silahı ateş etmeye devam ederken köle yere yığıldı, mermilerden

birkaç kırge saplandı. Bazıları ise sıyalı tavana nabat eşlik ediyor.
kırılan camların sesi aşağıdaki savaşa uğursuz bir biçimde

"Tanrım," dedi Elise güçlükle tavan penceresinin boyalı
parçaları düşerken.

Tavan camdı, güneş ışığını engellemek için yeni boyan-
mıştı. Marek insanların evinde kanıp kurdugunda bu ön-
lemi almış olmalıydı.

Başka bir parça daha kırılıp yere düşünce Elise üzerle-
rindeki gökyüzüne baktı.

Güneşin ilk ışıklarıyla pembeleşen bir gökyüzü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dik, kayalık tepeye saatlerdir tırmanıyorlardı ve hâlâ
yeraltı mahzeninden eser yoktu. Gece solmaya başlamıştı.
Kayalara tırmanan savaşçıların hiçbiri güneşe iyi bakmıyor-
du - özellikle de birkaç ay önce UV ışınlarına maruz kalan
Dante - ama Soyluların sonraki kuşaklarından olarak, her
bir kısa bir süre boyunca güneş ışınlarına dayanabilirdi.
Üzerlerindeki güneş ışığından korunaklı donanımı bu
süreyi iki katına çıkarabiliyorlardı.

Ama peşinde oldukları Kadim bu kadarına dayanamaz-
dı. Eğer birinci nesil vampirler on dakika içinde yanıyor-
sa, Kadim'in güneşe dayanılmaz ildi ve gözleri sırtlar
içinde küle dönerdi. Bu, birlik yaratığın kalasını kesmeyi
başaramazsa yedek planı.

Elbette, bu misafir sevmez kayalıkların ortasında pish-
ğin saklandığı yeri bulabileceklerini varsayıyorlardı.

Dante tartan bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Önemli-

dedi yarım saat içinde bir şeye rastlamazsak geri dönme-
muz iyi olur."

Chase kafasını salladı. Dante'nin yanında, girişinde fir-
lanılmış bira şişeleri ve eskiden kalma bir kamp aynının
kalıntılarından başka bir şey olmayan sığ bir mağaranın
ağzında duruyordu. "Belki de ayrılmalıyız. Bir kısmımız
tepeye ilerleyip zirveye yakın yerleri araştırabilir."

"Burada olmalı," dedi Dante. "Duvar halısını gördün.
Kassia'nın halıya işlediği yer burası, tam durduğumuz yer.
Size söylüyorum, yakın olmalıyız..."

"Hey, D." Niko, mağara ağzının birkaç metre ilerisinde
kayalık bir burna çıkmıştı. "Rio ve Riechen burada başka
bir giriş buldular. Çok dar ama dağın içine ilerliyor. Bak-
mak isteyebilirsin."

Dante ve Chase hızla diğerlerinin toplandığı yere tir-
mandılar. Mağaranın – ki buna mağara denebilirse – ağız
kayamın içinde dikey bir yarıktı. Tepesinde olmadıkça göz-
den saklanacak denli küçük ama yine de bir adamın dik-
katlice içine girebileceği kadar genişti.

"Sürtünme izleri," dedi Dante elini girişin kenarında
gezdirerek. "Duruma bakılırsa izler bir süredir burada.
Aradığımız yer burası olabilir."

Altı ciddi bakış taşıdığı kılıcı çıkaran ve sessizce hareket
emirlerini veren Dante'ye kilitlenmişti. İlk o girecek ve
girişin ne kadar ilerlediğine, diğer tarafta bir şey olup ol-
madığına bakacaktı. Diğerleri emirlerini bekleyecekti; iki-
si mağaranın olduğu dağın başında duracak, diğerleri ise
eğer gerçekten mahzemi bulmuşlarsa Dante'nin arkasında
durup harekete geçmeye hazır halde Dante'nin işaretini
bekleyecekti.

Kayamın dikey yarığından içeri süzüldü, kafasını önün-

deki karanlık alana çevirdi. Yarasa diğeri ve küf kokusu
derinlikçe yoğunlaşıyordu. Hava burada soğuk ve nemliy-
di. Etrafta, hareketlerinin yarattığı sestən başka ses yoktu.

Yol aldıkça, mekânın genişlediğini fark etti. Duvarlar
ise altında azar azar açılıyordu, sonunda Dante kendini

dağın içinde mağaramsı bir alanda buldu.
Böşüğün altında ezilen bir şeye bastı.
Gözleri karanlıkta çok keskindi ve gördüğü şey kamunun
boyundan çekilmesine neden oldu.

Lanet olsun.

Dragos'un sırtını keşfetmişlerdi. Kuşku yoktu. Dante,
çünkü Kassia'nın duvar halısında gösterildiği gibi bir dağın
kenarına gömülü bir yeraltı mahzeninin, Kadimin uzun
arkusuna yattığı odanın ortasında duruyordu.

Dante konuşamadı – aslında o an nefes aldığına bile
emin değildi – ama birkaç dakika içinde kardeşleri ona ka-
aldı.

"Tanrım," dedi işlerinden biri duyulmaz bir sesle.

Rio'nun İspanyolca fısıldadığı duaya hepsi katılıyordu.
"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Tegan kafasını kaldırdı, başlarının üzerindeki kırılmış
tavan camına kısa, şüpheli bir bakış attı.

Kahretsin.

Daha uzun süre bakmaya cesaret edemedi. Şafağın ha-
tıl, bulanık ışığı bile gözlerine asit gibi dokulüyordu. Lu-
cin da etkileri hissediyordu. Bacağından yaralanmıştı, sağ
kalan kolunun kurşunu onu yere yığıyordu. Birinci nesil
vampir olarak ırkının diğer üyelerinden daha fazla yara al-
maya dayanabiliyordu – dayanıyordu da – ve bedeni atlatama-

dığı kurşunları dışarı atıyor, yaraları şimdiden iyileşmeye başlıyordu.

Ama şimdi açık tavanın altındaydı ve korunmasız bedeninden ince dumanlar çıkınmaya başlamıştı. Gürledi, öfke içinde değişmeye başlamıştı. Dudakları kıvrıldı ve köpek dişleri dişetlerinden fırladı, gözleri parlak ambere dönmüştü.

Neyle karşı karşıya olduğunu fark eden köle yenisinden saldırıya geçti. Lucan ışığın altından yuvarlandı ve 9mm'liğin tetiğini çekti. Tek atış duyuldu. Köle düştü ama henüz ölmemişti. Lucan bir kere daha ateş ederek pisliğin işini bitirdi.

Ardından sessizlik.

Boş bir şarjör sesi.

Bu sırada Tegan'ın birinci nesil yetenekleri geri geliyordu. Ama onu tutan zincirlerden kurtulacak kadar güçlü değildi. Bunu yapmalı mıydı, emin de değildi. Ona verdikleri Kızıl vücudundaki her hücrede zonklıyor, bir zehir gibi içini çürütüyordu.

Kan arzusunun arttığını hissediyordu, bu arzu onu kendisini yönetmek isteyen susuzluğu dindirmeye zorluyordu.

Elise yaklaşıp kelepçelerinden birini çıkarmaya çalışınca homurdandı. "Uzaklaş, lanet olsun! Seni burada istemiyorum. Hâlâ gidebilecekken buradan uzaklaş."

Elise kelepçeyle boğuşmayı sürdürdü, Tegan'ı tamamen duymazdan geliyordu. "Seni bunlardan kurtarmanın bir yolu olmalı."

Tegan, Elise'in gözlerinin odayı tarayarak bir alet aradığını gördü. "Elise, lanet olsun!"

Ölü kölelerden birine doğru koştu ve ağır cesedin altın-

dan yarı otomatik silahı çekti. "Al şunu," diye emretti silahı serbest eline vererek. "Zincirlerle ateş et Tegan. Şimdi!"

Tegan durakladı, Elise sertçe silaha atıldı.

"Lanet olsun, sen yapmazsan ben yaparım!"

Ama bunu yapma şansı olmadı. Silah yere düştü ve ani bir hareketle Elise görünmez ellerce havaya kaldırıldı ve birkaç metre ileriye fırlatıldı. Yere, kırık camların üzerine düştü. Gül kokusu odaya yayıldı.

Marek açık kapıda duruyordu, bir elinde kılıç vardı, diğerini Elise'e doğrultmuş, zihin gücüyle onu orada tutuyordu. Zihinsel kavrayışı boğazına sarılmış, nefes almasını engelliyordu. Elise öksürdü ve onu boğan enerji hattını umulamazmaya başladı.

"Kanı akıyor savaşçı," diye Tegan'la alay etti. "Ve gözlerin nasıl da aç."

Lucan kalçasından bir bıçak çekti ve fırlattı. Marek bıçağa döndü, ona odaklanarak yönünü değiştirdi. İlerleyen Marek Lucan'ın kanlı, güneş ışınlarıyla kavrulmuş yüzünü görünce kıkırdadı. "Ahh, kardeşim. Bunca yıl bekledikten sonra seni öldürmek çok tatlı olacak. Elveda demeden yönetimi ele geçirişimi görmeni isterdim."

Marek kılıcını kaldırdı ve sertçe sapladı. Lucan son sancıda yuvarlandı, Marek'in silahı yere saplandı, bir an için orada kaldı.

Hızlı bir hareketle Lucan ayağa kalktı. Bulabildiği en yakın şeyi kavradı; duvardaki bakır bir boru. Boruyu çekti, kopan bağlantı noktasından su fışkırmaya başladı.

"Lucan!" Tegan, Marek kılıcını kurtarıp kardeşine saplamak için harekete geçince bağırdı.

Lucan saldırıyı bakır boruyla engelledi. Boru büküldü ama amber gözleri öfkeyle alev alev Lucan dayandı.

Marek'in koyu gözlükleri, ölümcül bir kontrol savaşında kardeş kardeşle boğuşurken, gözlerinde yanan amblemler ortaya çıkararak düştü. Marek kılıcı daha kuvvetli itmeye çalışıyor, kolunun tüm gücüyle kılıcı abanıyordu. Lucan geri adım atmadı. Sonuçsuz bir boğuşmaya tutuşmuş iki birinci nesil vampir hırhiyordu.

Üstlerinde gökyüzü ışıyor ve ısınıyordu, ılık tenlerinde dokunduğu yeri yakıyordu.

Marek'in zihinsel kavrayışından kurtulan Elise öksürdü ve zorlukla nefes almaya çalıştı. Acısı Tegan'ı sarstı. Vakan kanının - ellerindeki ve yüzündeki parlak kırmızı kesiklerin - görüntüsü Tegan'ın damarlarına adrenalin okları yolluyordu. Kelepçelerden kurtulmak için kolunu sarstı, gürlemesi kirişlerde yankılanıyordu.

Ve karşısında Marek'le Lucan'ın durumu tehlikeli bir hal alıyordu. Marek'in savurduğu hırçın küfür olabilecekleri bir işaretliydi. Sağ koluyla Lucan'la boğuşan Marek, serbest eliyle cebine uzandı ve küçük bir şişe kırmızı toz çıkardı.

Hızlı bir bilek hareketiyle Kızıl Lucan'ın yüzüne dağıldı, gözlerini ve yanaklarını kapladı. Boruyu elinden düşürdü.

Ah, Tanrım.

Lucan.

Marek, kardeşi sendelerken yüzünde bir gülümsemeyle geri çekildi. Kılıcını başının üzerine kaldırdı. Ve kılıcı indiriyordu ki ani bir ılık Marek'in yüzüne çarptı, gözlerini kamaştırdı. Çok parlak, güçlü bir ışıyla yansıyan güneş ışığı Marek'in gözlerini yaktı ve Tegan'ı neredeyse kör etti.

Başını çevirdi ve Elise'i dizleri üzerinde camlar içinde gördü. Elise'in elinde kıpırdamadan tuttuğu ve Marek'in yüzüne güneş ışığını yansıtan bir cam parçası vardı.

Bu Tegan'ın ihtiyacı olan fırsattı.

Odayı uzun adımlarla geçti, bileklerindeki zincirler sallanıyordu. Zincirlerden biriyle Marek'i boynundan yakaladı, dolayip onu havaya kaldırdı. Diğer zincir Marek'in kılıcın koluna sarıldı, kılıç düştü. Marek Tegan'la zihniyle boğuşuyordu ama her çabası Tegan'ın öfkesiyle engellendi. Sağ eli ayaklarının altına aldı, merhamet ve affedilme hislerini duymazdan geldi.

"Burada hitiyor," dedi Tegan. "Sen burada haniyorsun."

Tegan, Marek'in kolundaki zincirleri çekti ve kılıcı arandı. Kılıcı Marek'in boynunun üzerine kaldırdığında Lucan'ın kasvetli, onaylayan baş sallayışını gördü. Marek bir kütür savurdu, ardından Tegan kılıcı, hızlı, ölümcül bir şekilde indirirken sessizliğe gömüldü.

"Tegan!" diye haykıran Elise ona doğru koştu.

Kollarını ona doladı, zincirlerini Marek'in cansız bedeninden çözümesine yardım etti. Sonra Lucan'ın yanına geçerek, Tegan'ın onu odanın gölgede kalan bir köşesine taşımasına yardım etti.

Tegan onun tavana yönelen endişeli bakışını gördü. "Haydi, her ikinizi de buradan çıkarmamız gerek."

Elise onları merdivenlere götürdü, ardından yatak odalarından birine girip kayboldu. Elinde geniş bir yorgan ve kalın bir battaniyeyle geri döndü. "Bunları alın," dedi, ortaları üzerlerine atmalarına yardımcı olurken. "Onların altında kalın. Evden çıkıp arabaya binmenize yardım edeceğim."

Savaşçıların tartışacak halleri yoktu. Bu narın dışının - benim eşim, diye düşündü Tegan içinde yükselen gururla - onları gün ışığının altına, ardından da Reichen'in arabasına götürmesine izin verdiler.

"Kafalarınızı aşağıda tutun ve örtüleri kaldırmayın," diye emretti Elise. Arka kapıyı kapattı, ardından sürücü koltuğuna koşup arabaya bindi. Motor çalıştı, gaza bastığında tekerlekler ciyakladı. "Bizi buradan götürüyorum." Ve Tanrı'nın yardımıyla bunu başardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elise Tegan'ın uyuyuşunu izliyordu, çektiği acının dinmesi onu rahatlatmıştı. Marek'in ölümüyle acısı dinen, iyileşen birçok kişi vardı; yalnızca Tegan ve kendisi değil, Lucan ve birliğin kalanı da. Geçmişlerinin karanlık bir bölümü kapanmış, sırlar açığa çıkmıştı. Şimdi geleceğe, yeni günün getireceklerine bakabilirlerdi.

Marek'in ölümünün kendisine bir zafer hissi verdiğini düşündü: Camden'in ölümünden sorumlu olan kişi şimdi yaşamıyordu. Tegan'ın yardımıyla sözünü tutmuştu.

Ama Tegan'ın kaşına düşen bir tutam kumral saç okşarken pek de zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Gergin ve endişeliydi. İyileşmemesinden korkuyordu. Marek'in ona verdiği Kızıl vücuttan yavaş atılıyordu. Reichen'in barınaktaki konutuna vardıklarından bu yana kesintili bir uyku sürüyordu. Gelen nöbetlerle sarsılıyordu, cildi hâlâ soğuk ve nemliydi.

"Ahh, Tegan," diye fısıldadı, eğilip dudaklarını omuklere bastırdı. "Beni bırakma."

Tanrım, yaşadıkları once şeyden sonra, onu da bu yere uyuşturucu yüzünden kaybederse...

Yaşlar yanaklarından süzülür, döndüklerinden beri ilk kez ağlıyordu. İlk kez en kötü senaryonun ne olabileceğini düşünüyordu.

Ya Tegan tam olarak iyileşmezse? Daha önce bir kere hisse dönüşmeye çok yaklaşmıştı; ya şimdi uyuşturucu onu bu umutsuzluk çukuruna iterse? Bu çukurdan çıkmayı başarabilir miydi?

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Sözleri duydu mu yoksa yalnızca diledi mi emin değildi. Ama başını geriye attığında gördüğü Tegan'ın gözleriydi. Halkulade, zümrüt yeşili gözleri. Amber parıltısından iz kalmamış gibiydi.

İsmi bir iç çekiş, bir şükran duası gibi fısıldadı. Onu aşkla öptü ve kollarını yatağın üzerindeki çıplak göğsüne doladı. Tegan'ın hoşnut hırıltısı Elise'in gülümsemesini sağladı.

"Geni döndün," diye mırıldandı, çok rahatlamıştı.

"Mmmm," diyerek homurdandı ve Elise'i okşamak için elleri uzandı. "Döndüm Soy Eşi. Senin sayende."

"Öyleyse sonunda bana ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun."

Tegan müstehcen bir edayla gülümsedi. "Buraya, yanıma gel. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek istiyorum."

Yatağa çıktı; Tegan'ın kendisini üstüne çekip ustası olduğu ayarına sanatına girişmesini umuyordu. Ama Tegan

yalnızca ona baktı. Yanağını okşadığında parmakları nazık ve saygılıydı.

"Kabul ediyorum," dedi, bakışları öyle içtendi ki Elise'in kalbi sıkıştı. "Ve sana, herkese itiraf ediyorum. Sana ihtiyacım var Elise. Seni seviyorum. Sen benimsin. Kadınımsın. Aşkım. Her şeyim."

Elise'in gözleri mutluluk yaşlarıyla ıslandı. "Tegan... seni çok seviyorum. Bunun gerçek olduğunu söyle. Bunun sonsuza dek süreceğini söyle."

"Daha azıyla yetinecek bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

Neşeden yaşarmış gözleriyle eğilip onu öperken kafasını salladı.

Kapıdaki kısa vuruşu birkaç saniye duymazdan geldiler ama ardından Lucan'ın sesi kapının öte yanından duyuldu. Sesinde gergin bir hava vardı. "Nasılız?"

"İçeri gir Lucan," dedi Elise birliğin önderine, bugün birlikte yaşadıklarından sonra en iyi ve güvenilir arkadaştıydı.

Tegan'ın itiraz dolu homurtusuna karşın üzerinden kalktı ve içeri giren Lucan'a doğru yürüdü. Temizlenmiş ve bir parça iyileşmişti ama bedeninin eski haline gelmesi zaman alacaktı. Tegan bacaklarını yatağın kenarından uzatıp otururken ona yorgunca gülümsedi.

"Ne var?" diye sordu Tegan, son birkaç saattir kendinde olmamasına karşın savaşçının tuhaf bir hali olduğunu fark etmişti. "Ne oldu?"

Lucan eveleyip gevelemeden anlattı. "Dante ve diğerleri Prag'dan aradılar. Yeraltı mahzenini dağlarda, tam da Kassia'nın ipuçlarının söylediği yerde bulmuşlar. Oradaymış T. Kayaların içinde bir mahzen, dermugifler ve

Dragos'ın, babasını uzun uykusuna hazırlarken onu beslediği insanların kemikleriyle dolu bir uyku hücresi."

"Ama," dedi Tegan, sarılacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi Elise'i kendisine çekti.

"Ama boşmuş." Lucan kafasını salladı, elini koyu saçlarına götürdü. "Lanet olası mahzen daha önce açılmış. Biri si pishi serbest bırakmış. Ne kadar zaman önce olduğunu yalnızca tahmin edebiliriz ama yıllar önce gibi görünüyor. Hatta on yıllar önce."

"Öyleyse... Kadim dışarıda bir yerde?" diye sordu Elise, bu korkunç gerçeğin doğrulanması onu dehşete düşürüyordu. "Ne yapacağız?"

"Aramaya başlayacağız," dedi Tegan. "Kadimin sağ olduğunu düşünürsek, her yerde olabilir. Bu samanlıkta iğne aramak gibi."

Lucan kafasını salladı. "Ve bulabileceğimiz her kaynağa ihtiyacımız var. İkimiz de dinlenin. Diğerleri bu gece Prag'dan dönmeden Boston'a gitmeyeceğiz."

Bunu söyledikten sonra Lucan döndü ve kapiya yöneldi. Kapiya yaklaşmıştı ki durdu. Tegan'ın yatağının yanına geri döndü, ifadesi ciddi. "Başından beri, kan bağım olanlardan daha çok kardeşimdin Tegan. Hâlâ da öylesin."

Birlikte tüm yaşadıklarına karşın Tegan da benzer hissediyordu. Belki de tüm yaşadıkları yüzünden. "Her zaman yanında olacağım Lucan. Buna güvenebilirsin."

Lucan ona elini uzattı. İki savaşçı el sıkışırken Tegan aralarındaki arkadaşlıktan – kardeşlikten – yayılan sıcaklığı hissediyordu. Bu duygunun bu kadar mutlu etmesi Tegan'ı şaşırttı. Ve bu duyguyu ne kadar çok özlediğini fark etmesi...

Lucan başını salladı. Elise'e dönerken güçlü birinci nesil vampirin gözlerinde açık bir saygı ifadesi vardı.

"Birlik sana borçlu," dedi, şimdi onun elini tutuyordu. "Bize Dragos'un sırrını getirdiğin, bugün Tegan ve benim için yaptıkların için... Sana kişisel olarak borçluyum. Teşekkür ederim Elise."

Elleri geniş avuçlarının içinde, Elise hafifçe kafasını salladı. "Teşekküre gerek yok. Birlik için bir şey yapabildiğim için mutluyum. Ve Tegan için."

Lucan dışının elini dudaklarına götürürken gülümsedi. Minnettarlık öpücüğü saf ve içtendi ama bu bile Tegan'ın bir parça hırlamasına neden oldu.

"İyi bir eşin var," dedi Lucan bilge bakışlarını Tegan'a yöneltirken.

"Evet," dedi Tegan duraklamadan. Elise'e gülümsedi, ona her baktığında olduğu gibi, içi arzıyla doldu. Ve kadem bir mucizesiyle, artık onun kendisine ait olduğunu biliyordu. "Çok iyi bir eşim var."

Lucan kafasını salladı. "Dinlenin. Yola çıkıp Boston'a gitmeye hazır olana dek sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Lucan gider gitmez, Elise kollarını Tegan'a doladı, aşk yeminiyle sıcak dudakları onu öptü. Tegan kendisini kuşatan aşkın gücünü hissetti. Gelecek günlerin ne kadar karanlık olacağı önemli değildi, onu saran bu ışığın hep yanında olacağını biliyordu. İçindeki arzu ayaklanıyordu.

"Lucan'ı duydun," diye mırıldandı Elise, sesinde bir gülümseyiş seziliyordu. "Dinlenmen gerek."

"Yani?" Dışının yumuşak alt dudagını dişliyordu.

Elise güldü. "Yani, bunu yapmak için eve dönmeyi beklemeliyiz belki de."

Tegan onunla birlikte yatağa yuvarlandı, onu yavaşça uyandı, bedeninin altına çekti. İçlerindeki aşkın şiddetiyle sarsınarak, geniş lavanta gözlerine baktı. Onu yavaşça, yumuşakça, yürekten öptü. "Evdeyim," dedi, sesi alevlenen arzusu yüzünden pürüzlüydü. "Bu ihtiyacım olan tek ev."

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

.....**SON**.....

Buraya Yükleğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanız Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm. Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir. Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuzu Kalmıştır.

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
- 4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
- 5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** Tarafından
www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com -
www.İzleCep.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Göstern.

Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilisin. Herkese Saygılarımı Sunarım .

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerinden Takip Ediniz.

Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

